

HAJDÓK JÁNOS SJ.

KIRÁLYI ÉLET

KIRÁLYI VÉR

EUCHARISZTIA ÉS IFJÚSÁG

P
A
L

KORDA RT. KIADÁSA BPEST

H A J D Ó K J Á N O S S. J.

KIRÁLYI ÉLET KIRÁLYI VÉR

EUCHARISZTIA ÉS IFJÚSÁG

KORDA R. T. KIADÁSA, BUDAPEST, 1938

Nr. 9—1938. Imprimi potest. Budapestini, die 10. Ianuarii 1938. Eugenius Somogyi S. J. Praep. Prov. Hung. — Nihil obstat. Dr. Julius Czaplík censor dioecesanus. Nr. 781/1938. Imprimatur. Strigonii, die 19. Februarii 1938. dr. Joannes Drahoš vicarius generalis.

Nyomatos: Korda R. T. nyomdájában, Budapest, VIII., Csépreghy-utca 2.

KIRÁLYI ÉLET KIRÁLYI VÉRBŐL

Az új Életigenlők

Fiúk,

valakit vár az élet, a modern, az új élet! Valakit, aki már nem lehet messze, aki közénk fog jönni s aki mégis messze lesz tőlünk, mert Nagy lesz, nagyobb milliószor nálunk.

Sokan tudják s mi is tudjuk, hogy Istent várja a világ! Isten után áhítozik! Olyan Isten után, ki nincs messzire tőlünk! Ki közel van hozzánk, mint testvérünk s barátunk. Ki szeret minket, kit megfoghatunk, ki az érzékeinkhez is szól, nemcsak eszünkhöz. Ki elbűvöl, meghódít, lefegyverez, felemel s megdicsőít! Ki célokat ad s utakat a célhoz. Ki egészen betölti életünket, ki mindenütt ott van, ahol mi vagyunk. Ki szereti a földet, a testet, az életet!

A szerencsétlen, káromkodó Nietzsche, mikor Zarathustra leszáll az emberek közé, ezeket a szavakat adja szájába:

„Kérve-kérlek benneteket, véreim, maradjatok hívek a földhöz és ne higgyetek azoknak, akik túlvilági reményekről fecsegnek előttetek.”

„Az élet megvetői ők, halófélben levők és maguk is megmérgezték...”

„Most a legborzasztóbb a föld ellen vétkezni!...”

Szegény Nietzscheben lakott valami őrült, fogyhatatlan vágy az élet után; akarta, hogy a föld, az élet legyen istenünk; mert korának divat-keresztényeit s papírkeresztényeit ismerte csupán s érezte, hogy a modern

ember életre született, nem halálra, cselekvésre, nem képmutatásra.

És nem tudta ez a rettenetes „próféta“, hogy Valaki szólott őhozzá hasonlóan. Az, aki magára, Szívére, a véres emberszívra mutatott: „Én vagyok az Élet. Én vagyok az Út.“

S nem tudják, vagy nem eléggé tudják az élet modern imádói, hogy mondotta már Valaki ott a mosolygó Genezáreti-tó partján: „Az én Testem Étel. Az én Vérem Ital... Én vagyok az Élet Kenyere. Én vagyok az Élő Kenyér.“

Az új Földszeretők

S azt se tudják a föld új szerelmesei, hogy másfélszer esztendő előtt szólt már valaki a föld imádatáról, a föld szerelméről. Szent Ágoston, a föld s minden élet nagy énekes, akarója.

Ágoston megütközik a 98. zsoltár kijelentésén: „Imádjátok az ő lába számolyát.“ S Izaiásnál: „A föld az én lábam számolya.“ — Hogy lehessen hát imádni a földet, a sarat? Csak Istent szabad imádni s az Isten nem földből van, hanem Lélek! S Ágoston zsenije megtalálja a megoldást:

Krisztus megtestesült, testet vett tőlünk s testünk a földből vétetett. S Krisztus megtestesül minden szentmisében. Az eucharisztikus Jézus Isten, Isten Fia és ember is, kinek teste, földből vett teste van. Jézus teste egyesült az Istennel, tehát föld-testét is imádni kell!

Igen, így kell imádni a földet, Krisztusban az embert, a földi testet! Ime, ide vágyódik a modern ember földszerelme, földimádata. Mi boldog igazság birtokosai! Mi tudjuk, azért kiáltoz kenyérért, lélek-kenyérért az új világ, mert éhes a lelke s nincs lelki kenyere! Azért hide-

gek, hitetlenkedők sokan már az ifjúság soraiban is, mert nem melegíti őket a földtől vett tűz! S a Csillagok, a katolikus igazságok tüze oly messzi van! Az elvont igazságok, tételek magukban nem melegítenek!

Kenyeret akarnak s tüzet, tüzes kenyeret és vért, bíborló, lángoló vért, magával sodrót! Ember-kenyeret, Isten-kenyeret akarnak, véres, új kenyeret. Jézus kenyerét. „Kenyeret kértek a kicsinyek s nincs ki szegjen nekik!” — így panaszkodik maga az Úr!

Minden földszerelem, testimádat: rejtett vágy, hatalmas lökés az embertestbe öltözött Isten után. Ember kell, velünk egytermészetű, velünk egyívású. Ki nem a Csillagok mögül tekint ránk csupán, hanem a csillagtalan világban is itt jár, itt jár az evilágon! Isten kell, ki köztünk üsse fel tanyáját, ki közlünk egy, kire mondassuk: itt van! Nem látható: de itt van biztosan!

Isten kell, szegény újpogányok jól sejtik, ki testvérünk, testünkbeli való, vérünkbeli született s a miénk, közel van! Kit tisztelünk a föld terményeivel, a szőke kalásszal, a fehér kaláccsal, piros borral és illatos olajjal; ki a földből jött, a földé s mégis Isten, messziről való, a Csillagok mögül. Csillaglelkű Isten, föld-testű-vérű Ember kell! Azaz: kell Jézus Krisztus, az eucharisztikus!

Új vér, erős faj

A modern ember másik vágya a faj kultusza, a vér nimbusza, mítosza. Mert érzi, hogy süllyedő hajó az egész nyugati kultúra, ha nem újul meg s nem marad tisztán az élet ereje: a vér! S elsüllyed a nemzet is, ha vére elveszti ruganyosságát, belső dinamikáját...

Tiszta, szeplőtelen, hősiecs vért! Igen, mindenki érzi ezt! Fiúk, minden modern mozgalom az ifjú vér felé, felétek tárja kezét! A fasiszta avantgárdistáktól, a német

hitlerjugend-mozgalomtól kezdve a tömérdek nemzeti és nemzetközi ifjúsági szervezeten át egészen a Harcos Istentelenek több mint két millió ifjúsági rohamosztágosáig.

Miért? Mert az ifjúságban reménykedik ma mindenki, nem az apákban. Az apák a múlté; a régi, meg nem változtatható tegnap megtestesítői! S ma mindenki a holnapot várja: s ti vagytok a holnap emberei! A ti véretekben remélnek az apák s remélnek ennek a véres időnek legjobbjait

Keresik sokan a vért, az ígélet szimbolumát s az erő bázisát. Csakhogy eltéved a mai ember, ha a saját vérét akarja Istenné tenni. Mint a német faji vallás egyik főpapja, Alfred Rosenberg, kinek dogmája: „Isten, akit mi tisztelünk, nem volna, ha a mi lelkünk és a mi vérünk nem volna.”

Szegény újpogányok, sőt rosszabbak a pogányoknál! A pogányok ércből, kőből faragnak maguknak isteneket, fétiseket, buddhákat: ezek az újpogányok valami sejtelmes, homályos élményből, „a vér intuíciójából”, a semmiből akarnak összeálmodni valamit, valakit, aki több legyen, mint minden: Isten legyen!

De valami szörnyű igazat sejtene: hogy az igazi Istennek a vérünket is meg kell szentelnie, kell, hogy vérünkkel együtt dobogjon szíve! Kell, hogy vére legyen, részegítő, magával elsodró; kell, hogy közel legyen az Isten, közelebb, mint a föld; oly közel, mint mi magunk magunkhoz: közel, mint a vérünk! Sejtik és szeretnék, ha tudnák s megélnék, sejtik a Vért, Jézus Véré! Tudatlanul és letagadva: de mégis vágyódnak a vér-egység, az egyesülés után, hogy Istennek vére is legyen s hogy Vére vérükben muzsikáljon. Mint Jézus Vére vérükben, a szentáldozásban... Jézus akkor nálunk van s neki vére van, meleg, embervére, tiszta, örök-szeplőtlen Vére van.

Mondom, minden modern s alapjában egészséges

vágnak beteljesítője az Eucharisztia! Csakhogy sokan nem tudjuk eléggé s nem használjuk eléggé! S nem hirdetjük eléggé! Félünk, nincs hit! Pedig minden, ami kell ma: itt az Eucharishtiában készen áll! Vegyük és vigyük! Vegyétek s egyétek s vigyétek!

Hősök Kenyere

A vér mítoszának azt a jelentőséget is tulajdonítják, hogy megőrzi a faj nemességét, tisztaságát a keveredéssel szemben. Akarnak tiszta, úri, arisztokratikus fajt. Ki akarják sajátítani a kultúra-teremtő erőt egy faj számára, az „északi faj” számára, mint a germán újpogányok. Vagy a „turáni faj” számára, mint néhány idegent majmoló s megtévedt magyar hirdeti.

Nincs igazuk; de sejtik az igazi valóságot, hogy kell lennie valami fajnak, titán-fajnak, isteni fajnak! Kell — s van is! Mi vagyunk az isteni, a választott faj, a „v á l a s z t o t t n e m z e d é k”, mint Szent Péter Apostol írja. Mi vagyunk, kik Jézus Krisztus Testvérei vagyunk, Krisztus Király királyi testvérei, a szentáldozásban vér-testvérei!

Jézus Vére választófal az erősek s az erőtlenek között, az igazi Hősök és a hősködők között! Jézus Teste: „erősek kenyere”, Jézus Teste minden faj és nemzet felett külön királyi, erős fajt teremt: az Eucharisztikus Erősek fáját! Aki Istent hordozza magában, azé az erő; mert azé minden erő Ereje, az Ősi, az Egyetlen Erő: Isten!

Az Eucharisztikus Jézus-Test s Jézus-Vér célja, hogy királyi nagy életet éljünk, az Ő Királyi Testéből, Véréből!

Ez a könyv azt akarja hirdetni, hogy élet és erő, öröm és diadal, igazi modernség s igazi katolikum, igazi

emberépítés és nemzetépítés: az Eucharisztikus Jézustól jó!

Tehát meleg, bensőséges, erőteljes, közvetlen életet akar a Fiatalság s az Eucharisztikus Jézus között! Élményévé akarja tenni az új, a nagyszívű Ifjúság élményévé az Urat! S mottónak Prohászka szavát tűzi oda: „Nem nézni és tudni, nem tervezgetni és sopánkodni, nem jövődőről álmodozni az erőnek titka és öröme; hanem mindenekelőtt mennyországot hordozni magunkban és átélni a legfőlségesebbet, azt, hogy Isten van bennem és Velem!”

Testvériség tüze

Az új ember s az új Ifjúság lelkében egy másik vágy is feltör, mint vulkán fel-feldübörög: a testvériség vágya, az emberi együvé tartozás vágya, a kollektív ember-szeretés vágya. S ezt a vágyat ismét félreértik s megcsúfolják azok, akik a hamis internacionalizmus s kommunizmus jelszavai mögé tömörülnek!

Ezek az internacionalisták a katolikus testvérség szakadárjai; mint a túlzó nacionalisták a katolikus patriotizmus eretnekei!

Kell valami szent közösség, melyben megszentelődik minden nemzeti ambíciónk s mely nem áll útjában a nemzetekfeletti nagy közösségnek! Kell egy eszme s meleg valóság, melyben azt mondja ember az embernek: **testvérl** S melyből élet árad ki s átölel mindent, ami tiszta, ami igazán emberi! Kell egység, nagy, szakíthatatlan egység! S most felütöm Szent Pált:

„Szeretteim, egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik Egy Kenyérben részesültünk.” — Az asztalhoz ülők, az Eucharisztias Asztalhoz járulók: testvérek, vértestvérek, Jézus Vérében testvérek, egyek;

szent, titokzatos közösség tagjai, Krisztus Misztikus Testének tagjai!

Mikor az Eucharisziát vesszük: csodálatos energiák járnak át testünket, lelkünket. Az Egy-Áram, a Közös Áram. S vagyunk, mint az egy-áramból táplálkozó elektromos lámpák, lámpa-girlandok a világvárosok körutain. Egy élettől, egy-tűztől égők, s egy-fénnyel világítók. Eucharisztikus fénnel. Mint Szent Ágoston írja: az Eucharisztia „signum unitatis, jele az egységnek, köteléke a szeretetnek”.

Azt akarja ez a könyv, hogy az eucharisztikus fény és energia ne maradjon csak bennünk, hanem vigyük az életbe, a fénytelenységbe s minden éjtszakába. Mert a lámpa nem azért van, hogy magának világítson! Igen, megélni az Eucharisziát, de aztán kiárasztani az eucharisztikus életerőt, kifelé! Áttüzesezni Jézus Véréből s aztán vinni, szórni e Szent Tüzet ki, a mindennapiságba! Hogy melegítsünk az élet hidegében magunknak s azoknak, kik fáznak s várnak minket, Eucharisztikus Tüzeseiket!

VELÜNK AZ ÚR

K Ö Z Ö T T Ü N K K R I S Z T U S

Örök eucharisztikus év

Székely László, a papköltő, érdekes jelenetet ír le a Csillagokról. Költői víziójában egy szép csillagzaton látja magát, ahonnan a mi Földünk is csak olyan kis csillagnak látszik, mint innen a Tejút csillagai. Annak a szép csillagzatnak lakói mind különös tisztelettel és nagy várakozással nézték a Földet, amint átvonult az űrben s a Nap ünneplő fénysugárzatában:

Tán sejtettek valami nagyot, szentet:
A rozzant Földnek mind elébe mentek.
Láttam a Tejút testetlen lakóit.
Úgy zengtek-bongtak boldog hallióik;
A Mars-lakók is dőbbenettel lesték
A bolygót, melyen őrzik — Krisztus testét!

Bizony, ha valamiért érdemes számbavenni ezt a Földet, az, hogy itt székel s itt uralkodik maga a Teremtő, az Isten, a Világmindenség örök Ura. Űr és mégis, mint szolga; mint az utolsó vacsorán mondotta: nemde ti engem Űrnek és Mesternek hívtok és jól mondjátok, mert az vagyok; s mégis én, az Űr és Mester úgy vagyok köztetek, mint aki szolgál.

Szolgál, mert a pap egyetlen szavára leszáll az Égből Oltárainkra, szolgál, mert azért van itt, hogy minden ohajunkat felfogja és készségesen teljesítse.

S több, mint szolga; az, amit felszolgáló-kezésében

hoz: étel és ital; vendég és vendégség; tápláló és táplálék.

Ha egyetlenegy helyen őriznék valahol a Földön a Krisztus Testét és Véré, s ha egyetlenegyszer volna szabad közelében lenni: az történnék, mint a Csillag-lakók között. Hogy tódulnának Hozzá, jobban, mint a berlini, vagy a tokiói olimpiászra, elfogynának a jegyek és különvonatok indulnának, mint Rómába egy-egy zarándoklatra.

S ha csak egyetlenegyszer szabad volna egyesülni a Krisztussal úgy, mint ahogy az eledellel egyesül az emberi szervezet: micsoda készüléssel fogadnák az emberek! Talán napokig böjtölnének, ostromoznák magukat; s micsoda hálaadást végeznének! Emlékükben őriznék a hely emlékét, ahol ez a szent egyesülés történt.

Micsoda ünnep lenne azon a helyen, micsoda idegenforgalom és mámor és erő kifejtés, hogy minél impozánsabb legyen a környék, az utcák, terek; felszönyegeznék az ablakokat, felvirágoznák, kivilágítanák... no olyan volna, vagy még sokkal szebb, mint amilyen egy Eucharisztikus Világkongresszus.

A katolikus ifjú lélek eucharisztikus lélek, melyben örök eucharisztikus év és ünnep van, akinek lelkében az Eucharisztia gondolatai, vágyai élnek, aki nem szalad el a nagy titok mellett, hanem leül és elgondolkodik rajta. S mikor már értelmével nem bírja, szívével folytatja. Mikor kifogynak szavai, egész lelkével ráborul erre a kimondhatatlan szeretetre...

Piros, dobogó Szív

Oly fehér, oly élettelennek látszik a Szentostya! Szűzi, mint az örök havasok végtelenje — s olyan halottnak tetszik, mint az örök havasok végtelenje.

Pedig csak ruhája fehér az Úrnak! A Szíve ott lüktet, dobog a fehér pólyák, a fehér ostyaszín alatt. S az ember, a test embere oly gyarló, oly feledékeny és hitetlen, hogy egyszer — 250 évvel ezelőtt — látható alakban is meg kellett jelennie az Úrnak, ott Paray-le-Monial falai mögött. Fényesen, féhéren és véresen jelent meg, Szíve vérzett, arca szenvedett. Panaszzkodott.

Azt panaszolta, hogy odaadta Önmagát, kínos halált halt, itt van a világon minden Tabernákulumban; úgy szeret, mint édesanya, tejével, vérével táplál, — s az emberek csak bántani tudják. „Legalább te szerezd meg Nekem azt az örömet, hogy kárpótolsz hálátlanságukért”, — így szólt Szent Margithoz s általa minden krisztusi-hősi lélekhez.

Uram, szólt a Szent, én tegyek eleget a milliókért, a bűnök végtelen sorozatáért? — „Vedd ezt a Szívet!” — szólt az Úr. — „Ezzel a Szívvel mindent megtehetsz. Én leszek a te erőd.”

Igen, erő kell nekünk, az Úr eucharisztikus Szívéből sugárzó erő, hogy megálljuk az élet harcait! Erő kell az Eucharisziából, hogy többek legyünk, mint az erőtlen tucatok!

Jézus azért van itt, hogy segítsen megharcolni nekünk az ideigvaló életet az örök életért, az örök Isten-örömkért. Aki tehát diadalmasan akarja megharcolni az élet harcát: először hinnie kell Jézusban. Hinni, aztán tenni s élni az Eucharisziát!

A harmat, a folyó, a Tenger

Uram Jézus, itt vagyok előtted, itt van az én kutató értelmem és nagyranylt szívem. Itt hozom lelkemben a hitet. Hinni akarok Benned nagyon és szerelmesen, odaadóan, királyi hittel.

Mert nagy dolog tudni, de nagyobb dolog hinni Benned. S lásd, Uram, aki csak eszével akarja a te Eucharisziádat nézni, méricskélgni, az sose méri ki Eucharisziádat, e Tengert. De aki hisz Benned, olyan, mint aki a Tenger hullámaiba veti magát és engedi sodortatni magát föl, le; hullámhegyeken és hullámvölgyeken. Mikor fent van, azt mondja: Mily szép a Tenger! Mikor lent van, azt mondja: Mily mély a Tenger! Mikor megért valamit eucharisztikus titkaidból, azt mondja: Nagy dolgokat látnok! Mikor nem érti eucharisztikus titkaidat, azt mondja: Itt van az Isten, azért olyan mély a titok!

Azért most hívó, de nagylendületű lélekkel vetem bele magam eucharisztikus hullám-titkaidba s miközben száll a lelkem az Eucharisztia-Tenger gyűrűdző fodrain, kérdezem: mi a Tenger? Ki az az Eucharisztia?

Tudom, hogy van a földön sok víz; vannak források, tavak, folyamok s esővizek, talajvizek s bőséges hajnali harmat. Tudom, hogy Isten, akit a víz jelent, sok alakban, sokféleképpen jelen van a földön.

A h a r m a t mindenüvé eljut. Sivatagba, erdőbe, mezőre, kövekre, házakra, utcákra, mindenüvé az Ég sátra alatt. Miként Isten, ki mindenütt jelen van... De a harmat nem a Tenger. Az az Isten, ki a természet minden parányában s csodájában jelen van, még nem az Eucharisztia.

Aztán vannak források, csermelyek, szökő gejzírek s áradó folyamok, víz-zuhatok és csevegő patakok. Melyek mind, mind a Tenger felé tartanak. Melyek nagy víz-fonalak, összekötik a forrást a Tengerrel. Vannak, Uram, lelkünkben is mosolygó patakok és nagytükrű folyamok. Vannak lelkünkben is nagy áradások és Tengerbe-, Beléd-ömlések. Van a lelkünkben egy örökmozgó, tevékeny valami, melyet m e g s z e n t e l ő k e g y e l e m n e k is hívunk, mely összeköt minket az Isten-

nel, a Tengerrel. A kegyelemfolyam. A kegyelem nem a Tenger. A megszentelő kegyelem nem az Isten; de összeköt az Istennel. A megszentelő kegyelem még nem az Eucharisztikus Jézus.

De vannak aztán T e n g e r e k, végtelen arcú, mérhetetlen mélyű Tengerek. Tengerek, melyek magukba fogadják a föld vizeit. Tengerek, melyek az Ég nevetését tükrözik. Egyszerűek s ki nem kutathatók. Melyeket lehet kagylóval mérni, önteni; de nem kimérni, kiöntögetni. A Tenger már nem köt össze senkivel. Az Eucharisztia már nemcsak olyan, mint a megszentelő kegyelem, már nemcsak összeköt az Istennel. Mert az Eucharisztia maga az Isten! A Végtelen, a Mérhetetlen, a Kibeszélhetetlen, az Örök, a Szép, az Úr, a Fölséges, a Minden.

Milyen a Tenger?

A patakokat darabokra tépi a hegyi szikla. Hogy sír a magasból lehulló csermely, hogy sír tarajos habkönnyeket, hogy hullik és freccsen a könnye a köpárnákra. A patakok szenvednek. A folyamok szenvednek a sok tehertől, melyeket büszke gerincükre raknak.

A Tenger nem szenved, a Tenger már nem érzi a terhet, a Tenger már a megdicsőült vizek országa. Az Eucharisztia a megdicsőült Jézus Óceánja. Jézus szenvedett a földön jártában s szenvedve hordozta keresztjét, szenvedve hullt a Vére a Golgotán. Most már megdicsőült, most már nem érzi a szenvedést.

Megdicsőült Uram! Nézz az én fiatal lelkemre, mely Feléd tart. A Tenger felé és szenved. Engedd, hogy minden szenvedésem elcsituljon egyszer, ha Beléd torkollott az én futó életem. Engedd, hogy lelkem kristály vizeit s gyakran örvénylő, zavaros vizeit, akarásaimat, gondolataimat, vágyaimat gyakran öntsem a Tengerbe: Eucharisziádba a szentáldozásban. A szentáldozás annyi,

mint Beléd-ömlés, Benned-elpihenés és elveszés. Milyen jó a kis hegyi csermelynek megpihenni a Tengerben; eltűnni, szétömlőni, szétterülni a Tengerben.

Uram, a szentáldozás annyi, mint úszni a Te Végtelenségben. A szentáldozás annyi, mintha a Tengert fogadná medrébe a patak. Nagy csoda, Isten-csoda! A patak Tengerré lesz, az én lelkem Isten lakásává, a valóságos Isten lakásává. Uram, Megdicsőült Tenger, engedd, hogy ebben a szent percben én is megdicsőüljek kissé, felemelkedjem, elmerüljek Benned s elhallgasson bennem szenvedő életem s erőt nyerjek szenvedő életemre!

Mert Uram, Te vagy itt jelen az Oltáron. A kenyér színe mögött a Végtelen s mégis véges: az Úr Krisztus, az Isten; s az ember-Krisztus is! A Tengerben együtt van a Végtelen Víz s ott van a Nagy Folyam is. Az Eucharisziában ott van a Végtelen Isten s a mi Nagy Folyamunk, a legnagyobb Folyamunk: az ember Jézus Krisztus. A folyam testvére a pataknak: Jézus a mi legelső Testvérünk. A folyamba ömlenek a patakok mind, s a folyam viszi a patakok vizét a Tengerbe. Jézus itt, az Eucharisziában magához kéri lelkünket s magával sodorja az Úrhoz, a Tengerhez.

Uram, sok tengerről beszélünk! Pedig csak egy tenger van a földön. Szorosok, sziklafokok, átjárók darabokra szedik az egy-tengert. Darabokra és megsokszorozzák, s mégis csak egy Tenger van a földön! Miként Eucharisziád is csak egy van, csak egy Jézus Krisztus. S mégis billió és billió ostya-porcikában jelen vagy a föld színén s ezer s ezer Oltáron jelen vagy s millió és millió fehér Szentostyában. S mégis csak Egy vagy.

Uram, mily szépnek és nagynak alkottad a Tengert. A kis Márvány-tenger is tenger s a Csendes-Óceán is tenger. Mindegyik magában hordja a tenger természetét.

Miként Eucharisziád is; minden kis Ostyában ugyanaz a természetű Jézus Krisztus van jelen. Uram, a Szentostya minden atomjában Te vagy jelen, a teljes Isten, az Egy Isten.

Te vagy, Jézus Krisztus, jelen, az Isten Fia s a Boldogságos Szűz Fia, Te, ki a mennyben is vagy; Te, ki meghaltál értünk és feltámadtál; ki szeretsz minket s akarsz, hogy szeressünk.

Milyen még a Tenger? Az egyenlítőn a Nap tűzében ég; s az északi póluson szűzfehér hó fedi. S mégis csak egy a tenger! Uram, Eucharisziádban is ott a piros bor, tüzes Véred s ott a hófehér Szentostya. S mégis csak Egy vagy. S a hófehér Szentostyában éppúgy jelen van tüzes Véred, mint tüzes Véredben Szent Tested. Mily jó nekünk, Uram! Ha azt a kis kerek Ostyát magunkhoz vesszük: tüzes Véredet is magunkhoz vesszük, hogy mi is tüzeljünk szent, örök tüzekben...

J Ó I L L A T Ú Á L D O Z A T

A hideg áldozat

„Áldozat” — milyen nehéz és nehézkes szó! Még kimondani is nehéz sok embernek. Valami fagyosat jelent, pedig az áldozat olyan, mint a tűz: lobog! Távolít jelent: pedig senkitől sincs messze. S Fiúk, akitől messze van, az szalad tőle; s minél jobban szalad tőle, annál jobban kergeti az Áldozat...

Nehéz az embernek az a régi, ősrégi szó és fogalom! Új szavak kellenek! Amik lelkünkbe vágnak, amik magukkal sodornak!

Amikor azt mondjuk: áldozat — talán a rómaiak ételáldozata jut eszünkbe, amit a házi istenek, a Lárok Penatesek, Geniusok oltára előtt kiöntöttek.

Talán a görögök hekatombái jutnak eszünkbe. Vagy a föníciaiak és babilónok emberáldozata, mikor a nagy, megtüzesített Moloch-szobor karjába kisgyermekeket raktak elevenen.

Vagy a mesés India még mesésebb fakírijai jutnak eszünkbe: kik áldozatul saját húsukat ajánlják fel s mezítelenül ülnek a szöges deszkába. Vagy az indusra gondolunk, aki hátizmaiba, az eleven húsba akasztja a kampót, mellyel Minatsi istennő szekerét húzza.

Nagy kegyetlenségek ezek; s még nagyobbakat lehet olvasni útleírásokból, néprajzokból. — S minél kegyetlenebb az áldozat: annál visszataszítóbb! S vajjon a mi Urunk keresztáldozata is nem lett-e a zsidóknak és

görögöknek botrány, a pogányoknak gyalázat? És ma is, Alfred Rosenberg, a német faji vallás megalapítója, panaszkodik, hogy nehéz látni Krisztus áldozatának ábrázolását. S „a gyötrelmes keresztrefeszítést ábrázoló feszületeket a templomokban s a falusi utcákon” Wotának, a germán mitológia lándzsás főistenének képével kellene helyettesíteni.

Bizony, amíg az áldozat rajtunk kívül történik, s úgy vagyunk vele szemben, mint fásult s unatkozó nézők a színpaddal szemben, ahol valami véres jelenetet adnak elő: hát addig az „áldozat” nagy értelmetlenség, hidegség, undor...

Ez az áldozat egyik arca. Az egyik fajta áldozat.

A tüzes áldozat

S a másik? A másik arca olyan, mint a nagy szeretet arca! Szeretetre vagyunk teremtve; de ha mi nem szeretünk és semmi közünk a szeretethez: mit érdekel minket akkor a mások szerelme! Az melegszik, aki szeret!

S éppígy egész természetünk, minden idegszálunk az odaadásra van beállítva, mely nem más, mint szeretet, s a szeretet nem más, mint feláldozás.

Mikor megtelik az ember lelke szeretettel, akkor olyan, mint a nagy folyó, akkor mindent elbír, amit rája raknak. Akkor mindenre kész, amit tőle kérnek. Akkor kész királyának azt kiáltani: életünket és vérünket teérted! A szeretet annyi, mint a lélek pántjainak lepattanása; akkor kinyílik az ember lelke és minden elfér benne.

Olyan az ember lelke, ha megszállja a szent szeretet, mint falun a lakodalmas ház: boldognak, boldogtalannak nyitva áll az ajtó. — S azért mondtam, hogy a szeretet annyit tesz, úgy jelenik meg, mint odaadás. S az odaadás, áldozás, feláldozás.

Nem úgy van-e, hogy az anyamádár megvonja magától a falatot s szinte lesóványodik, hogy fiókáit táplálja? S amit itt művel az ösztönös szeretet, azt műveli az ember lelkében a lélektan törvényei szerint az értelmes szeretet. Nem is szólok most arról a természetes szeretetről, mely édesanyátokat, édesapátokat sokszor arra képesíti, hogy magukon spórolják és szenvedjék meg azt, amivel titeket taníttatnak, nevelnek, jól öltöztetnek.

Vannak még sokkal mélyebb szeretet-törvények: s ezek tisztán a szellemből fakadnak.

Hiszen a mi lelkünk telve gonddal, eszmével, a más-világ s az evilág nagy kérdései járnak benne. Nemcsak kenyérgond létezik, hanem eszme-gond is, az eligazodás gondja, a megoldások gondja. Ugy-e jól tudjátok ti éppen abban a korban, mikor még a kenyérgondok nem bántanak titeket, de az eszme-gondok, hit-gondok stb. nagyon is mélyen belétek vágnak.

Az igazi eszmei áramlatok, melyek nemcsak a nyomor gondjaival törődtek, hanem a lélekével is, mindig nagyobb erővel sodorták a tömegeket, mint a tisztára anyagiak. A szocializmus — értem a kommunizmust — se tudott volna egész országokat aposztáziába rántani, ha csak kenyeret akart volna adni; hanem igenis, a lelkeket akarta magának megnyerni; s megteremtette a tagadás vallását, a földi mennyország vallását s voltaképp nem más, mint egy nagy eretnekség — mint Kühnelt Leddihn Erik, a nagy katolikus német író mondotta.

S a fajimádásnak sincs gyökere, ha a nemzeti mítoszt, „valláspótléko” meg nem teremti.

Aki nagyon szereti az emberiséget, annak a lélek gondjaiért is kell tudni áldozatot hozni; annak kell szeretnie a lelket; olyan szeretettel, mely tüzes, mely önmagát odaadja. Tüzes áldozat kell, akkor gyújt az

áldozat, akkor nem hideg az áldozati költő! S minél nagyobb értékért folyik az áldozat, annál tűzesebb szeretet kell.

Csorduló Vér

Éppígy Krisztus is azon a fájdalmas búcsúestén nagy, tüzes szerelemmel mondotta: kívánva-kívántam elkölteni ezt a húsvétot veletek. Mert ezen az estén hagyta ránk legdrágábbját, azt, ami oly közel volt Önmagához, mint Önmaga. Mert Önmagát hagyta köztünk a kenyérben s borban, melyet papjai átváltoztatnak.

S mivel Jézus legjobban szeretett minket s a legértékesebb emberi értéket szerette bennünk elsősorban, a lelket: a lelkünk táplálására hagyta itt Önmagát! Micsoda szép dolog az, hogy a test táplálékából, a kenyérből: a lélek tápláléka lett: Krisztus-test, és Krisztus-Teste lett lelkünk Tápláléka! A borból, a vér frissítőjéből, a lélek frissítője lett: Krisztus-Vér és Krisztus-szeretet.

S ha a szeretet úgy jelenik meg, mint áldozat, — hát itt a szeretet szeretetéről van szó: mert nincs nagyobb szeretete senkinek, mint ha valaki barátaiért adja életét. Sőt, Jézus nem is csak barátaiért halt meg, hanem értünk, kik még nem léteztünk akkor; vagy miértünk, pedig még akkor Isten ellenségei voltunk!

Ó, de nagy volt akkor az Úr szeretete hozzánk! Oly nagy volt, hogy már Szívébe se fért, hanem túlcsordult Szívén át, át a kehelybe s abból itatta azt a tizenkét egyszerű halászembert. S ez a szeretet sarkallta, mint valami sietős embert, siettetle, hogy felszálljon a keresztre azért a Tizenkettőért és minden emberért, értünk is!

S nemcsak keresztiéről tartotta, hogy az kiengeszteli az Atyát: az első bűntől az utolsóig, hanem ott a vacsorán mondotta Véréből, mely ott párállott a kehelyben:

Ez az Új Szövetség s az örök szövetség kelyhe, vérkelyhe, mely — tehát ez a vér, mely a kehelyben van — érettetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. — Nekünk ez is elég volna, hogy megtudjuk: az Ő Teste és Vére (mert e kettő elválaszthatatlan) valóban megtört és kiöntött áldozat, vagyis feláldozás, áldozat, váltságdíj a mi bűneink elengedésére...

De a mi Urunk tudta, hogy bizony nehezen veszi be a testi ember az Ő szavait s azért olyan tapintatos volt, hogy nem előbb, hanem csakis az utolsó vacsorán rendelte az Oltáriszentséget. Amikor tehát már telve volt a lelke félelemmel, amikor tehát éppen kereszttűjét akarta megkezdeni: amikor tehát már fel akarta magát ajánlani és áldoztatni Mennyei Atyjának.

És Jézus ezt az odaadást újítja meg minden Szentmisében.

Itt nem hull a Vére, mint a Kereszten, de ugyanúgy odaadja magát Jézus az Istennek minden Szentmisében! Minden reggel, a nap minden percében mondanak Szentmisét, s száll, száll az Oltárokról a tiszta illat, Jézus Vérének illata az Úr elé. Ezer és ezer Golgota emelkedik a Földön, s Jézus milliószor s milliószor áldozza fel Magát, újítja meg a Golgotát.

A tűz lelke

A Szentmise tűz-hullás, meteorhullás az Égből. Minden szentmisén Jézus leszáll az Égből s hozza tüzes, bíborló Sebeit, ragyogó Őt Szent Sebét. Hozza tüzes, lobogó Vérét, hozza szent Őnmagát, a tüzet, a nagy-zugású, sistergő, magába perzselő Tüzet.

Jézus azért tartotta meg Szent Sebeit, hogy újra, meg újra bemutathassa mint Áldozatot az Atyjának. Elhozza tehát Sebeit, dicsőségének nyomait s így piros

sebekkel ékesen száll az Oltár hófehér abroszára. Leszáll a Trónról s innen a Trónról mutatja be, „áldozza” fel Önmagát és Sebeit az Úrnak.

Jézus odaajándékozta Magát ismét Istennek! Minden Szentmise Jézus lelkének nagy odadobbanása, odalobbanása Isten felé! Jézus dobogó Szíve lejön minden Szentmisében, Szentmise-„áldozat”-ban. Leszáll közénk s ez az erős ütemű Szív ismét kidobogja az Úrnak a közbenjárás énekét, az imádás hódoló énekét, az elégtétel és a hálaadás énekét. S ismét kidobogja nekünk az elégtétel, az értünk elhamvadó lelkület énekét. Mert sok a bűn, kell újra meg újra az elégtétel is a bűnért! Kell a hatalom és erőforrás a bűnnel szemben!

Mit akar Jézus áldozata? Azt, hogy mi is „áldozunk”: hogy mi is odaadjuk Övele együtt magunkat az Úrnak! Hogy necsak a pap mutassa be a Szentmisét, hanem mi is, a „királyi papság” tagjai, levitái, mi is egyesüljünk Jézus érzelmeivel, gondolataival a Szentmisén! Igen, bele kell zúdulni Jézus áldozatának szellemébe, Jézus lelkébe, szívébe!

Az ösmagyarok, ha valami nagy csapás érte őket, behasították orcájukat s „gyászra nyírták szőghajukat”. Ilyen magunktépő lelkülettel kell jelen lennünk a Szentmisén! Így kell belevetni legmélyebb törekvésünket Krisztus tüzeibe!

Szeretni kell a liturgiát nagyon!* Együtt az Egy-

* A Szentmise magyarázatát és felépítését lásd Parsch—Szunyogh X. Ferenc O. S. B. kitűnő könyvében: A Szentmise magyarázata, Bp., Szociális missziótársulat. A változó evangéliumi részeket új, eleven színekben feldolgozta: Szívós Donát O. S. B.: A ma diákja. Bp., Szent István Társulat.

házzal: együtt Jézussal! De ne maradjunk meg, Fiúk, a szavaknál, hanem fűjük be magunkat értelmükbe. Tudni, hogy nemcsak „áldozat” folyik itten, hanem Jézus áldozata. S Jézus áldozata a Teljes Jézusé: a Főé és a Tagoké, miénkl Jézus maga jó le az Oltárra mint tűz, és máglyát gyújt, hogy mi is odadobjuk magunkat szent lángjaiba!

Aki keresi a Szentmise lelkét: az megtalálja, ha van nagy szíve és oda tudja magát ajánlani az Úrnak. Akinek nem idegen Jézus, hanem testvére és barátja: az hallgat Jézusra. Ha Jézus odavetette magát elégtételül Isten s ember közé: Jézus testvérének is oda kell magát vetnie Jézussal!

Oda kell adnunk Jézusnak minden gondunkat, terünköt, oda minden mosolyunkat s könnyünket! Odaadni a többiekkel, az emberekkel, Krisztus Testvéreivel s Krisztussal együtt, így menni Krisztus nyomaiban Isten felé! Jézus nagy kórust nyit minden Szentmisében: előénekel, énekeljünk utána! Jézus odaadja magát Istennek érettünk! A mi Urunk dalolva adja oda önmagát az Istennek! Nekünk is helyet kell foglalni Jézus mellett Isten kórusában!

Csak soha agyon ne spekuláljuk lendületünket! Ha okoskodásokba öljük erőnket: elspekuláljuk a szent tüzet! Ugyan, nem kell tudni legpontosabban a tűz lényegét, hogy tudjunk a tűz mellett melegedni! Nem kell olyan kérdésekbe bocsátkoznunk, a Szentmisét illetőleg sem, melyek felől hittudósok is vitatkoznak! Hanem kell, hogy teli legyünk fénnel, tűzzel, lobogással, Jézus lelkével, odaadásával!

Jézus igazi „Pontifex Maximus”, a nagy Hídverő Őg és Föld között. Főpap Isten s emberek között! Jézus lelke Őgtől a Földig nyúló sokszínű szivárvány! Menjünk ezen

a szivárványon Isten felél Menjünk Jézus áldozatában,
a Szentmise lelkületével, Jézus odaadó lelkületével az
Úr elél Színes, szivárványos lélekkel, Jézussal Jézus
Atyjához, Atyánkhoz.

ERŐSEK, HŐSÖK KENYERE

A gyónás visszaszerzi nekünk a megszentelő kegyelmet, ha elvesztettük volna súlyos bűnnel. S a szentáldozás növeli ezt a kegyelmet! Hogyan?

Ezt a kegyelmet ruhához szokás hasonlítani, lélekruhához, melyben egyedül tetszhetünk Istennek. Melyben egyedül szabad megjelenni az Úr lakomáján; mert különben úgy járunk, mint az evangéliumi szegény, ki nem ment ünneplő, fehér ruhában a királyi lakomára. — Az áldozás még jobban megfehériti ezt a ruhát. Megfehériti, edzi, mint a fűre terített vásznat a nap. Isten a mi lelkünk Napja!

Hogyan történik mindez?

Hogyan?! Hát hogyan táplálja a testet a kenyér? Mert mindazt megteszi lelki értelemben lelkünk kenyere, az Eucharisztia! A kenyér táplál: a Jézus-Kenyér is táplál. A kenyér növel: a Jézus-Kenyér is növel. A kenyér pótolja az elvesztett energiákat: Jézus Teste pótolja az elvesztett lelki energiákat! S így a kenyér munka- s erőteljesítésre képesít: Jézus Teste is erősít, s erőt ad a harcra, munkára!

Egy-dobogású szívek

Jézus eljön hozzánk a szentáldozásban. S egyesül lelkünkkel. Hihetetlen nagy egyesüléssel. A lelki írók nem találhatnak szavakat erre az egyesülésre; csak körülírják. Nem is lehet másképp: mert titok az!

Itt van az Úr a szentáldozásban, oly közel, hogy közelebb már nem lehet!

Úgy vagyunk, mint a halott gyermek, kire a Próféta ráfeküdt és saját testmelegével melegítette föl újra az életre. Mi is halottak voltunk; tehetetlenek, bénák, nyomorékok, rokkantak. S Jézus most eljött a mi nyomorunkba, Jézus Teste-Lelke ráfeküdt lelkünkre, testünkrel

S most mi is élni kezdünk! Most mi is Jézus Vérének pihegésére, ritmusára dobogunk! Isten gondolatai belesugárzanak a mi hiú, ferde gondolatvilágunkba. Jézus akarásai átkarolják akaratunkat s magával sodorják.

Hogy voltaképp hogyan is történik a kegyelmi növekedés, arról alig tudunk valamit! De hogy mi a hatása ennek a növekedésnek, azt tapasztaljuk! A mélyben, lelkünk legmélyén történnek ezek a csodák, ott zúgnak ezek a szép, titokzatos Vizek. Hogy mi történik ott lent: ki tudja! De ha feltöri a földalatti folyam a föld kérgét s megjelenik: megismerjük erejét! Így ismerjük a szentáldozás hatását kegyelmi életünkben és testi-lelki képességeinkben! Vegyük sorra képességeinket. Itt az emlékező s képzelő tehetségünk. Jézus emlékező s képzelő tehetségével egyesül. Jézusnak tiszta a fantáziája, szüzi mindörökké. A mi fantáziánk is megtelik lassan szent, jézusi képekkel, ha gyakran áldozunk.

Jézus emlékezete mindig Istenen járt. A miénk gyakran gyönyörködik régi bűneinkben. De ha Jézus nálunk van, lassankint az ő emlékezete lesz a miénk! S inkább arra fogunk emlékezni: mikor s mennyit tett értünk az Isten! Lassan szenvedélyünk lesz felkutatni azokat a „véletleneket“, ahol nyilván kitetszik az Úr Gondviselése.

*

Itt gondolatvilágunk, melynek anyja értelmünk. Mily nehéz hinni sokszor, mily nehéz belátni s látni

sok mindent! Mily nehéz kint botorkálni az életben! Mily nehéz megbotlani sokszor és soha nem tekinteni a földre, a göröngyre. (Mert a hit problémái is olyanok, mint a VI. parancs körüli bűnök: nem szabad velük foglalkozni, boncolgatni, csak a lelkivezető előtt.) Mily nehéz örökké hívő, reménylő szemmel nézni Istenre!

S mily könnyű: ha Jézus ott van a szívben! Akkor minden fölfelé húz! Akkor elfeküsznek bennünk a meg-nem-oldott kérdések. Fiúk, mondhatom, sok lelki dologra megtaláljátok a feleletet, melyre könyvben nem adhat-nak választ. Mert a szentáldozásban Jézus tanít és nem az írók. És Jézus szokott beszélni, csak bizzuk rá ügyein-
ket. Csak adjuk neki kételyeinket!

Jézus gondolatvilága, értelme a miénkbe szürem-kedik. S akkor mi is Jézus öntudatával tudunk járni a világban: az Isten-fiúság öntudatával, fönségével s egy-szerűségével. Úgy, mint a Szentek, kiknek mindenük volt Jézus!

*

Aztán az áldozásban miénk Jézus a k a r á s a, Isten-vágya, nagy belső lendülete. A szentáldozásban Jézus bennünk akar s belőlünk akar fölfelé az Istenhez! Jézus megnemesíti akarásunkat.

Jézus akarása fölfelé szálló, lobogó tűz: füstje nincs, egészen tiszta. Nem száll lefelé, mint Káiné. Lefelé azok a tüzek csapódnak, melyek lentről vannak, a pokoltól valamiképp. Fölfelé azok a lelki tüzek szállnak, melyek az Égből valók, a csillagtűzű Égből.

Jézus tüze felfelé húzódik, mint Ábelé, ki áldozata lett a testvérgyűlöletnek. Jézus az Új Szövetség Új Ábele, örök áldozatunk; Ábel, a bárányáldozó, s ki maga is áldozat lett. Jézus az Áldozó s Áldozat: Önmagát égeti el a Szentáldozás tűzében; emészti magát, mint a tűz. De felfelé von, mert csillagtűzű!

Csak megélni Jézus akarásait, felfelé törő tüzeit: s majd mi is akarunk, mint a tűz, fölfelé!

Testünk törvénye

Szent Pál panaszkodott, hogy más törvényt lát elméjében s más tagjaiban, „repugnantem legi mentis meae”, mely ellene küzd értelmem törvényének. Minden fiúnak örök problémája a test problémája. Minden fiatalságnak örök kínja, szenvedése, vérezése a testiség lázongása, a fakadó, zsendülő, a zendülő élet! Így van a dolgok rendje. A bimbó nem maradhat örökké rejtve, a virág nem maradhat örökké rügyben. Fakad a tavasz, fakad az élet, semmi útjába nem állhat!

Ez még nem baj! Az élettakadás egészség jele! S a testiség jelentkező ingerei, kísértései is, ha normálisak, egészség jelei! A sápadt, ványadt bimbó nem fog harcolni azért, hogy kifeshessék! A besavanyodott, problémátlan, küzdéstelen ifjúság: öregség!

Baj csak ott van: ha meg nem állunk! Baj ott van, ha az ifjúság erejét kiadja a virágzásban, a bűn virágai-ban! Virágzik bennünk a test és lélek, nem hogy pompázzunk, hanem hogy beérjünk a férfiúság nyaraira! Jaj a korai szíromhullatóknak, jaj a szíromrablóknak, s jaj azoknak, kik elfagynak a tavaszi fagyban! De legjobban jaj azoknak, kik egy-egy elfagyás után már ki sem nyílnak újból! Jaj azoknak a fiataloknak, kik nem tudnak felkelni egy-egy bűnből, mert nincs kar, mely felemelje őket, nincs arc, mely rájuk mosolyogjon, nincs szív, mely új vért, új lüktetést ömlesszen beléjük!

Van ilyen Szív! Van ilyen lüktetés, van új fakadás! Van abból, aki mondotta: „Én vagyok a Szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők!” Van újult élet attól, ki magára mutatott s mondotta: „Én vagyok az élet kenyere... Én

vagyok az Élet... Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségesebb legyen."

Szűzeket nevelő Bor

Arról már beszéltem, hogy a Szentáldozás növeli a megszentelő kegyelmet; hogy erőt ad, hogy lelkünk akkumulátora megtöltődik Vele, az Úrral. Most arról, hogy lelkünk a Szentáldozásban micsoda erőforrásokat talál oda is, ahol legerőtlenebbek szoktunk lenni: tisztaság tekintetében!

Ha Jézus nálunk van a megszentelő kegyelem által, a testünk Isten temploma! Hogyan? Hát úgy, hogy akkor lelkünkben ott van a teljes Szentháromság, lelkünk pedig mintegy testünk foglya, lelkünk testünkben van, tehát ami a lelkünkben van, testünkben is van. S Aki lelkünkben van, testünkben is lakozik! Igen, ezek a tagok, ezek az inak, ez a vér, ez a szív, ez a velő: Isten templomának Szentélye!

Felütöm Szent Pál leveleit: „Vagy nem tudjátok-e, — írja a korinthusiaknak — hogy tagjaitok a Szentlélek Temploma, Ki bennetek vagyon, Kit az Istentől vettetek, és nem vagytok magatokéi? Mert nagy a ti vételáratok! Dicsőítsétek és hordozzátok Istent testetekben!” (I Kor. 6.)

Aki meggyalázza testét a leggyalázatosabb bűnnel, a testiséggel: megszenteltségteleníti Isten templomát!

De jön az idő, a szélvihar, s mállik a templom fala, kopik, dűledszik! Hát kell tatarozni, kell restaurálni a test-templomot! Testünk élő Templom: élő kövekből kell restaurálni. Testünk vér-templom: élő vér-kövekből kell újraalkotni: Jézus Véréből!

S Jézus valóban odakínálja magát minden küzdő fiúnak! Nemcsak, hanem fenyegetődzik: „Ha nem eszitek

az Emberfiának testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek!" Más szavakkal: Ha nem áldozunk eleget, elbukunk, az élő Templom, a test-templom hulla-templom lesz, holttest, mely nem hordozza magában Istent! Fiúk, aki belegondol mélyen ebbe a fenyegetődzésbe: alig hiszem, hogy nyugodt lelkiismerettel bír elmenni a templom mellett, ha nem áldozik gyakran!

Jézus nem akarja, hogy elbukjunk, hogy meghaljon bennünk a kegyelmi élet! Jézus úgy mondogatja: Én vagyok a feltámadás és az Élet. Jézus nem győzi hangsúlyozni: „A z é n T e s t e m b i z o n n y a l (v. i. igazán, valóban) é t e l. A z é n V é r e m b i z o n n y a l i t a l.” Olvassátok el Szent János 6. fejezetét: érezzetek bele azokba a mély kijelentésekbe: azok beszélnek, kiáltanak minden küzdőnek: vedd az Eucharisziát, ha akarsz az életet, a tisztát, az erőset, a győzedelmest!

Jézus szépnek akarja a mi testünket! Legalább is, hogy el ne csúfítsa a bűn, a romlottság, a puhaság, az érzékiség, s a bűnből sarjadó betegség! Jézus egészséges idegzetet akar, nem olyat, melyet kikezdett a tisztátlanság férgel Jézus egészséget, szépséget akar és „mi az ő java és mi az ő szépsége? Választottak gabonája (Eucharisztikus kenyér) és szűzeket nevelő bor (Eucharisztikus Vér).” (Zak. 9.)

Vérünk s Jézus Vére

Jézus úgy nevel minket tisztaságra a szentáldozással, hogy először a tisztelet érzéseit kelti fel lelkünkben. Ugyan ki merne sáros cipőben, rongyban, mosdatlanul járulni kihallgatásra a kormányelnök elé! Akiből még nem vezett ki a becsületérzet utolsó szikrája: annak lesülne a bőr az arcáról, ha piszkosan kellene megjelennie ura előtt.

Jézus tiszta, szűzi, mint a patyolat, tisztaságot keresl
Micsoda szépen ír erről Aranyshájú Szent János:

„Mennyire tisztának kell tehát lennie annak, aki
ebben az áldozati lakomában résztvesz! Nemde a kéz-
nek, amely ezt a Testet szétosztja, tisztábbnak kell lennie,
mint a napsugár; a szájnak, mely a lelki tüzszel telik meg,
a nyelvnek, ami a borzalomkeltő Vértől piroslik! Akire
az angyalok csak remegve pillantanak, kibe nem mer-
nek tekinteni saját merészségükből, mert akkora fény
árad belőle: azzal egyűit étkezűnk mi, azzal egyesű-
lűnk mi, Krisztus Teste leszűnk és Egy Test ővele!”

A Főlség nem gerjesztője a testiségnek! Egy kicsit
le kell rántani azt, akít be akarunk mocskolni, ha maga-
san áll. Jézus magassága mennyi fiűnak adott már erőtl

De úgy is nevel Jézus a tisztaságra, a tiszta örömré,
hogy ad tiszta örömeke. „Bor vidámítja az ember
szívét.” (Zs. 103.) Eucharisztikus Vér-Bor! Jézus igazi
örömmécseszt gyűjt lelkűnkben s e mécs fényében hazűg-
nak tűnik minden más örömtűz. Jézus néha örömmáglyá-
kat gyűjt bennűnk, s aki nagy fényben van: nem veszi
észre mi, kis fényeket!

Aki egyszer mérlegre tette Jézus örömeit s a világr
örömeit: az tudja, mi mennyit ér! Jézus öröme nem foszt
ki, de gazdagít, naggyá tesz. A világr öröme szegényit, s
kínos fulánkja van! „Ha egyszer már megízleltűk a lelki
gyönyört, a testi gyönyör szükségképen megvetendőnek
tűnik.” (Szent Bernát.)

Ezek a hatások „érezhetők” jobbára. De Jézus a
szentáldozásban lenyűl a lélek mélyére s ott nagy-
erejű lelki gépeket hoz mozgásba, s ezek a gépek túl-
lendíteneek minket minden hináron, árkon, szennyen; mint
a tankok. Jézus dolgozik bennűnk a szentáldozásban,
növeli a megszentelő kegyelmet, felfakasztja bennűnk a
lelki energiákat, képességeket.

Ahogy Alexandriai Szent Cirill írja: „Krisztus, midőn bennünk van, elkábítja a tagjainkban dühöngő testtörvényt, s felkelti Isten iránt az áhítatot, a zaklatásokat megöli, a vétkeket (bocsánatos bűn), melyekben vagyunk, nem rója fel nekünk, hanem inkább meggyógyítja minket, mint betegeket.”

Igen, Jézus eltörli fogyatkozásainkat s bocsánatos bűneinket a szentáldozásban s megerősíti lelki képességeinket, tisztítja, szűri, lúgozza lelkünket s égeti, tiszta arannyá égeti.

De most jön a szokásos ellenvetés: minek áldozzam, mikor úgyis visszaesem! — S jön rá a szokásos, azonban soha elégszer el nem mondható felelet: éppen azért, hogy el ne essünk, Fiúk, menjünk gyakran az Úr asztalához! Ha eszem, akkor is meg fogok éhezni; de ha nem eszem, még jobban fogok éhezni! Egyszer még a leggyöngébb is erős lesz, és sikerül neki legalább egyszer el nem esni, ha Jézust mindennap magához veszi. S aki egyszer el nem esett, talán többé nem is fog el-esni. Az élet így igazolja!

Amint nagy tévedés van a másik ellenvetésben is: Nem áldozom, mert nem „érzek” áhítatot, érzelmet, buzgóságot... Egy nagy ember mondotta: „Aki tartózkodik a szentáldozástól, mert nem érzi magában azt az áhítatot, melyet szeretne, úgy tesz, mint aki azért nem közeledik a tűzhöz, mert nem érez meleget!” Tűz kell nekünk, kik fagyosak vagyunk! Mert nem lehet sokáig tűz nélkül élni a tűzre termett fiatal szívnek!

Erősek kenyere

Nemcsak tagjaink ellen kell harcolnunk, hanem a Gonosz Lélek ellen is! A Világ szelleme ellen is! Jézus nem imádkozott értünk, hogy az Atya vegyen ki minket a világból, hanem hogy megmaradjunk Jézus

szellemében a világ forgataga között is. Örök inkognitóban járunk. A világ csak földrajzi határokat ismer, nem veszi észre, hogy itt egy másik Birodalom is van, Isten Királysága, Isten Városa.

Nekünk harcolnunk kell akkor is, ha már senkinek se kell harcolnia. Ha a világon tökéletes béke volna is, a mi harcaink csak kevesbednének, de meg nem szűnnének. Ott volna nyomunkban s ellenünk a s á t á n, aki állandóan sarkunkat lesi. Nekünk el kell tipornunk az ő fejét! Nekünk, ha kell, meg kell halnunk Jézusért!

S íme, Jézus nem hagy fegyver nélkül küzdeni. Adj a fegyvert: Önmagát! „A szentáldozást is lehetővé kell tennünk, — írja Szent Ciprián negyven püspök nevében, mikor az Egyház-üldözés újra fellángolt — hogy akiket a küzdelemre buzdítunk s lelkesítünk, ne hagyjuk őket fegyvertelenül, csupaszon. Hanem erősítsük a Krisztus Testének s Vérének védelmével... Az Úr lakomájának erősségével fegyverezzük fel őket. Mert hogy merjük őket felszólítani, hogy (Jézus) Nevéért vérüket kiontsák, ha megtagadjuk tőlük, a harcra indulóktól, Krisztus Vérét?!”

Miért ily nagy erő az Eucharisztia a Sátán ellen? Mert Jézus így szól Szent Ágostonnak, a küzdelmes életű hősnek szavaival: „E r ő s e k k e n y e r e v a g y o k, n ő j é s e n n i f o g s z e n g e m: s n e m t e v á l t o z t a t s z E n g e m m a g a d b a, m i n t t e s t e d é t é l é t; h a n e m t e v á l t o z o l É n b e l é m.”

Tehát, mert Jézus szellemébe növekedünk belé! Mert egy kisé Jézussá leszünk. Élni fogunk, de már nemcsak mi, hanem élni fog bennünk a Krisztus! A nagyobb Krisztus, kiből mindjobban részesülünk! S Krisztus győz általunk! Mondotta: Bízatom, én meggyőztem a világot! Krisztus látta a Sátánt lehullani az Égből s látni fogja, hogy mi újra meg újra letaszítjuk lelkünk egéről az ő dárdájával, az ő fegyverzetében!

Ezt így fejezi ki Szent Ambrus: „Fogadd lelked

vendégfogadójába az Úr Jézust. Ahol az Ő Teste, ott Krisztus van! Mikor az Ellenség látja, hogy leked vendégfogadóját az égi ragyogás foglalja el, megérti, hogy a hely az ő kísértései számára zárva, Krisztus miatt elfut s visszavonul s te az éjtszakát minden bántalom nélkül fogod tölteni."

Példák, példaképek

Gróf Apponyi Albertről magam hallottam dr. Hévey pléb. beszámolóját. Hévey akkor, mint az érseki helynökségi iroda titkára, gyakran misézett Apponyi grófnál. Apponyinak u. i., mint az Aranygyapjas Rend tagjának, szabad volt misét mondatnia saját házában.

Minden misén maga az ősz gróf, az „európai szellem állandó nagykövete“, a magyar nemzet szemefénye s követe a genfi Népszövetségben, maga a gróf ministrált, mást nem engedett. Minden szentmisén áldozott. Egyszer nem áldozhatott, mert bronhitisze miatt korán be kellett vennie az orvosságot; akkora szent irigységgel nézett hitvesére (aki vele szokott áldozni), hogy az most áldozhat s ő nem, hogy az érseki titkárnak igazán megesett a szíve rajta. „Igazi, színleletlen, mély gyermeki hit lakozott benne.“

A ministrálásban is megmutatkozott kemény, határozott, fegyelmezett jelleme. Soha nem állt vagy ült; az egész szentmisét végigtérdelte, öreg korában is; még halála előtt pár nappal is. Sőt nem térdelt fel még az oltárdobogóra se, hanem csak a padlóra!

*

Mórus Tamás, a vértanú, a szent angol lordkancellár éppen szentséglátogatást végez. A pap beteghez készül s türelmetlenül várja a harangozót, aki elkísérje.

A lordkancellár megérti a pap zavarát, besiet a

sekrestyébe. „Majd én elkísérem, föltisztelendő úr!” A pap szabadkodik, de a kancellár választ se vár, fogja a lámpát és csengetyűt és megindul.

Nemsokára ezután megszólítja az egyik udvari ember:

— Mit szól őfelsége, ha megtudja...

— A király nem szólhat semmit — felelt a mindig szellemes kancellár. — Nem helytelenítheti, hogy én az ő Királyának kíséretet szolgáltattam.

Szent Mórus naponkint áldozott. A lordok, talán saját langyos lelkiismeretüket akarták megnyugtatóni, így szóltak hozzá:

— Világi ember létére, munkája, hivatalos ügyei s szórakozásai érdekében tartózkodnia kellene a kancellár úrnak a gyakori szentáldozástól...

S a válasz? Amit az ilyen kifogásokra felelni kell:

— Ti éppen azokat az okokat soroljátok fel, amik miatt igenis szükségem van a gyakori szentáldozásra. Ha szórakozott vagyok, éppen a szentáldozásban szedem össze magam. Ha oly sok alkalmam van naponkint Isten megbántására, éppen a szentáldozással fegyverzem fel magam mindennap az új harcra. Ha különös lelki világosságra s bölcseségre van szükségem, hogy nehéz hivatalomat jól betöltssem, naponkint odajárulok Udvozi-tőmhöz s tőle kapok jótanácsot és világosságot.

BENNÜNK AZ ÚR

V Á G Y, V Á G Y, V Á G Y

Van az ember életében valami, ami kitágítja a tüdőt, a mellet, a szívet, a lelket. Van valami bennünk, ami soha meg nem pihen. Ami folyton ébren van s el nem álmosodik.

Van valami örök rejtély a mi lelkünk mélyén. Van valami, melynek mélysége határtalan, s ha e mélységbe követ ejtünk a magasból: örökké csak a kongást, ütődést halljuk, és sohase halljuk: „kopp”, hogy feneket ért.

Oly idős ez a valami, mint amilyen idős értelmünk nyiladozása s addig tart, amíg a koporsóba be nem fektetik testünket.

S ez a valami, ugy-e tudjátok a címből: a nagy vágy, az Örök Vágy, v á g y I s t e n u t á n.

Most erről szeretnék beszélni.

A Végtelen kell énnem

Mert kell erről beszélni; mert jó az embernek be-nyúl-
ni a szívébe és hinteni, szórni a világba. Jó erről beszélni, mert minden embernek örök témája, csak talán nem ilyen néven!

Jó erről beszélni, mert csak ez igazán a miénk. A vágy betöltése Isten kezéből jó: a vágy, ez a falánk valami, tőlünk születik. Ez a mi gyermekünk, szívünk gyermeke, legféltelenebb gyermekünk, Benjaminunk, mindenünk!

Sokszor érezzük: ha még ez se volna, ha még vá-

gyódni se volna szabad Isten után, s mindaz után, ami isteni, a tisztább élet után, a nemesebb jellem, a férfigerinc, a heroizmus után: meghalnánk! Mert nagy, hősieś álmok tartják az életet. Az Életet az ideálok éltetik. S az ideált a vágyak a magasok után!

Ugyan mire jó az Élet, ha az álmokat még álmodni se szabad? Isten mindig fut előlünk, s mikor átöleljük, úgy járunk, mint Aeneas, ki az árnyékokat ölelte, de az árnyékok elszaladtak karjaiból! Az Isten nem árnyék, hanem a valóságok Valósága, de a mi Isten-bírástunk csak árnyék, homályos kép. Rejtély. In aenigmate.

Bennünk a Végtelenség vágya feszül, feszül, hogy néha szinte alig bírunk vele. Mi szeretjük a mát, mi a mának hirdetői vagyunk, ma szeretnénk megtelni nagysággal, bensőséggel, „buzgó áhítattal“, a Végtelennel. Nekünk idegenek az ígéretések! A mai ember reális ember. A reális ember szereti üstökön ragadni az életet! Nekünk az élet kell, nemcsak álmok! Nekünk talaj kell a lábunk alá! Nem homok, nem felhő, nem levegő! Gránit kell ingó lábunk alá! Nekünk erős, erre a földre is kiható tervek, lendületek, akarások kellenek!

De nem elég a földszag, nem elég a humusz, a gránit, a talaj! Vagyunk annyira emberei a mának, mint ellenségeink, a materialisták s mindenféle -izmusok hirdetői. De mi modernebbek tudunk lenni! Mert mi az egész életet akarjuk! Minden élet Életét akarjuk, aki legmélyebben gyökeredzik minden mai és holnapi életben! Van fölfelé néző két tükre szemünknek! Van zakatoló, ideges rohamban szaladó szívünk, mely azt zakatolja:

A Végtelen kell énnekem,
minden bilincstől félek én,
hajléktalan szegény legény;
az álmok országútja visz,
tán semmibe, tán tündérvárba. (Mécs László)

De most megpihenünk. Megállj! — próbáljuk kláltani féktelen, szent vágyainkra. Most a szemedbe nézek, én Vágyam, Isten-vágyam, szemedbe mélyen s tanulóktól.

Lobogó szívek

Vannak szegény lelkek, igazán szegények, rongyos, koldus lelkek, kik nem tudnak vágyódni. Nem, már a földi javakért sem! Olyanok, mint a habarcs; ahová csapják őket: ott maradnak. Néha pipogyák, élhetetlenek, mindenünne kilökhethők. Vaj-emberek. Néha olyanok, kik mindenütt megélnék, elvtelenek, köpönyegforgatók. Ezek is vaj-emberek, csak hogy legalább élelmeselek, „kik elmennek minden kenyérre vajnak”.

Ezekkel még a forradalom se tud mit kezdeni. Isten se!

Ugyan mire menne az Isten a tehetetlennel, a gyügéssel, a tedd-ide, tedd-oda emberekkel! A „perc-emberekkel”, kik csak addig látnak, ameddig az orruk ér, kik csak addig élnek, míg egyik perc a másikig eléri!

Nem, az Anyaszentegyház nem a vágytalanoké, nem a tucat- és tömeg-lelkeké! Az Anyaszentegyház a tüzes, a lobogó Szent Pétereké, a világot bejáró Szent Pálóké! De mindjárt hozzá is teszem: nemcsak a tevékenyeké, szangvinikusoké, kolerikusoké, hanem mindenkié, kiben nem közönséges lélek lakik! Az Anyaszentegyház a zárda mélyén élő Szent Margitoké és Terézéké, akik szintén túléptek a tehetetlen embertömegeken, túl saját szenvedélyeiken. Vagyis nagy lelkek voltak saját énjükben, saját területükön, nagy akarásúak, nagy tervűek!

Akár kifelé, akár befelé: de valami harc, küzdés, kezdés, buzdulás, lendülés jellemzi az Egyház Szentjeit, azokat az embereket, kiket Isten mintául adott nekünk.

Sokan gondolják fiatalságukban: bárcsak lennének az én szenvedélyeim kezesbárányok! Bárcsak lehiggad-

nának tüzes csikóim! Mily jó az egyszerűeknek, a szenvedélytelen, a vágytalan kedélyűeknek! — Ne így! Mert a nagy vágy, a robbanó kedély, az elégedetlen, a továbbblátó: ezek a jó matéria, melyből Isten nagyokat, hősöket, jellemeket formálhat! Legszebben ragyog a gyémánt, s legkeményebb a gyémánt!

Örök május

Nagy a szíved? telve nyugtalansággal, vágygal? Borulj térdre s mondd: köszönöm, Istenem, a szívemet, amit adtál!

Nagy a szíved? telve lánggal, tűzzel, nevezhetetlen nosztalgiával? telve vagy örök több-kereséssel? Borulj le s mondd:

— Köszönöm, Uram, milliószor köszönöm, hogy ennyi bajjal, búval áldottál meg! Uram, eljöttek hírnökeid hozzám. Hírnökeid: a vágyak bennem! Én nem elégszem meg soha! Bennem gyökeredzik, fakad, fesel s hullatja gyümölcsét a Több Élet vágya! Az én lelkemre már jóságosan ráhajoltál, Uram. S az én fiatalságom az ígéret fiatalsága, a tavasz fiatalságáé, a friss vetéseké, az első virágfakadás ígéretel Uram, köszönöm a keresztet, a kínt: mert kín nekem az én vágyódásom, kín nekem érezni a több-hivatást. Nem tolom magam gögősen mások fölé, mint a farizeus a vámos fölé. Én vagyok a vámos, de gazdag vám mellett, s ezt el kell ismernem, mert Te adtad; a tiédnek ismerem, a tiédből sáfárkodom. Add, Uram, hogy a több vámmal, a több talentummal többet hozzak a Te Országod számára!

*

Kedves Testvérem, gondolj egyszer bele a saját lelkedbe, s tedd szívedre kezed s felelj: hű vagy-e hivatásodhoz? Nem csúfoltad-e meg vágyaidat? Mert a nagy vágyak nagy talentumok!

Ó ne, soha ne engedjük a lélek nagy vágyait megöregedni! S megöregszik, ha kielégítjük azzal, ami nem elégítheti ki! Ha azzal csaljuk, tömjük be száját, ami jól nem tartja, csak éhségét növeljük. S ha hiába fecsérreljük vágyunk energiáit, ha bűnös itallal itatjuk: lassan megöregszik bennünk a Vágy. S ha megöregszik, meg is hal...

Értelem gyermeke

Aztán azért is kell örülni a nagy, a lélekből állandóan felzúgó vágyaknak, mert a vágy az Értelem Gyermeke.

Tudjátok ugy-e, hogy senki se vágyódik, csak akkor, ha tudja, hogy érdemes akarni! És senki se tudja, érdemes-e akarni valamit, csak ha az értelem fényénél belátta. Az akarat vak, az értelem világít neki! S íme, aki vágyódik: akar, vagy akarni akar, vagy akarni akarna. Tehát akinek nagy vágyai vannak, tudja meg, hogy nagy látásai is vannak, vagy legalább sejtéseil Vannak boldog „egyéni” meglátásai, vannak eszméi, vannak tárgyai, vannak reményei s vannak elhatározásai!

Igen, a nagyvágyú emberek: v. i. akik az étellel és cselekvéssel kötik össze az értelem belátásait és sejtéseit: azok a nagy felfedezők, a nagy gondolkodók, az Eszmék megtestesítői!

Ha van bennünk vágy, van bennünk nagy, egyéni kincsház, melybe sokszor benyithat értelmünk és új meg új kincseket hozhat elő. Ha van bennünk sok nosztalgia, kisebb vagy nagyobb forradalmi láz: akkor a lelkünk arzenál, melyből új meg új fegyvereket hozhatunk elő. Így tanítja a bölcsélet s így az élet, saját tapasztalatunk.

Ezért is hálát kell adni az Úrnak! (Mint örökké hálát kell adni Néki mindenért! Mert a hála még jobban ki-

tágítja a szívet, mint a vágy! Isten keresi azt az embert, aki hálával tud Őrá gondolni. Aki hálát tud adni Istennek mindenért, Isten szívével vágyódik!)

Uram, nemcsak szívem van, de értelmem is, hideg fejem! Uram, ne engedd, hogy parlagon hagyjam értelmemet, ne engedd, hogy csak vágyódjam. Ismerjelek; az Ismeret keltsse fel bennem a vágyat, s a vágy nyisson új ismereteket.

Hogy az egész ember a tiéd legyen, Uram; hogy szívem dobbanása is azt mondja: Isten. Eszem is azt sugározza: Isten! S így minden képességem, lelkem minden rostja, idege Beléd gyökerezzen, Belőled virágozzék s Belőled teremjen gyümölcsöt!

Vágyak vágya

Nagy dolog vágyódni tiszta vágygal az eszményekért, a nagy dolgokért, de a legnagyobb: vágyódni az eszmék Eszméjéért, a Legnagyobbért, Istenért. Szép a szépség, de legszebb az, ami minden szépségben visszatükröződik s amiből minden szépség kitükröződik: Isten. Isten a szép vágyak vágya, Isten az erős vágyak legerősebbje.

Nagy dolog telve lenni az igazság s az ismeret, tudás vágyával; a tudósok ismerték e vágyat, a komoly fiatalság ismeri e vágyat! De telve lenni annak vágyával, ki minden tudást inspirál s minden tudás alapját teremtette, ki maga az igazi Tudás: ennek a Nagy Tudónak vágya túlhalad minden vágyat. Mert a vágy valamikép részesül abból, amire irányul.

A törpék a törpeségért vágyódnak. Az óriások az óriásért, az isteni vágygal töltött lelkek az Istenért.

Az eső a földre vágyik, a tenger a felhőkbe vágyik, a folyó a tengerbe, az ember az Istenbe vágyik.

Aki Isten után vágyódik: az felmagasztalja, szublimálja vágyait. Minden vágyak vágya: Isten!

És látjátok, Fiúk, erről a legszentebb dologról is ezt az elkoptatott, eltaposott szót használjuk csak, hogy „vágy”. Jaj, mit értenek ma sokszor vágyon! Nemrég egy pesti mozi reklámján állt óriási, lobogó betűkkel: „Vágy”. Csak úgy izzott attól, amire a címe is célzott.

S mi most mégis ezt a szót használjuk Isten után való törekvésünk rajzában: vágy... Mert, Fiúk, nekünk vissza kell hódítanunk ezeket a szép, nagy szavakat az örök igazságok szótárába, mert onnan tépték ki az evilág prófétái. S nekünk a szóval együtt meg is kell mutatnunk, hogy van vágynak értelme Isten Országában is, a szép, a tiszta vágynak. Hogy minden nagy, természetes dolog nálunk új s örök színt kap, felmagasztosul, megdicsőül. S ami szép, igaz s életképes a „vágy”-ban, az mind megvan az Isten-vágyban is, csak hogy magas fokban, Isten mértéke szerint, valamikép végtelen fokban.

Lelki vágyak forrása s tengere

Nagy vágyainkat Isten adta, Isten a forrásuk. Nagy vágyaink Istenbe ömlenek, a Tengerbe. S ahol az Isten van, oda ömlik minden nagy vágyunk, nem az Isten elvont fogalmába, hanem az élő Istenbe; vágyaink állomása a köztünk élő Isten, az E u c h a r i s z t i a. Jézus az Oltárról irányítja felénk az ő nagy vágyait, melyek aztán fölfakadnak bennünk, mint kristályforrásban; Jézusból jönnek a nagy vágyak, ő az eredet; s belé futnak vágyaink, az élő Jézusba, Tengerbe, nem valami elvont, hanem tapasztalható megpihenésbe.

Majd kiszikkadnak vágyaink s akkor ismét Jézushoz kell menni; majd meg be akarnak ömleni valami Végtelenbe, ahol el akarunk merülni, tűnni s akkor ismét Jézushoz kell menni.

S látjátok, van mód arra, hogy az élet nyarai s forrásai között Jézushoz menjünk, az Élet Vízéhez. S van mód arra, hogy terhünket, vágyunkat, mint valami nagy hordalékot nekieresszük a Tengernek.

Ez a mód az ú. n. „lelki áldozás”. V. i. áldozunk lélekben, vágyban, törekvésben. Erre a lelkiáldozásra adok itt egy példát:

1. Legjobb, ha a templomban végzitek, vagy elmenet a templom mellett. Ha otthon, iskolában, műhelyben, szabadban, utcán, könyvek fölött, vagy a betegágyon végzitek, az mind jó; de legjobb mégis Jézus közelében.

2. Először szükséges a hit felkeltése. Hiszem, hogy Jézus valóban ott van a kenyér fátyla mögött. Szeme átlát a fátyolon, lát engem is. Tudom, ki ő: a „Jézus”. Akit e drága szó, minden rejtelmet és energiát magába rejtő szó takar.

Ő, hiába takarja el templom, tabernákulum, ajtó, hiába a selyemfátyol s az áldoztató kehely, hiába a kenyérruha: ezen az ötszörös ruhán át ott van Ő: az örök Isten, a Jézus Krisztus; Máriának, az én Anyámnak s az ő Anyjának gyermeke, ki itt járt a földön s most is itt jár s hozzám is eljár.

Hiszek, Uram, lehajtom fejemet: hiszek Benned.

3. Ki kell indulni valami nagy szükségletemből. Betekintek lelkembe: igen, igen, itt nagy seb tátong! Talán halálos bűn (akkor is szabad lelkiáldozást végezni, s akkor nagy hatása szokott lenni). Itt van betegség, nyomor, csapás stb. . . .

Hát persze, azért van, hogy Jézust annál erősebben akarjam s mondjam: Uram, akit szeretsz, betegl Akit szeretsz: rossz . . . látod nyomoromat, látod ínségemet.

Te ismersz, ha felkelek, Te ismersz, ha lefekszem, Te ismersz jártomban, keltemben, titkaiban s minden percemben. Ugy-e, nem akarsz a bűnös halálát? S nem akarsz, hogy sebeim elmérgesedjenek. Azért van bajom, hogy menjek Hozzád. Itt vagyok...

Vagy: íme, öröm ért, íme siker, íme kitüntetés: duzzad a mellem, ifjú vagyok, belerészegetett az életbe, mámoros a boldogságtól. Te tudod, hogy a fiatalok tudnak csak igazán, szívből, az utolsó gyökérszálukkal nevetni s boldogok lenni! Jó, dehát az öröm osztozni kíván! S osztoznom kell az én „lelkem felével”, az én Urammal, Vezéremmel, s azt kell az örömnek mondania... (No, mit kell mondania, azt tudja, aki örül s szereti Jézust, mert az öröm megnyitja az ember ajkát.)

Tehát bánatban, örömben tudni, hogy Jézusra rá-szorulok, hogy Jézus kell nekem!

4. S most kitárni lelkem kapuját s e kapuból kiáltani: Jézus, jér, jöjj! Igaz, nem jöhetsz úgy, mint a szent-áldozásban. A legelső századokban több misét is mondhattak naponként a papok. Még III. Szent Leó pápa is 8—9 Szentmisét mondott naponta! Ő boldog volt, hogy annyiszor Vele lehetett. Most már csak egyszer lehet a papnak is napjában miséznie, csak egyszer vehetlek én is magamhoz!

De jöhetsz hatalmadban, erődben, segélyedben. Jöhetsz Arcod szenvedő vagy diadalmas felcsillanásában. Jöhetsz a vágyban. Vágyom egyesülni Vele. Akar-nálak, hogy jöjj, minden tagom kíván! Nem tőlem függ, hogy vágyam nem nyúlhat utánad s nem lehetek Taber-nákulumod, mint az Oltár. De hozza el legalább vágyam azt, amire éppen most szükségem van.

Általában sose feledkezzünk meg a lelki áldozásban s bármely szentséglátogatásban vagy Szentmisében, hogy

**Jézus érdeklődik utánunk. Akarja, hogy mindenről beszámoljunk Neki, ami érdekel minket. Akarja, hogy mikor Vele beszélünk, telve legyünk témával, amint a mi szívünk legtöbbször telve van témával. Nagy, egyszerű oda-
borulást az Eucharisztikus Jézushoz mindig!**

G Y Ó N Á S A Z Ú R N A K

Elcsúsztak

Uram, milyen jó volna hősnek lenni, szentnek lenni! Nem mindig csak álmodozni, vágyakozni, nem mindig csak várni, lesni Téged, keresni Téged és soha meg nem találni Téged!

Uram, nézz az én fiatal, bűnbánattal rakott lelkemre, látod, mily nehéz! Látod, mert Te mindent látsz, azt is, amit én látok, s amit én nem látok, s azt is, amit én előre nem látok.

Láttál, mielőtt eldőltém volna, láttad dőlésem s fekvésem a bűnben. Mert íme, fekszem a bűnben, nyomorék vagyok, tövig telve fekélyvel, undok rothadás a lelkem, bűnös vagyok. Nézd, hogy törnek rám szenvedélyeim mint fenevadak, nézd, hogy cipelnek magukkal, hogy mardosnak, hogy megfojtsanak s kiszíjják véretem. Vagyok, Uram, mint a kis bárány, melynek előbb kiszíja vérét a brazíliai karvaly, s csak utána tépi szét. Előbb elvakított a bűn s nem láttam, mit akart: véretem, életemet akarta.

Uram, most szabadíts meg, ne engedj elpusztulnom, míg ki nem mondom ezt a drága szót: „Jézus”.

Jézus, Hozzád menekszem, ki hozzánk jöttél, hogy a Gonosztól megszabadíts, hogy a mocsárból kiszabadíts, hogy a bűntől, rothadástól, pusztulástól megszabadíts. Szabadíts meg engem, mert szabadnak alkottál, szabadnak teremtettél, álmodtál meg engem. Arra teremtettél,

hogy legyek nagy, királyi, úri fajnak gyermeke, a te gyermeked.

Választottak siratása

Igen, Uram, a Te Egyházad királyi, prófétai, papi családból származik: Tőled, ki Királya vagy a századoknak s nekünk; ki Próféta vagy, minden látók Látója, minden látásnak Alkotója; ki Pap vagy, mindöröktől kiválasztott Pap, Pap mindörökké, Melchizedek szerint, mert Kenyeret és Bort áldozol fel a világ végezetéig minden Szentmisén, Magadat áldozod fel, Uram, érettünk.

Papi családból származunk mindnyájan mi katolikusok, mert „választott nemzedék vagyunk”, mint Áron nemzetsége, melyből az Ószövetség papjai kerültek ki. „Királyi papság” vagyunk, így írt Szent Péter, az első pápa nekünk. Mert mindennap bemutatja az Egyház a Legszentebb, a Tiszta Áldozatot. S mi is hozzátartozunk az Egyházhoz, mi is papok vagyunk, választottak a sok millió közül.

Uram, a Te Titokzatos Testednek vagyunk tagjai. Testünkől-lelkünkől Nagy Templomodhoz „élő követ” adunk. Mi Krisztus Testvérei vagyunk! A te nagy Szent Pálord írta: „Nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és az Isten Házanépe, az Apostolok és Próféták alapjára rakott épület, melynek szegletköve maga Jézus Krisztus.”

Ilyen nagyok vagyunk! Emberfeletti, természetfölötti emberekké akartál minket tenni! S íme, most látom, hová süllyedtem! Uram, bemocskoltam Templomodát! Testem, lelkem bűnös! Uram, kiszórtam Szentséges Valódat lelkem oltáráról: a nagy bűn kiűzi Istent a lélekből! A nagy bűn a Sátán orgiáinak nyitja meg a lelkem templomát!

Jaj, Uram, úgy akartad, hogy emberfeletti legyünk:

de még emberek se vagyunk, ha nem segítesz! Ha nem kapaszkodunk teljesen és véglegesen a Te Karodba!

Szabadnak alkottál minket s mi nyögjük bűneinket. Kinyitottad lelkünket s lelkünk lelkéig lövell szép, haragos Szemed: s a mi lelkünk eltakarja előled arcát. Félek, ha haragszol, Uram. Ne haragudj rossz szolgádra, rossz, áruló katonádra.

Jaj, Uram, bennem lüktet a Végtelenség vágya. Én nem születtem a földért, engem a föld meg nem elégít. Engem a mulandó meg nem erősít, mert én magam nem vagyok mulandó! Nekem az kell, ami az én lelkem, halhatatlan lelkem: Elmúlhatatlanság kell nekem! Az kell, aki mindenkorra elég és soha egészen nem elég, mert soha eléggé nem szerethetem.

Sas-lelkűnek alkottál, Uram. „Merésznek, újnak, nemes, örök-nagygyermeknek, Naplelkűnek, szomjasnak, búsítónak, nyugtalan vitéznek, Nap fiának, magyarnak” — így dalolt, Uram, a mi pogány költőnk. Így dalol, Uram, a magyar rónák embere s ezerszer így dalol, aki telve van az Örökkévalóság vágyával, aki remél s kitárja lelkét és sírva, omladozva, bomladozva megy Utánad. Utánad: Jézus!

Csak a vágyunk nyúlik a Végtelenbe: mi itt csúszunk, mászunk a sárban, fertőben, bűnben, vérben, húsban, telve szennnyel, telve a semmivel. Csak a lelkünk liheg és lohog Utánad. A testünk együtt habzsol, sertések módjára a bűnös örömek vályújában azokkal, akik hitünk ellenségei, s akik ellen küzdenünk kellene! Nincs ez jól Uram!

Atyámhoz megyek

Tősgyökeres lelket, Beléd görcsösen ragaszkodót teremts belém, Uram! Ne engedj engem utamon végigvándorogni; állíts meg engem! Állj elém s mondd han-

gosan, lágyan, szelíden, békéltetőn: S z e r e t l e k. Szeretlek, bár nem szeretted s megtagadtál. Most még jobban szeretlek, nem üldözlek, ne hidd! Aki üldöz, az gyűlöl. Aki gyűlöl, bosszút áll. De lásd, Én nem állok bosszút, csak hívlak, vonzok, serkentlek, nőgatlak s ha nagyon megmakacsksodol: erős karjaimba öllelek, meglátod, nem lesz menekülés!

Uram, szabad felnézniem Hozzád. Szabad még ezen túl is szabadnak lennem. Szabad az út, Sátán se állhat ellenem, húzz engem Uram, oly nehéz egy lépést is tennem egyedül! Uram, nézd töredelmes, összetört szívemet. Azt mondom, amit már annyiszor mondtam, mióta Nevedet először kimondtam anyám után, mondom bűnös, gögös mellemet verve: B á n o m!

Bánom, mert nem jó nekem így! Bánom, mert így az én életem halál. Az én növekedésem így hervadás. Elfagynak legszebb virágaim, elfogynak legjobb erőim!

Bánom, mert Te is akarod, hogy bánjam. Te sajnálkozol legjobban, én csak Téged utánozok, esetlenül, ügyefogyottan, halványan, betegen. Uram, mielőtt bántam volna bűnömet, mielőtt szemem könnyet hullatott volna: már a Te szemed könnyezett. Könnyezett, mint Lázár sírjánál, mert én is halott voltam és hulla, négy-napos, annyi napos, ahány napos a bűn a lelken!

Friss erőben fickándoztam, gyanút nem sejtve ugrándoztam, szerettem az élet örömeit, mert szeretem nagyon az életet. S nem vettem észre, hogy kígyó rejtőzik az öröm ösvényei s a gondatlanság barázdái mögött. Kígyó, mely csíp, megmérgez. — Te már akkor sírtál s mondogattad: v i g y á z z! v i g y á z z! De én nem hallgattam Rád. Most hallgatok, s hallgatok szemrehányó, gyógyító szavadat...

Uram, bántottalak Téged, kergettelek, mint az a fiú, ki ást fogott apjára s kergette a kertben, este. Kerget-

telek, kikergettelek a szívemből. Most vonzlok, hívlek, csalogatlak:

Jöjj, jöjj, megbocsátó Jézus! Jöjj, üzd ki belőlem a Sátánt: garázdálkodik bennem. Bánom, sajnálom bűnömet, mert Téged bántottalak, üldöztelek vele, kikergettem szívemből azt, aki engem szeret! Pedig maradtál volna. Úgy mondtad: mit vétettem ellened? mit kellett volna még tennem érte, amit nem tettem? — Szeretted Uram, dédelgettél, simogattál, becézgettél. S én goromba voltam Hozzád, kegyetlen, mintha megfagyott volna a lelkem, oly fagyos voltam Veled szemben!

Jézus fülébe gyónni

Jézusom, szeretted s nem szerettelek. Kikergettelek. Akarlak szeretni: akarlak visszacsalogatni, akarlak többé soha meg nem bántani. Ha erőt adsz, erős leszek ezután. „Erős város”. S adsz erőt, mert a te erődből kelek föl most is bűneimből. Adsz erőt, bízom Benned, hogy többé soha, soha meg nem bántlak, meg nem szomorítalak. Azt a bűnt, melynek még csak nevét se merem kimondani, én többé el nem akarom követni. Ha török, ha szakad, csak a lelkem össze ne törjön, csak a Veled való barátság meg ne szakadjon! Se azt a bűnt, ... se a többit! Se bűnt, se azt, ami a bűnre visz! Uram, add, hogy ne csak ne menjek a bűn felé, hanem szaladjak tőle. Kerüljem, mint a megbélyegzett házat, ahol fertőző beteg lakik, ahol hulla lakik, ahol a lélek Halálangyala lakik...

Igy Uram, most szabad vagyok! Bűnömet meggyóntam a te szelíden hallgatódzó füledbe. Neked gyóntam, az Örök Főpapnak, az Úrnak; meggyónom a papnak is, szolgádnak. Azért gyónok a papnak, mert meggyóntam már Néked s ha neki gyónok, akkor is elsősorban Neked gyónok: Gyónom a Mindenható Istennek...

De elmegyek s bevallom előtte is bűnömet, mert nála van a hatalom, hogy feloldozzon. Mondottad a te papjaidnak: Akiknek megbocsátjátok bűneiket, a mennyben is meg vannak bocsátva... Elmegyek gyónni, mert szeretlek, Uram. S mert a feloldozás által ismét megkapom a megszentelő kegyelmet s a megszentelő kegyelemmel lelkembe költözöl. Mert a tökéletes bánat kiűzi ugyan a Sátánt lelkemből; de még nem hoz el Téged hozzám. Őres vagyok, így élni nem lehet. Azért kell a gyónás, hogy eljőjj hozzám a megszentelő kegyelem által.

Új vendégség

Kisöpörtem a Sátán szennyét, genyét; lesímítottam a lelkemet, elsímítottam benne a Sátán nyomát, aki nálam járt szomorú vendégségben...

Most már új vendégségre vágyom, mert öröm nélkül élni nem lehet! A régi, a látszat-örömöknek fulánkja volt és szűrt nagyon. Jöjj, Jézus és adj tiszta örömöket, melyek nem fulánkosak, de tartósak s el nem múlnak, jöjj, virágozzál ki bennem. Legyen a lelkem öröm helye, vendégség helye, virágzó kert és gyümölcsös, s nagy, zöld táblákban ringatódzó vetés.

Jöjj Uram, a szentáldozásban hozzám. Azért kell gyónnom, hogy áldozhassak, hogy Veled lehessenek, hogy az Ég s föld lakomáján résztvehessek. Gyógyítsd meg lelkem sebét s Boroddal: Véreddel itass engem, falánk fiút, etess puha Kenyereddel: Testeddal. A bűnben enyém volt a semmi; az áldozásban enyém lesz a Minden!!

Lepattant lelkemről a zár: jöjj, égesd ki belőle a bűn utolsó maradványát is!

Most mehetek feléd. Jó nékem az Őr utait járni, a hősök útját! Jó nékem az Úrnál lenni, jó nékem királyi családból születni. Jó nékem keresni az Urat, jó nékem megtalálni az Urat, jó nékem szabadnak lenni, nagyerejű

küzdőnek lenni, i g a z i e m b e r n e k, a bűnből felkelőnek lenni! Jézus Krisztus testvérének lenni, Jézus harcosának lenni, lovagnak, Grál-lovagnak lenni, boldognak lenni! Mert boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent. Akire vágyom, aki az én örök, titokzatos álmom.

Amikor leszáll az est . . .

Nagy dolog felkelni, de nagyobb dolog, ha n e m k e l l felkelni, mert nem estem el. Jézus barátsága a hősi-szűz lelkek barátsága! A tisztáknak könnyű beszélgetni az Úrral. Beszélek az Úrral, most is, ebben a csendben, amikor leszáll az est és egyedül vagyok a diákszobában. Elült már az élet és a zaj, csak az ablakfában perceg halkan a szű . . .

Most, igen, most találkozom azzal a Tekintettel, amely egész nap kísért engem, amelyet kerestem, s amelyet mégis annyiszor nem kerestem. Tudom, hogy ez a Tekintet belőlem néz ki rám, mert e tekintet Isten tekintete, s hiszem, hogy Isten itt van nálam. Mert hiszem, hogy a kegyelem állapotában vagyok, vagyis az Isten, s az Isten-Krisztus bennem van.

Most ránézek erre az Arcra, mely bennem szenved. S z e n v e d, fájlalja, siratja egésznap botlásaimat. S mennyit botlottam minden gerincességem, minden egyenes törtételem ellenére is. Végigszaladok a napon. Igen, itt a főhibám, itt a sebezhető oldalam, s jaj, van rajtam seb. Van! Jézusra nézek s látom magamon a foltokat: a durvaságot, a fiatalos nembánomságot, az élet komolytalan semmibevételét. Látom lelkemet, vizsgálom fürkésző szemmel, és sorra feltűnnek a kisebb-nagyobb hibák, bűnök, rossz-szándék, Isten-felejtés, tiszteletlenség az Istennel s Isten helytartóival szemben, előljárók, szülők, barátaim . . . Könyörtelenség a szenvedőkkel szemben, és ostoba rész-

vét a bűnnel szemben. Ott a kényelem, az érzékiség, az irígység, s ki tudná megszámolni... Számuk légió.

Itt volt reggel Jézus mindenestül a szentáldozásban. De most is itt van a megszentelő kegyelemben, s itt is lesz, míg halálos bűnnel el nem kergetem. Milyen nagy is vagy, Istenem, Vezérem, milyen fölséges! És fölségre nevelsz engem is, hogy távol legyen tőlem a halálos bűn, ez a felségárulás. Nem Uram, nem akarom hallani tőled a fájdalmas panaszt: elmegyek lelkedből, mert nem szeretted engem!

S jaj, ami rosszat tettem máma, az is út a teljes elhidegülés felé. Azért bánom Uram, s engedd, hogy felindítsam a tökéletes bánatot. Sajnálom, ami volt, bárcsak lehettem volna hős melletted, ki mindig hős vagy a szeretetben... Holnap új életet kezdek, s tanulok a múlt botlásaiból. Okos ember nem ütközik kétszer ugyanabba a kőbe.

S tudom, hogy megsegítesz, Uram, s Velem maradsz az éjtszaka is. Az éjtszakám gyakran nehéz álmok s küzdelmek színtere. De Te itt maradsz velem, hogy holnap ismét szűzen szállhass be a szentáldozásban hozzám.

Most nehéz szárnyakon libeg, felém libeg az éjtszaka. Mint a kísértet. De még valaki jő felém. Kék palástban Jézus Anyja s Anyám, a Boldogasszony. Boldogasszony anyám, viselj gondot rám, hulljon palástod fölém, Királygyermeked gyermekére. Hesseged el szép, erős kezedd az éjjeli kísérteteket, hogy holnap reggel ismét bejöhessen hozzám Gyermeked, az Oltárról szívem oltárára. Őrizd meg bennem az éjtszaka Jézust.

J Ö J J E L, S I E S S M Á R

Te vagy egyedül elég

Itt az Isten és hív az Isten.

Itt a Jézus s a Jézus hív, kér, sürget és mondja: vágyva-vágyom veled elkölteni az én lakomámat. Az Eucharisztia: Jézus lakomája s enyém. Aki Jézust eszi és issza, az Jézus asztaltársa, vele vértestvér, vendég-barát.

A mi lelkünk sokszor eltéved és megcsúfolja vágyait. Itt az Eucharisztianál mindent jóvá lehet tenni! Szokás emlegetni: egyetlen szentáldozás szentté tehetné az embert. Miért? Mert a szentáldozás eltörli lelkünk-ből a bocsánatos bűnöket, megtisztítja a bűnöktől s hibáktól; patyolat-tisztává égeti Jézus lelkünket: nincs útjában semmi az ő Nap-szerelmének, mindent vissza tudunk verni tisztán és tökéletesen... A bűn fekete és szürke: sok fényt nyel el hiába. A teljesen tiszta lélek képes Jézus minden akarására reagálni, nem engedi, hogy Isten tervei megghiúsuljanak benne. S ez az ú. n. életszentség: 100 százalékosan betölteni Isten akarását velünk szemben!

S ha egyetlen szentáldozásnak ekkora az ereje, mennyivel inkább van meg az az ereje, hogy lelkünk hiányait betöltse, hogy szenvedéseinkben megvigasztaljon. Aki százig tud számolni, tud tízig is!

Fiúk, a szomorúság, baj, gyöngeség, bocsánatos bűn, elernyedés, kedvtelenség stb. ne tartson vissza a szentáldozástól!

Éppen a fénynek kell világosság! A sötétben vá-

gyunk a fény után; s látjátok, a vágy az, ami legjobban illik a szentáldozáshoz! Sok jó gondolatot mondanak könyvek és imakönyvek a szentáldozás előkészületéhez: de a legjobb előkészület a mélységes vágy Jézus után!

Látjátok, Fiúk, nem kell hazudnunk, ha a szentáldozáshoz járulunk. S hazudik az, aki nem igazi énjét tárja fel Jézusnak. Aki nem engedi, hogy a Jézus utáni vágy lelke legmélyéig hatoljon!

Uram, kell mondani a szívnek a szentáldozás előtt: Te ismersz engemet, Te tudod, hogy vannak bennem vágyak, álmok, van bennem sok fájás, van bennem látás. Nem, azt nem mondom, mint a farizeus, hogy köszönöm, hogy különb vagyok diáktársaimnál s a tucat-embereknél...

De mondom, hogy telve vagyok nagy akarással, törekvéssel, törtetéssel, telve lendülettel, ritmikával és ziláltsággal. Uram, Te tudod, mi lakik bennem, jobban ismered az én lelki vágyaimat, mint magam; mert minden tiszta vágyamat Te adtad belém. Hát most kérek, töltsd be legszebb vágyaimat, legszentebb, legbensőbb vágyaimat. Most van ideje a kielégülésnek, az Istennel való egyesülésnek.

Uram, tölts el Magaddal engem; jöjj, szívj föl Magadba engem, mint bujdokló esőcseppet a gyökér. Itass Magadba engem. Az én lelkem oly árva, bús, oly egyedülvaló. S nem jó egyedül lenni, nem jó árvának lenni, kisemmizettnek lenni! Jöjj és tölts el, töltsd be igényeimet Magaddal, ki Magad vagy egyedül elég nekem...

Elrejtett Király

A királyi címeren ott vannak a király nagy örökségei, címei. Jó néha felnézni arra, felfelé, aki mindig közöttünk van, de nagyobb nálunk, hogy nagysága sértet-

lenül álljon előttünk. Jó nekünk, ha a köztünk élő király köpönyege kissé félrecsúszik, hogy kicsillanjon a király igazi ruhája.

Mik Jézus címei? Ki az a Jézus, mi az a Jézus? Az Úrnak majd ezt, majd azt a címét, kiváltságát kell szemeltartanunk, akkor nem lesz soha unalmas a készületünk. És mindig viszünk valami újat Jézusnak.

Ha vannak nagy gondolataink Jézusról, fejtjük ki, fakasszuk föl magunkban; mert a nagy gondolatok szárnyat adnak a léleknek.

S miért ne volna nagy gondolatunk Jézusról, aki Úr, Király, Isten, Minden? Mily jó az eucharisztikus lelkeknek! Aki másvalamit tesz élete s lelke középpontjába, mint az Eucharisziát: az néha tán csonkítást végez az isteni gazdagságon. Aki pl. csak azt az Istent tiszteli, szereti, aki a természetben vagy a történelemben megszólal: az csak Isten nagyságát ismeri; fönségét, szépségét s dicséeri Isten nagy tulajdonait és látja Isten hatalmát: tapasztalja Isten tetteit: de nem az Istent! Az Eucharisziában minden együtt van, szent egymásutánban, vagy ha tetszik: számunkra összevisszaságban.

Itt az Isten abban a kis Szentostyában! Itt az Ember, a Krisztus, aki szenvedett érettünk, meghalt, elvérzett mint hős, aki föl is támadt s hosszannával ment az Égbe; aki Úr és uralkodik Napkelettől Napnyugatig és Országának nem lesz vége.

Ő van itt, ki oly jó volt és előhívott minket a névtelenek, a meg nem születettek billiói közül. Ő rejtőzik itt az Oltáron, aki nem rejtette el mindenhatóságát a természet csodás titkaiban. Itt elrejtőzik, de nem rejtette el szépségét a virágok, madarak, ásványok, hangok és színek birodalmaiban. Itt elrejtőzik az erős, ki nem rej-

tette el erejét a szelek s viharok s dörgések robbanásaiban. Ő, az Isten van itt a Tabernákulumban (v. i. sátorban), kinek sátra az Ég s kinek számolya a Föld. Ő, ki ronthat s teremthet száz világot s nagy idők folyamit kiméri. Az Ő intésére reszketnek angyalok és ördögök, reszket a Nap, a Föld, s a csillagmilliók, egészen a tejútig s a 400 billió fényévre száguldozó, hullámozó csillagtengerekig.

Ó Uram, milyen kicsiny lettél, ki nagy vagy, ki végtelen vagy, ki kimondhatatlan vagy. Nemcsak nagyságod kimondhatatlan, de kicsinységed s kedvességed is! Kiterjeszted Kezedet s születnek és meghalnak világmilliók. De íme, itt nem születnek világok, itt az Eucharishtiában nem érezzük végtelenséged robajló, zúgó mindenségét; itt oly kicsiny lettél, mint a gyermek, kitől nem függ semmi, kit tetszés szerint dobálhatunk, bántathatunk, verhetünk; de kit tetszés szerint szerethetünk is, csókolhatunk.

Csillagosok és Csillagtalanok

Uram, engedd felfakadni szívünk titkait Előtted. Te mindent látsz, láss erősen a fiú-szívek rejtelseibe s szemed sugarával világíts oda is, ahová mi nem látunk. Engedd, hogy vágyunk, készületünk a szentáldozásra legyen titok-fejtő óra, a mi óránk, a magunkba látás órája. Engedd, hogy ilyenkor minden vágyunkkal törtessünk feléd s engedd fölhangzani bennünk azokat a vágyakat is, melyek mélyen alszanak bennünk.

Azt mondják, a mai fiatalság sokban skeptikus lett, blazírt, megalkuvó, az úgylátóval nemzedéke. Nem, Uram, ne nyugodjunk ebbe bele, mert a mai fiatalság lelkében, ha mélyen is, még megvannak legalább a mélyebb lelkiség gyökerei.

Uram, engedd, hogy szárba, virágzásba szökken-

jenek ezek a rejtőző gyökerek! Engedd, hogy a fiúk lelke, a mi lelkünk bő esőt kapjon s duzzadjon s így erőből duzzadtan akarjon Téged a szentáldozásban! Engedd, hogy az Eucharisztia fénye, melege, vére, élete kicsalja belőlük a szunnyadó életet s húzza, húzza felfelé, a Nap felé, az Ég felé: Feléd! Tefeléd, ki a fiatalok, a tüzesek Napja vagy s ki Egünk vagy, szép, sötétkék egünk, Csillagos Egünk; a csillagtalan, szomorú, felhős-lelkű fiatalság Csillagja vagy!

Aki tud vágni, akarni, tenni valamit az Eucharisztia vételéért: azért nem kell félni. Abban van még erő, van még lendület, az még: akar! Akarja Istent, akarja a szebb életet, a tisztábbat, a nemesebbet, az érdemest: az Életet!

Aki tud nagy lélekkel készülni az Eucharisztia vételére: az értékes lélek. Mert ilyenkor fakadnak föl a nagy sóhajok, ilyenkor sejtjük meg, hogy vagyunk valamik s Isten nélkül mégis semmik; s ilyenkor mondjuk: jöjj, Isten s tégy engem, fiadat, valakivé, nagygyá a Te Országodban!

Ha nem nyitjuk ki lelkünket a szentáldozás előtt, hamar összecsucodunk, zuhanunk! Mily sokan riadnának vissza a bűntől, ha a szentáldozásra való készülület kiterjesztenék! Szent Alajos három napig készült a szentáldozásra (abban a korban még csak heti egy szentáldozás volt megengedve) s e háromnapos készülület szent feszülésben tartotta lelkét, amelyről a legkisebb por, szemét is azonnal lepattant. Fiúk, ha nem áldozhattok mindennap, legalább készüljete a szentáldozásra mindennap. Készüljete azáltal, hogy felkeltitek a lelki éhség, vágy, étvágy indulatát... (Mint a „leki-áldozásnál” mondtam.)

Egy régi diákbarátom mondom, hogy a szentáldozásra való előkészület mindig nagy öntudatot és erőt

adott neki. De ha előre tudta, hogy másnap valami ok miatt nem áldozhat: jóformán mindig elbukott... gondolván: holnap úgysem áldozom!

Igen, aki bajlódik a bűnnel, gyöngeséggel, testtel, vérrel, indulattal, érzékiséggel: az csak tárja ki lelkét a szentáldozás előtt! Az kiáltson az Úrhoz akkor is, mikor az Úr messze van; s akkor is, mikor már csak pár perc választja el tőle!

Uram, nézd az én szomorú, szenvedő, magános, gyöngé, esendő lelkemet. Jöjj, akarok életet, akarok szebb vért, új vért, jöjj s locsold belém az új vért! Véredet!

Jöjj, szállj, repülj! Gyorsabb vagy, mint minden technikánk, gyorsabb vagy, mint amit elérhetünk a repülés terén; gyorsabb, mint a gondolat. Mert Te itt vagy, egészen közel vagy, az Oltáron vagy, onnan vonzol Magadhoz engem, onnan kelted bennem a Hozzád húzó lendületet!

Uram, adj nekem nagy vágyat, hogy magamba lássak, hogy megismerjem magam s ezzel a mélyen megismert magammal hívjalak, csalogassalak magamhoz! Uram, add, hogy ne legyek, mint a fásultak, álmosak, a szentáldozás előtt; hanem minden valómmal, ismeretemmel, összes nagy gondolataimmal, buzgósággal menjek, ne is menjek, hanem türelmetlenül szaladjak lélekben Feléd.

Szemtől-szembe

Van idő, mikor nem a nagy Isten hat ránk, hanem a jó, a közeli Isten. A nagyság nem mindig emel: csak az, amelyik közel is van. Ki tud a Hegyekre felkúszni, ha a Hegyek nem hajolnak meg alázatosan s nem tartják oda völgy-vállaikat, hogy azokon felkúszunk a magasba?

Kell nekünk az Isten, a nagy, de kell, hogy közel legyen; kell az Örök is, de kell, hogy Ember is legyen, velünk egy családból való, az embercsaládból. Egy közülünk. „Testvér és kisdéd; meleg piros vér, fehér lágú kenyér.”

Óriási titkok! Beleszédül az ember, hogy ily közel jött az Isten! Aki megközelíthetetlen: ide jött, hogy elmondhatom: 20 lépésre, 10 lépésre s a szentáldozásban itt van szívemben: az ISTEN! Itt egészen közel, a lelkemben, vele egy vagyok, szent közösségben! Közelebb az Isten, mint apám, anyám, barátom! Közel, oly közel, mint amilyen közel vagyok magam magamhoz.

Szent Lucianust, az első századok hős vértanúját kegyetlenül megkínozták, aztán kezét összekötözték s belökték a római börtön cseréppel felszórt mélyére. Vértanúságra készülő testvérei szerettek volna együtt lenni az Úrral. A szabadon járó keresztények bort adnak a tömlőc ablakán át, Lucianus fogolytársai golycsot terítenek a megkínzott mellére, ráteszik a kenyeret s bort. S Lucianus saját mellén (ezen az élő oltárkövön) változtatja át a kenyeret és bort. Mit érezhetett a vértanú pap, mikor véresre gyötört mellén megjelent az Úr?

A szentáldozásban még közelebb jön az Úr hozzánk! Nem testünkre, hanem testünkbe! Mily közel, közel, közel!

Látjátok, azért lett ily piciny a Szentostyában s a csöpp borban, hogy mindenkinek betérhessen, mindenkinél elférjen! Itt nem lehet eleget mondani, csak odaadni lelkünket a titkoknak s kiáltani: Jöjj!

Küzdelem az Úrral

Máskor más kell! Erő, küzdelem, szégyen, keménység!

Igen, van idő, mikor minden szeretet és bensőség,

— valljuk meg — émelvítőnek tetszik. Igen, mert tele van a lelkünk betegséggel, bűnnel, rosszra törekvéssel. Nagy a mi lelkünk s a nagy léleknek nagy hibái vannak. S a nagy léleknek a nagyság s az erő s a szigor imponál! Szép a kedélyesség, szép a lelkigyermekség bája; de van idő, mikor a báj: akadály. Van idő, mikor a szépség undort kelthet; mint az édesség, ha túl sok van belőle.

Hát ilyenkor? Nos, ilyenkor ne erőltessük mindenáron a „szép, stílusos érzelmeket“ (amint az érzelmeket sose szabad erőltetni!). Ne akarjunk repülni, ha szárnyunk nincsen! Ne akarjunk nyaláncságot, ha édességünk nincsen!

A bűn mosolya a bánat! A bánat a bűnös szív nagy visszhangja, nagy visszakiáltás az elveszett béke után! S mikor kiáltozunk az elveszett béke s kincsek után: úgy-e nem allelujákban kiáltunk, nem dicsénekekben, hanem szomorú, sirató dalokban, próféta-ízű „fekete“ énekekben. Mikor megbántottuk, akit szeretünk, kell először találkozunk borús, panaszkodó tekintetével, hogy ismét láthassuk aztán a régi, derűs, sugárzó arcot!

Jaj, be jólesik néha úgy belé-belépanaszkodni Jézus tüzes, erős, lobogó, égető Szívébe! Mint jólesik bele-nézni a fénylő, lángoló tábortüzekbe is szomorú, méla nyári estéken! Nézzünk ilyenkor közelről belé Jézus Szívébe, Szemébe. Szeme ott néz az Eucharisziából. Szíve ott lüktet az Eucharisziában! Ott piroslik. Ott parázslík.

Jézus úgy néz vissza ránk, ahogy mi nézünk rá! Jézus Arca tükre a mi lelki arculatunknak. Ha szomorkodunk a bűnön, bukáson: ő is együtt szomorkodik velünk! Ha mondjuk: Uram Isten, alig merek Szemedbe nézni, mert vétkeztem; Ő is mondja: alig merek rád nézni, te rossz gyermek, mert tekintetem a földre tud sujtani, mint a poroszlókat elfogadásom éjjelén...

Föltárni, kitárni a lelket Jézus előtt a szentáldozásban. Lelkünk legmélyére nyúlni s érezni ismét, hogy kell az Úr! Kell a teljes megbocsátás, kell a pecsét lelkünkre, a vér-pecsét, mely lepattant a bűnben! Kell, hogy Jézus ismét megölelje lelkünket, úgy mint a tékozló fiút édesatyja! S ebben a szilaj, szent ölelésben bent lesz Krisztus minden s z e r e t e t e s szívünk minden k e s e r ű s é g e, benne, amit bánunk s amiért imádkozunk...

Egyszerű tisztelet

Csak semmi csináltság, semmi nagyképűség, semmi csodavárás a szentáldozás után! Nem a csodára-lesők látják meg a csodát, hanem az egyszerű szívek. Egyszerű szívet vigyetek az áldoztató asztalhoz s egyszerű szívvel jöjjetek onnan. Vannak, kik mindenáron nagy érzéseket hajhásznak; érzéseket keresnek, s nem a Krisztust. S csalódnak, mert érzéseket nem találnak. S nem tudják, hogy nagyobb, mert végtelen kincset hoznak magukkal, minden érzés ős Alkotóját, ki maga az egyetlen igazi érzés: a Jézus Krisztus.

S az egyszerűség megtalálja, amit ilyenkor meg kell találni: Krisztust, az Istent. A nyugodt tekintet észreveszi azt, ami fölött elsiklik a zavart, túlságosan keresgélő szem. Az egyszerű szem észreveszi a nagy dolgokat.

S észre kell venni, hogy nálunk az Úr! Valami nagyon egyszerű, de nagyon mély hódolat, lovagias tisztelet kell elsősorban a szentáldozás után. Emlékszem, mikor a Kormányzó Úr megjelenik valahol, mindig valami megilletődés, úri csend, halk tisztelet fogadja. Igen, ez kell a mi Kormányzóinkkal, Vezérünkkel szemben, Krisztus Urunkkal szemben. Nem mindjárt neki rontani ezernyi kéréssel, nem mindjárt protekciót esdekelní tőle; nem mindjárt belebújni az imakönyvbe, nem mindjárt hadarni a megszokott imákat...

Szelíd tisztelet, zászlómeghajtás, itt a Király! Ki is jött be? — igen, mert ezt gyakran felejtjük, Krisztust nem

érzékeljük, nem tudjuk, csak hisszük, hogy eljött szívünkbel
S oly nehéz mindig elevenen, elevenbe-vágóan hinni!
Ha Krisztus látható, fogható volna, oly könnyű volna
azonnal megtisztelni, mihelyt feltűnik a láthatáron. Hát a
szemem nem látja, de látja a hitem! Nyissuk ki jobban a
hit szemét, majd könnyebben rogyan imádásra a tér-
dünk!

Itt van valóban és egészben, testben, lélekben. Nem
hagyott magunkra minket, eljött az árvákhoz, eljött az
én küzdelmes életembe. Az én Teremtőm, ki szeretett,
mielőtt lettem volna, az én Atyám, az örök Isten, a nagy,
az erős, a félelmetes, a seregek Ura, Király, Fölséges,
Dicső, Hatalmas, Végtelen.

Igen, itt a kicsiny Ostyában a Mindenható! Csodák
között jött az Isten; Az Eucharisztia háromszoros, négy-
szeres csoda, mint szokás mondani. Csodák bennem, alig
érthető, csak hihető. Ő mondotta, hogy itt van, az Egyház
mondja, hitem mondja, mondom...

Hiszek az Úrban erős hittel, lendületes, életrevaló
hittel s mert hiszek Benne, hiszek Benned, Uram: íme, tisz-
telettel hódolok Neked, ki oly nagy vagy, hogy elszédü-
lök, ha Beléd tekintek. S oly kicsiny, kisebb, mint én, kis
kenyér vagy, Kenyértestű Jézus! Engedd, hogy higgyek,
növekd naggyá, hegyeket áthelyezővé a hitemet. Add,
hogy szívvel, lélekkel, testtel, vérrel, gondolattal, érzés-
sel tiszteljelek Téged, hódoljak Neked.

A test imádkozik . . .

Itt említtem a külső tisztelet kérdését. Mert
mindenkor kell testtel, külső viselettel is tisztelni az Istent,
de leginkább a szentáldozásban.

Csodálatos erőtartály, akkumulátor a mi testünk. Ha
testünk fegyelmezett, katonás, összeszedett: mily könnyű
lélekben is fegyelmezettnek lenni, az Úrra figyelni!

Vannak, akik csak „lélekben“ akarnak imádkozni. S elhanyagolják a test fegyelmét, figyelmét, feszülését a lélek dolgai iránt. Pedig éppen, mert „lélekben“ akarjuk jobban imádni az Urat, kell a testet is fegyelmeznünk! Persze nem az üvegbúra világít, hanem a hajszálvékony dupla-spirális villanydrót a villanylámpában: de kell a búra, hogy a hajszálvékony drót hamar szét ne égjen a levegő oxigénjében. A lelket a testen lehet legjobban megzabolázni; a lelket, ezt a kényes égőt védi a testburok!

Kell a test ruganyos fegyelme, kell egyenesen tartani, hogy a lélek is egyenesen, diadalmasan álljon bennünk! Kell fegyelmeznünk a testet, hogy figyelem feszüljön a lélekre! Kell összetenni a kezet, hogy a lélek imádkozni tudjon! Kell tisztelet, hódolat a térdhajításba, hogy a lelkünk is meghajoljon!

Fiúk, ha állítólag fáradtak vagyunk, s nehéz az állás: ne dőljünk a falhoz s ne akarjunk mindenképpen ülni a szentmisén vagy szentáldozás után. Ha kissé erőt veszünk magunkon, meglátjuk eredményét. Az áldozat ilyen tekintetben mindig kifizeti magát...

Őreg uraknak néha jól áll a támaszkodás, végigülése a szentmisének; még jobban áll, ha letérdelnek! De fiatal, élettől duzzadó testhez nem illik. Micsoda rendben, imponáló fegyelemben tudnak masírozni a fiúk az utcán, ha tudják, hogy nézik őket, vagy az Intézet becsülete úgy kívánja! Hát igen, a szentáldozásban itt az Úr, aki lát, jobban lát, mint minden ember együttvével! Lát és kívánja, hogy becsületből iránta tudjunk testben is fegyelmet tartani!

A protestáns Lavater mondotta: „Ha én hinni tudnám, hogy Krisztus valósággal jelen van az Oltáriszentségben, nem kelnék fel előtte térdeimről.“

A tapasztalat mondja, tapasztaljátok meg: kétszere-

sen könnyebb annak lélekből imádkoznia, aki testét is megimádkoztatja. A test imája a tisztelet, fegyelem, hódolat!

Csend és zűrzavar

Ne maradjon a lelkünk meg a tiszteletnél. Meghajtom térdemet, mint Isten lovagja Istene előtt. De ez nem elég! Nekünk szívünk is van, nemcsak térdünk; lelkünk s lelkünknek két csattogó szárnya: a lendület és szeretet. A mi lelkünk szeretni akar, a mi lelkünk betelni akar. Szeretésre születtünk, buzgó ön-odaadásra, nemcsak tisztelésre.

S most, most itt van, „akit szeret a lelkem”. Itt van. Mindíg itt van az Oltáron, de most nálam van. Mindíg nálam van, ha bűnnel ki nem üzöm magamból, de most mindenestül itt van. Itt a Teste a testemben, Lelke lelkemben, Szíve szívemben, Vére véreemben. Hallga csak, hogy dobog az a fiatal gyermekszív, szívem, ez a rosszkodó szív! Hallga csak, hogy dobog szívemben az ő Szíve, pici-nagy Szíve, Gyermek-Szíve, Gyermek-Isten Szíve...

Beléd feledkezem, Uram, Királyom, kis Eucharisztikus Jézus Királyom! Most befogom füleimet az evilág zaja elől, hogy mást ne halljon, csak hallja meg a Te dörgő-szelíd hangodat. Most behúnyom kíváncsi szemem, csak Téged lásson. Tégedet nagy belső kíváncsisággal, nagy-nagy rádfelejtkezéssel. Most kikapcsolom szívemet, ezt a robotoló, gyorsíramú mótort. Most elhányom-dobálom sok, buta búbánatomat. Most csöndet kiáltok egész bensőmre, külsőmre: Csönd! eljött a Király, Királyom!

Igy Uram, most már csöndben van a te kis szolgád. Most már nyitott füllel, lázas-csöndes remegéssel nézek Arcodba, benézek Szívedbe: szólj, mert hallja a te szolgád!

Hát mégis eljöttél! Ő be hamar jöttél. Ugy-e semmi-

kép se kész az én lelke! Nagy rendetlenség van minden rendcsinálásom ellenére bennem, zűrzavar van itt, csak nézz körül. Oly hamar jöttél s mégis oly sokáig váratál Magadra. (Mindig oly sokat váratasz Magadra!)

Ó Uram, lásd, én fiatal vagyok s kell állanom a vártát! A szív, az akarat, a bűnök-ellentmondás vártáját. S oly nehéz sokáig várni és el nem álmosodni! Ó Uram, kezembe tiszta selyemlobogót adtál, s oly nehéz őrizni a lobogót tisztán, szűzen, mocsoktalanul. Ó Uram, szívet adtál, veszettül dolgozót, oly nehéz megállítani eszeveszett rohanásában. Milyen is az én szívem? Olyan, mint a tank, mely mindent le akar törni, mindent szétzúzni; de amelyet nagy betonvermek foglyul ejthetnek. Most, e szent percben szabad vagyok: hadd szóljak egészen őszintén Veled!

A te embered vagyok

Uram, nézz a lelkem mélyére! Jézus, nézzek lelkem mélyére! Most, mikor nemcsak karodat fogom, de Arcod lehelletét érzem, de Szíved suttogását hallgatom. Most akarok, Uram, ismét egészen gyökeresen nézni hivatásom mélyére. Ebbe az elhivatásba, melyet Te adtál, ki itt vagy. Úgy adtad, mint Magadat, egészen s lelkem mélységes mélyére.

Uram, Te tudod, hogy én gyakran megcsúfoltam ezt a benső hivatást. Te tudod, hogy gyakran elárultalak s elárultam a Zászlót. De mindent tudsz, azt is, hogy szeretlek. Szeretlek titkon, mélyen, nagyon! Most tudom, hogy szeretlek, most vallomást akarok tenni neked. A nagy szeretet vallomását.

Igen, mérhetetlen a Te szerelmed. Mély, mint a Tenger, tágas, mint a mennybolt. Uram, most, mikor egész mennyboltot hordozok magamban: Téged, most add erőt, hogy a régi vallomást megújítsam. Add, hogy magam

Ismét megtaláljam, és így Tégedet is megtaláljalak, kit annyiszor elfeledtelek.

A régi hűbéres letérdelt hűbérura, királya előtt s odaajándékozta neki magát: Homo tuus sum. A te embered vagyok. Most én is letérdelek Fölséged előtt s mint cseléded és lovagod esküt esküszöm neked: A te embered vagyok!

Úr vagy, Vezérem s Atyám. Fogadd tőlem minden gondolatomat, a rosszakat is, melyeket úgy röstellek most. A jókat és szenteket is, melyeket íme koszorúba fonva rakok Lábad elé. Fogadd el fantáziámat, ezt a sokszor mocskosat, s adj belé új képeket, tisztákat, tavasziakat, hadd pusztuljon belőle a hervadás és rothadás. Fogadd el sok-sok bűnös és ritkán-jó akaratomat, mellyel annyiszor küzdöttem Ellened s oly ritkán Éretted.

Íme Uram, odaajándékozom Neked magam s odaajánlom testemet is, mely a Te Templomod, ó, gyakran fertőzött Templomod! Most szent ima-szőnyegen jársz a Test-Templomban, most ima-illatú tömjént áldoz e Templom: fegyelemben tartom a testemet. S áldoz a lelkem, mert meghódol neked.

Most ismét vagyok, mint régen, mikor jobban szerettelek. Most ismét egészen odadobom életemet Néked! Tégy vele, amint tetszik. Most, hogy odanyújtottad Magadat egészen: én is odanyújtom magamat egészen.

Csak fogadj el s meg ne vess! Azért jöttél, hogy felemelj, megszentelj; hát tégy szentté, emelt tekintetté, sas-lélekké, oroszlán-szívűvé! Isten-szerelművé! Azért jöttél, hogy itt maradhass. Itt maradhass a megszentelő kegyelemben most már bővebben. Azért jöttél, hogy betölts! Te Uram, tudod, hogy a lelkem nagy szakadék: most leszállyál belé s kitöltötted. Én odanyújtom egész mindenemet a Te Szerelmednek. Végezd el bennem ter-

veidet s legyek nagy, a Te nagy hűségesed! Én felnyújtom egész fájó és egész örvendező magam: tégy vele szent, örök, isteni végzéseid szerint.

A lélek sebei

Hogynel De mennyire szabad kérni a szentáldozás után! Lenyúlni a lélek nagy kíváncsalmához s felhozni s megmutatni Jézusnak. Jézus ismeri kívánságainkat, nyomorunkat; mégis sürget: kérjete, keressetek, zörgessetek! Jézus ismeri bajainkat sorra mind: mi gyakran nem ismerjük legnagyobb bajunkat s a kérés megtanít igazi bajainkra.

Jézus megadhatja kérés nélkül is, ami kell nekünk! De nem akarja, csak ha mi is erősen kérjük, mert a kérés kitágítja a szívet. Ha kérünk: megalázódunk s elismerjük Isten mindenhatóságát. Ha kérünk: Urunkkal e g y e s ü l ü n k, akaratunk s vágyunk jobban Hozzá tapad s Isten éppen ezt az Óhózzá-tapadást kívánja, ezt a feléje tekintő, bízó, fiúi szemet, ezt a feléje nyúló, esdő kezet: s akkor majd ő is nagyobb szerelemmel néz reánk, akkor Ő is hónunk alá nyúl s felemel Magához!

*

Uram, mikor a szentáldozásban eljöttél: én csendben fogadtalak, szélcsendben. De íme, alig jöttél kis bárkamba, himbálódzó szívembe: újra rám törnek majd az orkánok, újra felém nyújtja karját a tenger Szörnye, az élet Vörös Sárkánya, Lucifer. Uram, nehéz a te fiacskádnak az élet, nehéz, mert nemcsak a test és vér ellen kell tusakodnunk, hanem a „fejedelemségek és hatalmaságok ellen, ennek a sötétségnek világkormányzói ellen, a gonosziságnak égi magasságokban levő szellemei ellen”.

Igy beszélt a te Szent Páloed s így lehet beszélni az én lelkemről is. Uram vagy s én katonád; engedd, hogy a Pokol sugallatait legyőzzem Veled. Te vagy az

Erő, az Élet, Te vagy a Sátán Legyőzője, add, hogy Véreddel én is legyőzzem a Sátánt!

Uram, mikor a szentáldozásban eljöttél: szép áhítatban fogadtalak, imádtalak, tiszteltelek. Lelkem fehérbe öltözött, feldíszítettem kapumat s úgy jöttél, simán, kedvesen, nagy szívvel, méltósággal, hatalommal. Elrejtettem szívem rongyait, a bűnöket, elrejtettem lelkem sok gyűlevész népét, elrejtettem sok sebemet.

De nézz rám, most már fehér ruhámon átüt a vér, nem rejtethni sokáig a buzogó, véres sebet! Nézd, most újra fölfakadnak rossz, genyes sebeim. Most már ne menj el, itt vagy, ne menj el, ha fel is szakítom fehér fogadó ruhámat s mondom: íme, véres az én lelkem! tépett az én lelkem, rút sebekkel csúfított az én lelkem! Jaj, ne menj el, sebeket Gyógyító, ha sebeimet most még inkább felszakítom s kiáltok, mint a hős, ki eldől sebeiben a csatamezőn: miért kellene meghalnom, Isten?

Miért?! Te látsz, látod ifjúságom minden tévelyét és tébolyát; de látod ifjúságomban az eljövendő férfit is! És Uram, sebekkel, vérvesztéssel nem lehet eljutnom a férfiúság nyarába. Elfáradok, elvérzem s nincs ki összeszedjen. Uram, odanyújtom eléd minden bajomat, minden szenvedésem, minden küszködésem: segíts meg engem! Véred most rám permetezett, most vérfürdőt vettem. Véred fürdője csodafürdő: fürdesd meg lelkemet s tégy éppé, egészségessé engem!

Teleírt kérvény

Adj erőt, hogy a vér harcait, a testét: Tested s Véred által megálljam. Most, most adj erőt, tartalék-erőt, hogy akkor is, a kísértés, csábítás közt is megálljam helyemet.

Uram, az érzékiség, a testiség harcait, ezeket a fekete harcokat, hadd küzdjem diadalmas lélekkel végig!

Adj erőt, kényszerítlek, adj, muszáj adnod, vagy elveszek!
Hiába ez a lakoma, Véred lakomája: hiába az én sok
igyekevem, hiába a te sok biztatásod (most is biztatsz:
bízzál), hiába minden, minden: ha újra el kellene buknom!

Ezután necsak a nagy bukástól ments meg engem,
Uram, hanem az elcsúszásoktól is! Ne engedd, hogy csak
bocsánatos bűnnel is megszomorítsam a Te arcodat. Csak
távolra, minél távolabbra, Uram, a bűn-lehetőségeket.
Emelt tekintettel menjek el az utca, a kirakat, a film stb.
erkölcstelensége mellett! Adj fülembe ólmot, hogy ne
halljam pajtásaim cinikus, káromló, trágár szavait! Adj
nyelvemre bilincset, hogy meg ne sértselek káromlásban,
hamis esküben, lázadásban, léhaságban. Adj testembe
tisztá, új vért, hogy ne muzsikáljon, zsidongjon bennem
a régi vér, a bepíszkolt vér.

Nemcsak a tisztaságot kérem Tőled; kérem Tőled
sok-sok bajomra is az orvosságot.

*

Kedves Fiúk, ti tudjátok, mi kell a ti szíveteknek! Ha
egészség kellene: kérjétek erősen! Ha tisztességesebb
megélhetés kellene: kérjétek! Ha szüleitek bajban van-
nak: kérjétek! Ha barátaitoknak akartok valamit: kérjétek!

Mindent kérjétek, ami kell, amit józanul kérni lehet!
Akár jó bizonyítvány, akár nagyobb szorgalom (no, ez
is!); csak ki veled Isten azért adta a szükségletet, hogy
betölthesse, ha kérjük erősen! S meglátjátok, vagy
azt adja meg Jézus, amit kérünk tőle,
vagy még annál sokkalta nagyobbat —
így írta Szent Bernát.

Szent tolakodással menni az Úr elé! Nagy mohósággal
teleírni az Úr elé terjesztett kérvényt!

Ő mondja: dilata os tuum et implebo illud! Nyisd

ki szádat és betöltöm. (Zs. 80.) Nyisd föl szívedet és betöltöm. Mutasd meg főképp főhibádat, jellemhibádat s megorvoslom. Nyisd nagyra lelked kapuit: s bemegyek! S ha bemegyek, minden jól lesz neked és boldog leszel, mert nálad leszek. S akinél én vagyok: annak semmi se hiányzik...

M I N D I G Ö R Ü L J E T E K

Élet fénye

Pesti negyedik emelet. Amerre nézek ablakomból, csupa háztető, füstös tűzfal és kürtők, drót hegyén drót, villanydrót, telefondrót, antennadrót. Méla komorság, tompa zubbánása a világváros zajának. Füst, pállott levegő és süket egyhangúság. A homályos füstgomolyon túl látszik a Szent Gellért-hegy s rajta, mint valami elátkozott, bánatos királyvár, a Citadella. Hideg kaszárnya. Mállott, szürke falai barnásan tetszenek ki a sötét felhők közül s olyan búsan és magábameredten terpeszkedik el a város fölött, mint félelmetes király Babilonban, Babilon Fekete Királya...

Most pedig este van, amikor Pesten az Élet, ez a nagybetűs és daloló Élet élni kezd. Kis szellő volt délután s kivitte a füstöt a kőházak közül.

Csillagok néznek s mosolyognak a kivilágított Budapest fölött, s a pesti ember felnevet az Égre.

S a Gellérten fehérén és vakítóan könnyökl a Citadella, mint királykisasszony az Ezüstvár ablakán. Csupa ígézet és ragyogás. Köröskörül hatalmas reflektorok tekintenek rá, mint óriásszemek, és öntik falaira a fehér fényességet. Mesevár a Meseváros fölött...

*

Az élet is ilyen nagy, titkos vár. Ameddig komoran és értetlenül bámulnak rá a szemek, amíg búskomoran járnak az élet rejtelmek között a lelkek: addig az élet is méla, az élet is érthetetlen, az élet is fáj. A z ö r ö m

az élet fényel Aki nevet és tisztán nevet: fényt, napfényt önt a szürke életkaszárnnyára. Mert az élet is kaszárnnya, emberkatonák fészke, ahol harcolunk és harcra készülünk s ahol mundérban és fegyelemben járunk, a test igájában.

Gyujtsunk ki reflektorszemeket a rideg és mállott falakra, a búsulást engedjük az éj fiainak!

Nekünk nincs okunk a búsulásra és jajgatásra, mert mi a diadalok vitézei vagyunk! Mi hősök magvai vagyunk, ők a sátánfog veteményei. Sírjanak a gonoszság csatlósai, hisz előbb-utóbb a fogak csikorgatásának színhelyére jutnak: nekünk azonban remélni szabad az örök örömöket!

S ha mégis fáj valamink (ó, be sokszor fáj!): térdepeljünk le otthon, vagy a templomban az Úr színe előtt s Jézus ismét szól, mint a naimi özvegyhez: Ne sírj!

Azután, ha meggyógyult a lelkünk, ne vessünk ismét az életen, fölényesen és diadalmasan, sugárzóan és nagy szemekkel, mint a Citadella fénylámpái, és mosolyogjunk a dolgokra. Mert a „dolgok meglelkesednek, ha szeretik őket” — mint René Bazin mondja.

Aki mosolyog és örül, az úgy veszi észre, hogy mindenki mosolyog és mindenki örül. Az örömnek lelke van, szétsugárzó lelke. Fiúk, a mosoly embere mosolyt teremt maga körül, a tiszta mosoly embere tiszta mosolyt teremt maga körül! Aki tisztán mosolyog és tisztán örül, az úgy veszi észre, hogy az emberek, az állatok, virágok, a rózsza és a szekfű is örül, a mosoly úgy hullik, mint az eső, ahová esik, ottragad; ottragad kicsi csöppben s a csöppben ottragad a nagy vizek természete, mely a Napot vissza tudja verni.

Tiszta örömöket adjatok nekünk! — kiált a világ; és Fiúk, tőlünk várja a világ a tiszta örömöket!

Adjatok nekünk örömöket, melyek el nem múlnak,

hanem befutnak az örökkévalókba; melyeken rajta az Isten mosolya, csókja, melyek a Végtelenből jöttek, aztán itt a földön megmutatják magukat, s végül ismét eljönnek velünk oda, ahonnan jöttek, az Istenhez! Tudjuk, hogy a síralmak völgyében élünk! De hadd sírjunk szívesen, gazdagon, örömmel Hadd sírjunk örömkönnyekeket is!

Vitatkozás az Örömtelenséggel

Es így szólt az Örömtelenség:

— Az örömnnek sodra van... S ha örömünk nincs: csinálunk! Vagy nem szabad erőltetni az örömet?

— Nem szabad! Minden örömnnek, ha tiszta, spontán-nak, magától felfakadónak kell lennie! Másképp az érzélgősségbe, szentimentalizmusba fullad s mindenféle be-képzelésbe, álmisztikába...

Dehát akkor miért hangsúlyozni, hogy öröm így, öröm úgy! Különben is: fontos az élet, fontos a parancsok megtartása, fontos a büntelenség; s az öröm?

— Igen, mindez fontos; de ma nem lehet megtartani a parancsokat, ma nem lehet élni az Evangélium szerint, ha nem ad örömet a Parancs, az Evangélium! Ma abban a korban élünk, mikor az emberek csak azt hiszik s azt teszik, ami örömmel is jár, békével, testi vagy szellemi érzéssel is jár! Ha Isten Országá nem a nagy, a tiszta örömek Országá: sokak számára elveszett Isten Országá!

— Nos? és mi következik ebből?

— Az, hogy ne szégyeljük a tiszta szív szavát! Hogy ne tartsuk férfiatlannak a lélek békéjét, a lélek fölséges nyugalomát, a lélek érzéseit! Vannak a léleknek erős, dinamikus érzelmei, melyek méltók a fiatalokhoz! Vannak Isten Kezében öröm-virágok, melyek nemcsak selyemből vannak, hanem páncélból. Páncélból, fémből, mint a régi kopjatörők sisakján az aranyrózsa! — Isten nem gyász-vitézeket akar. Isten nem akarja, hogy a fiúk kopott,

síralmas ruhában küzdenek! Hanem küzdenek messzire csillogó örömruhában, drágamívű fegyverrel: az Öröm fegyvereivel!

— Ez mind szép! De nem függ tőlünk az öröm! A lelki öröm ajándék!

— Igen, csak hogy olyan ajándék, amit Isten meg szokott adni, ha be tudjuk fogadni! S be tudjuk fogadni, ha szívünket nem tömi tele a bűn szennye, a bűn lim-loma. Legalább is a halálos bűné! A bűn nagy siralomház: ott csak gyász van. Mert a legtisztább öröm Isten műve bennünk; s mikor a bűn ott terpeszkedik bennünk, nem Isten van bennünk: hanem a Gonosz Lélek, a lidérc-örömök lelke, az örömtelenség lelke!

— S ha, mondjuk, nincs halálos bűn a lelkemen? — csillog a szeme az Örömtelenségnek, aki örülni szeretne Isten örömeiben.

— Aztán minél kevesebb bocsánatos bűnt is! Minél tisztább lelket! Minél több rongyot levetni, hogy Isten örömruhája ránk pászoljon! Eltávolítani az öröm akadályait s meglátod: Isten nem késik s hozza az új ruhát, a meleget! Isten nem engedi dideregni övét!

— Csak ez az egész? Hiszen sokan vannak, akik tisztáknak mondják magukat s nyugtalanok, örömtelenek. Jó katolikusok, de életük száraz, mint a szalma, és gyümölcstelen, mint a tövéről letépett venyige...

— Igen, mert kissé nagyon komolykodók, tudákosak, nem érzik Isten ujjának finomabb illeteit! Mert Testvérem, nem szabad vonakodni, mikor az Úr Krisztus ránk akarja adni az öröm páncélját imában, s z e n t á l d o z á s b a n . . . Ki kell inkább tární a lelket: „Itt vagyok, Uram, add rám az öröm színeit, a pirosat, a vér színét, mert Véredért harcolok, mint a régi Grál-lovagok. Add rám a remények zöldjét, az ég-kék szemek opálját, hogy mosolyogva tudjak nézni a világba, mint az ég, s moso-

lyogva tudjam nyilazni Ellenségeid, mint a Nap is mosolyogva nyilazza sugaraival a Földet..."

Meg kell élni a Krisztust! A szentáldozásban, a szentmisében, a szentbeszédnek hallgatása alatt, könyvekben, természetben, lelkünkben! Nem elzárkózni, nem begombolkozni, nem betömni a fület a kritizálás vattájával; akarni, hogy életünkkel legyen, vérünkkel, amit hiszünk! S hogy életünk lehessen, vérünkkel kell lennie, hogy vérünkbe mehessen: át kell érezni!

S aztán ebben a lelki örömben megizmosodva, megüdvülve kell kirotanunk az életbe! Csak azért tudunk harcolni, tusázni s meghalni, amit átértünk! Szeretni kell a lelki, a tiszta, a krisztusi átélést: a lelki, a tiszta, a krisztusi életért, s az életet a Győzelemért!

Mosolygó Hegyek

Micsoda erő az öröm ereje! A tiszta örömről szólok, a tiszta lelkiismeret örömről, a nyugodt, benső örömről, mely nagy egyszerűséggel néz kifelé!

Sokszor törnek ránk, Fiúk, a gondok, aggodalmak, tervezgetések, idegesség rázza ereinket, bódult a fejünk, nehéz a lelkünk. Vannak sejtelmes, rossz álmaink: jaj, mi lesz velünk! F fiatal vagyok, alig bírom a harcot a kísértő ellen; alig bírom a harcot az étellel! Mi lesz jövőmmel? A kenyérrel, állással, elhelyezkedéssel, egészséggel?

S ha van b é k e a lelkiismeretünkben, egyszer csak felbúg valami a lelkünkbelől, mélyen, csendesen, mintha tárnákból jönne. Felbúg s aztán mikor k i é r a felszínre, a napsugárba, egyszerre valami szent, fölényes, énekes boldogsággá lesz; csodálatos kürtzavakat hallunk: miért aggódtok, kicsinyhitűek? Legyetek nagyszívűek, nagy, fiatal óriások, nagy lábbal gázoljatok át gondon, aggodalmon, s legyetek Isten Örvendezői!

Legyen bennetek valami daliás, vitézi, lovagi han-

gulat: kik győztesei az életnek! Legyen valami felülről-nézés bennetek, mint akik magas hegytetőkön állnak s néznek lefelé a völgyre, a ködre, a semmire!

Sose felejttem, diákkoromban borús, őszi napon neki-vágtunk a Mecseknek. Lent nagyban dicsekedett a vezető páter, hogy: fiúk, ma még napsütésben megyünk! Nevet-ték, akik hallották. S felkapaszkodtunk a Misina-kilátóhoz. Minél följebb jutottunk, annál jobban ritkult a köd s felhő. S fent hatalmas, zengő áradatban ömlött szét az őszi napfény, mint valami csodás szimfónia: színek, áramok, fények szimfóniája.

A köd ráfeküdt a városra. A dombok eltűntek, csak a Jakab-hegy válla és koponyája húzódott a köd fölé. Olyan volt, mint valami gigantikus bálna, mely most jött föl az Óceán vizéből levegőt szippantani.

S a köd úgy hullámozott, mint a tenger, hullámos, fehér tarajokban bodrozódó tenger, pajkos, tajtékos, ringató tenger. Minden eltűnt, a város hatalmas gyarai, bérpalotái, laktanyái. Minden eltűnt, csak a szépség maradt meg. Megmaradt mint a város fejére kötött fátyol, sűrű, fehér ködfátyol, lobogó, a szél kedvében incselkedő fátyol.

Minden eltűnik annak, aki fönt van. Csak a szépség marad meg, s a szépség öröm. „A szép dolog öröm mind-örökre.” Fiúk, akarnám, úgy szeretném, hogy soha el ne tévedjete az élet kaszárnyái és gyarai között. Húz a Magasság, az Élet-magasság, lendületes, ígézetes, ígéretes magasság; fiúknak való a magasság, izmoknak, ruganyos, lökö, bátor inaknak.

Húz az Élet szépsége minden fiút. Miénk a Szépség, miénk a magasok levegője, miénk a fáradságos hegy-mászás, de a hegytetőkre feljutás is! Mi a küzdelmes Egyház emberei vagyunk! S mi a dicsőséges, a boldog, az örökkévaló Egyház várományosai vagyunk!

Ez kellene, mindent felülről nézni. Nem a fölényes-

kedő, a pöffeszkedő lenézésével, hanem a fölényesek, a diadalmasok lefelé való nézésével. Nem úgy, mint a vakond nézdelődik az apró vakondtúrás fölött. Onnan nem lehet messzire látni!

Mi az igazi Magasokról nézünk: Isten magasairól! Van szemünk: ha kinyitjuk, messzire látunk. Aki magasan van, nagy messziségeket, távlatokat lát. Mi az Örökkévalóság szemével látunk! Mi tudjuk, hogy evilági és más-világi öröm: nem ellenségek! Hanem testvérek, barátok! Mi mindennek tudjuk a célját. Az ideigvaló öröm célja, hogy felmutasson és feljuttasson az örök örömökhöz!

Fiúk, minden erőt föl akar fakasztani bennetek Isten, kibomlasztani, föltöretni, kitöretni; ne zárjátok el szíveteket Isten elől, az Isten örvendező, diadalos szellemétől!

Isten meg akar telni bennetek: Isten kívánja testeteket-lelketeket; s azért adta ide Jézust, hogy erőink kifejleszenek! Azért adta az Oltárt, hogy az Oltárról tüzet vegyünk s lobogva menjünk szét a világba világítani, örömtüzeket vinni, melegíteni, tüzesíteni. Azért adta az Oltáriszentséget, hogy megteljünk Jézus Krisztussal, hogy Jézus Vére öntözze lelkünket s lelkünk fölujjongjon Jézus Vére alatt. S fölfakadjon minden tiszta erő bennünk s minden remény bennünk s így éljünk Jézussal együtt, Vérével együtt az ő vérei, testvérei között, azok között, kiket az életben csak „emberek”-nek hívunk. Ha szívünk tele van az öröm Jézusával, Jézus öröme kicsordul szánkon, mert a szív bőségéből szól a száj és cselekszik a kar!

Győzelem ritmusa

Azt hiszem, minden öröm diadalérzettel jár, fönséggel, urasággal, magassággal. S minden diadalérzet és fönség meggyőződéssel. Azért blazírtak, kételkedők

sokan köztetek, Fiúk, azért vértelen a lelkületük, azért erőtlének, azért nád-gerincűek: mert nincs meggyőződés bennük! Nem hiszik, amit hisznek. Nem érzik, amit hisznek; nem látják, nem tapasztalják, amit hisznek!

Pedig lehetne! Nem kell minden hittételt napnál világosabban tudnia az értelemnek, hogy tudjon akarni a lelkünk, hogy tudjon lüktetni a szív lelkünkben! Mondhatod a kételkedőknek, hogy Isten Országáé ilyen, olyan, erő és hatalom; mondhatod: élet a Krisztusi élet, — ha nincs bennük meggyőződés: alig hiszik.

Fiúk, a mi igazunk, az Egyház, Krisztus igaza az egyedül igaz! Mások teleszavalják a félvilágot a maguk féligazával! Mi alszunk az egész igazsággal lelkünkben. S talán épp azért alszunk, mert tudjuk, hogy mi az igazság birtokában vagyunk, hogy nem tévedünk, s hogy így is „mennyebe visznek angyalok...”

Mi lenne, ha diadalmas, örömteli előtörésünk arányban volna igazságainkkal, fegyvereinkkel! Mi a legtöbb fegyvert rozsdásodni engedjük! Nálunk van minden meleg s mégis sokszor fázunk; nálunk minden kenyér s mégis sokszor éhezünk; nálunk minden hatalom, mégis sokszor meghunyászkodunk; nálunk az élet és halál, öröm és dicsőség, nálunk minden emberi érték, lelkünkben, Oltárainkon minden isteni érték, az Isten maga: s mégis tompa fények után szaladunk!

Miért nem használjátok ki Fiúk, jobban a meggyőződés erejét? Ami a lelkünkben van, ki akar törni! Miért nem akar a boldog lelkiélet, a boldog meggyőződés kibuggyanni ajkatokon, végigjátszani karotokon, miért nincs nagyobb mosoly az arcotokon, ha elveinkről, elveitekről van szó! Mert aki hiszi s vallja meggyőződéseit: annak lehetetlen kifelé is nem örülnie, lángbaborulnia, ha meggyőződéséről van szó. Ezért van oly erejük sok-

szor a korszakalkotó zseniknek, diktátoroknak: mert be tudnak látni a lelkekbe, s ami ott pislákol, szunnyad: nagy lobogásba tudják hozni!

Az Isten ereje élni akar ereitekben, véretekben, meletekben! Isten titka, Isten lendülete meg akar jelenni orcátokon, szemetekben; villámló, nagystílű tekintetét akar az Isten! Akarja, hogy boldogok legyünk; nem gyávákat akar az Úr, hanem erőseket, épeket, telteket; telt, érett gyümölcsöt, ízeset, nem férgeset, koránhullót, hanem pirosat; pirosat, melyben az élet pírja pirkad!

Izleljétek, édes az Úr!

Az Eucharisztia ünnep. A Szentmise is ünnep. Öröm-ünnep. Mikor Jézus leszáll az Oltárra, megnyílik az Ég s nagy felhőszakadásban hull reánk Jézus Krisztus öröme. Minden Szentmiséről újra kellene írnia az Evangélistának: „Azon órában örvendezte Jézus a Szentlélekben.”

S a szentáldozás merítés ebből a jézusi öröm-felhőszakadásból. Merítés és ivás, ivása ennek a kristálytisztá, gyöngyöző, nevető Víznek, az Élet Vízének.

S aki sokszor tud inni nagy szomjúsággal, nagy mohósággal ebből a Vízből, az lassan maga is nagy örömek tiszta, jézusi örömek forrásává lesz, „ő is élővizek forrásává lesz”.

Nem azt mondom, hogy igyatok csak egyszer a szentáldozás élő Vízéből — s akkor megtapasztaljátok a mély, a lelki örömöket. Nem, az kevés! Akkor még az ember nem igen tudná, mit kezdjen a szentáldozás örömeivel; Isten nem a ritkán áldozóknak tartja fenn a lelki örömöket, hanem a gyakori áldozóknak.

Idő kell, míg annyira átvődik a föld az esővel, hogy maga is forrássá lesz. Idő kell, míg Isten csiszolója annyira megcsiszolja lelkünket, ezt a drága, nehéz ezüstöt, hogy

tisztán, nevetve verjük vissza a belénk néző Napot. De ha megcsíszolódtunk, ezüsttükörré lesz a lelkünk s minden mosolyt mosolyogva verünk vissza s Isten öröme, a Szentlélek öröme örömmel verődik vissza lelkünkön.

Jézus nagy Vendég. Először nem igen nyilatkozik meg; nem értenők. De ha sokszor eljön hozzánk: nem kell Néki mindent előlről kezdenie; folytatja, ahol abbahagyta. Minél többször jön el, annál barátságosabb a szava, annál mélyebbre nyúl lelkünkbe, annál több örömet ad bús lelkünknek, — ha ugyan nem állunk ellen néki. „Nincs keserűség az ő társaságában, sem unalom a Vele való lakásban.” (Bölcs. 8, 16.)

Jézus vigasztal, gyógyít, bátorít; Jézus megörvendtet, hogy így erőt adjon (mert erő a lélek öröme!) a küzdelmekre, a köznap óráira, munkáira. Hogy így méltók legyünk majd Vele az örök, a diadalmas örömekre!

„Már nem fáj semmi!”

Aki nagy bensőséggel áldozik, az elhiszi, amit eddig mondtam. — De ha valaki nem hinné el egészen, felhozok számára egy tanút. Igazi diákról van szó, kolerikus, szenvedélyes diákról, aki diákkorában nagyon is távol állt a katolikus diák-ideáltól. De belépett a Jézus-társaságba. Hamarosan kiújult rajta rejtett tbc-je s szanatóriumba került. Itt három kínos évig élt, mérhetetlen szenvedésekkel s nagy lelki tisztulásban. Az itt közölt sorok rövid részlet egy hosszabb leveléből.

„Szentáldozás, vágyak telje... mondhatnám mennyország a földön. Édes Testvérekém, megpróbálom érzékelteni Önökkel az én nagy-nagy boldogságomat, melynek éppen a Jézus-ölelés, a szentáldozás az oka.

Éljék, Testvérekém, bele magukat az én helyzetembe. Gyilkos kór állandó lehellete, láz... fej- és gyomorfájás,

szédülés, soványság, vérszegénység, fázás-didergés..., keserű orvosságok, fájdalmas kezelés, úgy-e édeskevés földi vigasz?... Rádió nem érdekel. Embertársaim kevésbé épületes beszédei csak bántanak, trágár szavak elszomorítanak... Hiányzik az Önök kedves közelsége, hiányzik lelkiatyám... Aztán a fájdalmas gondolatok: sose leszel egészséges — de meg se halsz... stb., stb. Gondolják már, értik már ezt a nagy-nagy testi-lelki, hogy úgy mondjam árvaságot? De kedves Testvérekém, higgyék el, hogy mégis nagyon-nagyon boldog vagyok; mert minden reggel bekopog hozzám Valaki, úgy nyolc óra tájban. Odajön betegágyamhoz, Aki nagyobb a Földnél és nagyobb az Égnél, és éppen én miattam rejtőzött a „kisfehérbe”. Hozzám lép, kinyitja lángoló kebelét... susogja: beteg fiam, Én szeretlek!... öleli meg... — és én megölelem nagyon...

És Testvérekém, higgyék el, már nem fáj semmi, nem érzem az árvaságot, hanem boldog vagyok Jézusomban. Gráciárum akció (hálaadás): ismét mondom Testvéreim, mennyország a Földön! Merem állítani, hogy érdemes csak azért születni, hogy áldozhassunk, hogy Jézust magunkhoz vehessük. A mennyországtól annyiban különbözik, hogy itt Ő van a mi szívünkben, ott pedig mi leszünk az Ő Szívében.

Testvérekém, egész őszintén mondom, hogy a szentáldozás e boldogító hatását a Jézus Szíve-kultusznak, akarom mondani a „kicsi fehérben” égő Jézus Szíve szeretetének köszönhetem!

A kegyelem-illatos áhítatban aztán nem nehéz imádni, hálát adni, csodálkozni, szemlélődni, bizalmat indítani, áldozatos, az utolsó tudóhólyagig menő hűséget és szeretetet ígérni a nekem oly drága Szívnek. Aztán kérek sokat... magamnak, másoknak, Önöknek." (Torma Kálmán)

ÉLET KIRÁLYA

KIRÁLYI KIHALLGATÁS

Mint vannak a látás . . .

Kedves Fiúk! Világosan meg akarok valamit mondani. Szemetekbe akarom mondani az igazságot: aki nem látogatja meg Jézust az Oltáriszentségben, pedig könnyen megtehetné: az nem jó katolikus!

Miért?

Miért?! Mert Jézus a mi életünk, Jézus a mi kenyérünk! S aki nem nézhet a kenyérre, aki látni se akarja: annak étvágya nincs, az beteg, annak rossz a gyomra. S aki nem kíváncsi az Úrra, a Királyra, aki nem szeret Nála lenni kihallgatáson, aki fut az Ő színétől, aki nem szereti látni, hallani Őt, az Élő Kenyeret, az beteg, az rossz, rossz katolikus, annak a lelki étvágya elromlott, beteglelkű katolikus.

Aki nem szeret szentséglátogatást végezni, az csak félig-meddig katolikus, tessék-lássék katolikus! Miért? Mert úgy kell a szentséglátogatás, mint vannak a látás, süketnek a hallás, kell, mint koldusnak a falat s jó szó a szenvedőnek; kell, mint mezítelennek a ruha, mint éhezőnek az étel, szomjazónak az ital, mint a senkinek a Minden, mint embernek az Isten!

Még konkrétbben szólok! Az élet nehéz. Nektek is nehéz!

Ilt a szegénység! Otthon talán nem jut elég a puha kenyérből, vagy csak a kenyérből jut elég. A ruha rossz, foltos, nem merünk édesanyánk arcába nézni: mert látjuk, hogy szenved, mert jobbat nem adhat. Szen-

vedés ma sokak élete. A nyomor határtalan nagyban, kicsinyben.

S ott van a c s a l á d i felfordulás. Sok fiú nem ismeri ma saját atyját. A család ma sokszor összetört, kuszált, kifosztott fészek. S a kifosztott fészekben ott sírdogál az ottmaradt egy-két madárfióka, akit ottfelejtettek a fészek-fölforgatók. Milyen hideg tud lenni néha az otthon is, milyen rideg, Istenem!

S ott van az i s k o l a, a törekvés, a feszülés, a ki-nullázás, megnemértés, az ellenszenv, az igazságtalanság, a gyalázkodás, az üldözés. Ott vannak a könyvek, a gyűlöletes tantárgyak, az index, a stúdium, a kényszer, a büntetés, a gyűlölet.

Ott vannak az e g y é n i bajok, betegségek, öröklött bajok, idegesség. Kevés tehetség és sok követelmény. Ott feszkelődik bennünk az érzékiség, mely keresztünk és nem örömünk. Ott a harag, az ingerlékenység. Ha más bántunk, nekünk fáj leginkább.

Ott van sok búsongás, sok t i t k o s fájdalom, amit csak az ismer, csak azok értenek meg, akik fiatalok. A mi szívünk-lelkünk sokszor esztelenül, értelmetlenül fáj, mindenért fáj.

Szenvedés az ember élete, nyomorúság, fertő, örök pusztulás, halál. Mint a német költő mondotta: „Bizony, bizony, az ember szennyes folyam. Tenger legyen valaki, hogy szennyes folyamot fogadhasson be és mégse szennyeződjék össze-vissza.”

S most mit akar itt ez a szürke szó: Szentséglátogatás?

Mit akar a Királylátogatás?

Mit?l Mindentl Mindent orvosolni, mindent pótolni, mindent helyrehozni, mindent betölteni, mindent életbe szöktetni, erőbe szöktetni, minden rosszat jóvátenni, min-

den jót jobbra tenni, minden gonoszt elűzni, minden bántalmat vigasztalni, minden gyűlöletet, haragot csillapítani s minden szenvedőt boldoggá tenni!

Volt már nagy bánat szívetekben? S futottatok már ezzel a nagy bánattal édesanyátokhoz? Ha igen, tudjátok, hogy az édesanya mindenre tud orvosságot s minden sebet begyógyít, minden sebet meg tud csókolni! S az Úr Krisztus is anyánk, milliószor Édesanyánk, Apánk, Testvérünk, Barátunk!

Ha egyszer megtapasztaltatok: elhiszitek! Ha egyszer nagy fájdalommal mentetek elébe s mondtátok: Uram, szenvedek, — hát azt is tudjátok, amit Ő mondott. — Mit is mondott? Nem mondott semmit; és többet, mint a legszebb szavak; nem szólt semmit, csak lelkünkre hajolt s megölelte fájó szívünket.

Jézus szeret minket, nem lehet leírni, mennyire szeret minket. Jobban, mint édesanyánk; mondom: jobban, szebben, tüzesebben, tüzelőbben; az Ő szeretete olyan, hogy nem fér Szívébe, azért húz-vonz, hogy jöjjetek Hozzám, kik elfáradtatok, hogy megnyihítlek benneteket s megnyihüljön a tűztől lobogó Szívem!

Aki nagyon szenved és nem mer szólni édesanyjának, pedig édesanyja várja, hogy megvigasztalja: az szereti-e még édesanyját?

Aki szenved (és minden ember szenved, mérhetetlenül szenved!) s nem megy Jézushoz: az Jézust nem szereti. Az nem jó katolikus, annak a Templom nem Imádság háza, hanem Unalom háza. Annak a Tabernákulum nem kemence, hanem kialudt, hamuval telt tűzhely. Fiúk, ha van csepp szikra bennetek a katolikus érzésből: mindennap legalább egyszer meglátogatjátok Őt, Jézust, a mi kedves Mindenünket. Királyi audienciát végeztek Annál, aki Királyunk és Atyánk. Királyi Édesatyánk.

A Palota etikettje

A királyi audiencia alkalmával meg kell tartani az udvari etikettet. Van-e ilyen etikett Krisztus Király audienciáján is?

Van is, nincs is. Van: mert fegyelmet, tisztaságot, rendet kell tartani Jézus előtt mindig! Van, mert mindig tisztelettel, nagy tisztelettel kell lenni az Eucharisztia előtt! De aztán nincs is: mert itt nem a külső a fontos elsősorban, hanem a belső érzület! A lélek s nem a test! Nem az udvarias s előre betanult illem-szavak, hanem a lélek szavai, gondolatai. S ez mindenkinél más, amire szabályt nem lehet adni!

Itt is csak a Szentséglátogatás lelkéről van szó; nem adok „mintát” a Szentséglátogatásra. Kell lenni egy jó módszerünknek, kiforrott módszernek, hogy akkor is alkalmazhassuk, mikor nincs semmi különös élményünk. Ha pedig valami élményünk, nagy gondunk stb. van: akkor úgylis elhagyjuk a sémát s megmondjuk az Úrnak, ami szívünkön fekszik.

Tehát mi a lelke a királyi, nagykirályi kihallgatásnak?

A nagy egyszerűség! Csak semmi csináltság, semmi cifrázkodás a szavakban, semmi cafrang, cicoma, sallang! Jézus nem a szavakat keresi, hanem a szívet! S aki mindenféle szép szavakat ad neki, de szívét nem: az olyan, mint aki hamispénzzel fizet. Jézus nem azt keresi benned, hogyan tudsz aranycsatos imakönyvből szép, dagályos imákat elszavalni előtte, hanem keresi: mit érzel, miközben a dagályos imákat szavalod!

Tehát először is magad a t vidd Jézushoz! Ha nem tudsz a magad nyelvén beszélni Vele: jó, vedd elő az imakönyvet, pörgesd az olvasót, dúdold magadban a szép egyházi énekeket. De ha van bátorságod s erőd, szólj a magad nyelvén! Szóljunk Hozzá, mint olyanhoz, aki mindig kell nekünk!

Ha szenvedek: kell az Úr! Vele könnyebb a keresztl
Ha örvendek: kell az Úr! Vele nagyobb az öröm és
biztosabb!

Ha segítség kell: kell az Úr! Ő az Erő!
Ha győzelem kell: kell az Úr! Ő a Győzelem!
Ha bocsánat kell: kell az Úr! A Megbocsátás!

Menni kell az Úrhoz minden panasszal, minden bűn-
nel, bajjal, keservvel; minden sikerrel, örömmel, ajándék-
kal; minden kérdéssel, problémával, mindennel, ami érde-
kel minket! Mert ami érdekel minket, az érdekli az Urat
is. S Őt jobban, mint minket!

Tehát magunkat vigyük hozzá, v. i. ami érdekel s ne
az unalmasat, ami bennünket sem érdekell

Necsak magunkat vigyük Jézushoz, hanem az e g y
s z e r ű magunkat! Ez a második lelki etikett-szabály: az
egyszerűség, keresetlenség, őszinte gyermekiség.

A bélpoklosok nem beszéltek disztíngvált, finomkodó,
sima nyelven Jézussal: csak odanyújtották rothadó kezű-
ket a Mester elé, ki áthaladt a pusztákon: Jézus, Dávid
fia, könyörülj rajtunk!

A jerikói vak bizony nem affektált, nem csinált nagy,
ünnepi szavakat; csak Jézus felé fordította borzas,
világtalan fejét: Uram, add, hogy lássak!...

S mikor az Úr Péterre nézett azon az éjjelen, az
árulás éjjelén, Péter nem akart mindenképpen kimagyaráz-
kodni, vagy szép szavakkal bocsánatot kérni: hanem az
átrium ajtófélfájához hajtotta fejét és felzokogott.

Uram, add, hogy mikor Veled beszélünk, ne utánoz-
zuk egy gonosz, hitehagyott embernek szavát, ki szerint
arravalók a szavak, hogy elrejtjük velük gondolatunkat.

Uram, ha szólni tud a szánk, szóljon; de csakis szí-
vünk bőségéből. Ha szánk nem tud szólni: szóljon szívünk,
értelmünk, akaratunk, szóljunk belülről mindig; mondjuk

ami bánt, ami fáj, ami jó volna, ha volna. Csak egyszerűség a Szentségimádásba! Mint a kisgyermek...

Kijönni az Úr fényében

S a harmadik? A harmadik már nem ránk vonatkozik, hanem az Úr Krisztusra!

Vianney Szent Jánosnak, Ars plébánosának feltűnt, hogy az egyszerű földműves, Chaffangeon Lajos bácsi, mily sokáig szokott imádkozni a templomban. Midőn hazafelé tartott Lajos bácsi a mezőről, odatámasztotta a kaszát, kapát a templomfalhoz s bement, leült s figyelt a Tabernákulum ajtajára.

— Ej, Lajos bá', mit csinál kend oly sokáig a Templomban? Mit szokott imádkozni, mit szokott mondani az Úrnak?

— Nem szólok én semmit. Ő se szól semmit. Csupán nézem Őt, s Ő néz engem és a szívem úgy fölmelegszik...

Nemcsak mi nézzük Jézust: Jézus is néz minket! Nemcsak mi beszélünk Vele: Ő is beszél velünk! Nemcsak mi mondjuk el panaszainkat, hanem Ő is elmondja panaszait, vágyait, terveit; elmondja, mi aggasztja, mit szeretne, mit szeretne először is velünk!

Hallgassuk csak, mit mond, mit sugdos. Néha ezt: fiam, vigyázz arra a bűnre, vigyázz, közeleg a Sátán...

Máskor ezt: fiam, vigasztald meg érettem a szenvedő embereket, szüleidet, öcsit, barátot.

Máskor ezt: fiam, miért nem áldozol gyakrabban? Láthatod, hogy én nélkülem elbukol! — Máskor mást, mindig mást és mindig ugyanazt!

S aztán szól ám még többet is az Úr! Aki nem jön ki nagy, meleg szívvel az Úrtól, az nem jó audienciát végzett Nálal Mert Jézus Szíve nagy: az egész világ elfér

Benne: az Egyház nagy gondjai, a missziók, az istentelenség leküzdése, az emberek nevelése, az Istenimádás diadalra segítése. Jézus Szívéhez nem lehet úgy menni, hogy kicsinyesek maradjunk.

Nem lehet a tűzhöz menni a nélkül, hogy meg ne melegednénk. Nem lehet nagy fényben állani a nélkül, hogy arcunkról vissza ne verődnek a fény!

Aki Jézushoz megy, az nem fog mindig csak magáért imádkozni, nem fogja csak a saját előnyét s üdvét biztosítani. Mert Jézus megtanítja a nagy dolgok szeretésére, az emberek szeretésére, az Egyház gondjainak szeretésére...

Igen, mikor bemegyünk a Tabernákulum elé: sokszor lehajtott fővel megyünk be: az élet terhe nyom! De mikor kijövünk: mindig emelt fővel kell kijönnünk: erőt nyerve, tudva, hogy győzni fogunk; tudva, hogy Jézus a Nagy Király: valóban nagy s mi is nagyok leszünk általa! Bemegyünk a mi gondjainkkal, kijövünk Jézus gondoljaival!

Igaz, nem áldozhatunk minden Szentséglátogatáson. Nem hordozhatjuk magunkkal az Eucharisziát, mint Szent Adalbert hitlestés útjain. Nem vihetjük magunkkal az élet küzdelmeibe, mint Szent Lajos király a kereszteshadjáratokba. Nem vihetjük ki a Tabernákulumból, mint VI. és IX. Pius pápák a számkivetésbe.

Nem vihetjük ki a Tűzhelyet, de tüzet vihetünk a Tűzhelyről. Szívünket megmelegíthetjük s melegségünket kivihetjük a hideg, zimankós világba!

Fiúk, úgy kellene járnunk-kelnünk kint az emberek között egy-egy Szentséglátogatás után, hogy a didergő, szegény Emberek észbe kapjanak: ej, itt valaki meleget hozott köznénk, lelkünk hideg otthonába!... Úgy kellene járnunk az utcán, otthon és az iskolában, hogy ránk mond hassák: ez a fiú megint Jézustól jön!

S Z E N V E D É S Ó R Á I

Hogy Hozzád szaladjunk . . .

Uram, csodálatos az élet: öröm cserélődik a bánattal s bánat az örömmel. Talán azért, hogy az örömben is csak Téged szeressünk, a bánatban is csak Téged keressünk. Mert hiába édes nekünk sok bánat, vannak jóleső bánatok; mint vannak rosszul eső örömek is. A sok és szertelen öröm émelyít. A kevés és a szép bánatok, a keserűek, olyanok, mint mustár és fűszer az ételben: megízéssítik az életet . . .

De Uram, más is van a bánatban. A bánatban igazán magunkra döbbenünk s Reád! A bánat odaláncol Hozzád; oda, ahonnan mindig elszakadunk, de akit felejtetni soha nem tudunk! Hány fiút ismertünk, ki elvesztette hitét a forrongás, az érzés éveiben. De aztán megint visszament Hozzád s hitt a régi, gyermeki hittel, mert nem bírta ki nélküled az életet a szenvedés napjaiban. Magadhoz láncoltad őket új, tüzes szeretettel. Uram, minden tőled távolmaradásunk egy darab hitetlenség, s minden hitetlenségből nagy lendülettel megyünk Hozzád vissza, ha meghalljuk a te Szavad. Hívó, biztató, bűgó, nógató Szavad!

Uram, mi is konvertiták vagyunk egy kevéssé. A mi konverzióink, megfordulásunk, új s új pálfordulásunk a kereszt, a bűnhődés és bűn, a bánat és bánatalom.

Köszönöm Uram, sok sebemet. Mert a sebekkel nem lehet sokáig harcolni kint a fronton, élet frontján; szaladni, jönni kell vissza, a Nagy Hadiszállásra, amely egy-

szersmind Tábori Kórház is: a te Templomod s Eucharisztiád. A sebeikkel ideszaladunk, mert

Itt lelkünknek Orvoslója,

Bús szívünknek Vidítója.

Igen, Uram, nem bírjuk sebeinkkel állni a frontot, a küzdelem frontját, a vér frontját, ifjúság frontját! Sokat háborgunk, sokat szenvedünk; s jaj, sokat háborgunk Ellened is! A te szelíd igád ellen. S ha igád ellen lázadunk: megsebzí büszke nyakunkat a járom, s akkor megszelídítjük a mi nyugtalan lelkünket s odahajítjuk öledbe fejünket: gyógyítsd meg sebünket!

Jaj, Uram, hiába küzdünk Ellened. Mindíg mi húzzuk a rövidebbet! Hiába vérzünk, megint Szent Véredhez kell jönnünk vérünk, lelki vérünk pótlására. Micsoda heroizmusnak tartjuk, ha valaki egy-két liter vért enged átömleszteni sajátjából a vérevesztett betegbe. Szép, nagy tett! De ha lelkünk veszti vérét, ruganyosságát, piros üdeségét, ha lelkünk ellankad, petyhüdt, vértelen: csak Szent, Királyi Véred ad új erőt lelkünkbe. Mert véred az élet, a lélek-élet Vére.

Csak menjünk bátran Hozzád, Istenünk, minden sebbel, minden vérveszteséggel, minden égető, keserű lázban. Ne essünk kétségbe, ha elvesztettük a háborút, melyet ellened indítottunk. Tudjuk, összemorzsolhatnál minket! De nem teszed, hanem vársz, hogy magunk törődjünk meg. Vársz, hogy hajtsuk le fejünket alázattal s mondjuk azzal, aki annyit küzdött Ellened:

Uram, háborúból jövök én.

Mindennek vége, vége;

Békíts ki Magaddal s magammal,

Hiszen Te vagy a Béke.

Nézd: tüzes daganat a szívem.

S nincs, ami nyugtot adjon.

Csókolj egy csókot a szívemre,

Hogy egy kicsit lohadjon.

S Uram, Te felelni fogsz az én esdő, síró szavamra. Csak azt várod, hogy feléd nyúljak, hogy fölemelj! Csak azt várod, hogy meghalljam biztató szavad, s megmentesz engem. Így kell lennie, mert még a zord lelkű próféta, Jeremiás is ezt írta Rólad: „Így szól az Úr: az én gondolataim a békesség gondolatai s nem a sanyargatásai: hívjatok segítségül és én meghallgatlak titeket és hazavezetlek fogságtokból bármely helyről.”

Telj meg a fénnel!

Mennyire képe a lelkünknek a Templom, a gótikus, a magasbaívelő, homállyal teli templom. Templom, melynek íve, oszlopa, pillére, apszisa oly merész, mintha az Égbe akarna boltozódni; de templom, telve árnyékkal, színes, titokzatos fénnel, telve az éj homályával s az éj csendjével, telve kísérteties léptekkel, alatta kriptá s a kriptában kriptaszag, halottak...

De az Oltár előtt ott lobog a piros örökmécs, Uram, a Te Eucharisziád ott integet felém, pirosan, melegen, fényesen hívsz s mondod: jöjj fel a kriptából, jöjj, hagyd el a halotti lépteket, telj meg fénnel, telj meg tűzzel, telj meg biztonsággal. Mert Én vagyok a világ világossága, a sötét világ világossága. Én vagyok a te hidegséged melege, én vagyok a gyöngék erős Istene!

Az Eucharisztia azért van, hogy mindig hozzá menjünk! Azért van minden katolikus templomban, hogy folyton beléje adjunk. S azért nyúlnak ki a tornyok a házak közül, hogy mint gigantikus ujjak, hívjanak az Oltárszékényhez! Mi lenne, ha Jeruzsálemben, Rómába kellene zarándokolnunk, hogy láthassunk Téged s hogy panaszainkat elsírjuk Neked? Talán sohase mennénk, mert nem volna pénzünk a hosszú útra, se akarattunk. S ha

soha nem mehetnénk Hozzád: elpusztulnánk bűneinkben és sebeinkben. Ránk száradna fekélyünk, elüszkösödnék sok sebünk, meghalna a lelkünk egészen, Uram, ha hozzád nem vihetnők! Mert más nem ért a lelkek gyógyításához!

Nem értenek se a pszichológusok, se a kuruzslók, se a bűbájosok, még az orvosok is ritkán; se ember, se angyal. A mi lelkünk sebe olyan, mint a feneketlen szakadék: valami végtelenség van benne. A végtelenség hívja a Végtelent! Uram, vigyük Hozzád sebünket, bűnkat, kínunkat. S mondd nekünk, kik sánták vagyunk, s bénák, inaszakadtak, poklosok és lázasak és vakok, süketek és némák és megszállottak; mondd nekünk: Bízál fiam, a bűneid meg vannak bocsátva!

S mondd azt is: kelj föl és vedd ágyadat, vedd vacokodat, vedd mankóidat, vedd rongyaid és járj. És járj és szaladj az én utaimon, a boldogság, a béke útjain, szaladj, mint Magdolna a bűnbocsánat után és örülj, mint a vak, ki fennhangon dicsérte az Istent, hogy milyen jót tett vele!

Eddig semmit sem kértetek

Nazianzi Szent Gergely testvére régóta beteg volt. Egyszer elfogta a vágy, hogy az Eucharisztikus Jézus elé menjen. El is ment. Telt az idő, hívták: Jöjj haza, esteledik! Otthon is lehet imádkozni!

— Nem megyek!

Othagyták. S a testvér csak nézett, nézett az Eucharisziát rejtő arany-galambra (mint akkoriban őrizték az Eucharisziát). Könnyezett és kiáltott az Úrhoz:

— Uram, el nem megyek innen, míg meg nem gyógyítasz!

Erő járta át hirtelen tagjait, fölkelt s egészségesen vitte haza ágát.

Csak kitartani, erőszakosan kitartani az Eucharisztia ígéletében, a győzelem ígéletében! „Az Isten Országáa erőszakot szenved és az erőszakosok ragadják magukhoz” — hirdette Jézus. Ha bánat, kétség, zavar, bántás sérti szívünket, tépi lábunkat: biz erőszakba kerül tovább menni! Olyan, mintha az ember fűvisbokorba lépne: se előre, se hátra, s azonkívül csupa túske, túskebökés minden mozdulatért!

Uram add, hogy ilyenkor meghalljuk, amit a kicsinyhitű Apostolaidnak mondottál az Oltáriszentség szerzése után; ott a vacsora után, baráti szemrehányásként mondd nekik: „Eddig semmit se kértetek az én Nevemben. Kérjétek és megnyeritek, ... hogy örömeik teljessé legyen.” (Ján. 16, 24.) Lám, azért adtál, vagy engedtéél ránk, Uram, szenvedést, hogy Hozzád menjünk s azért menjünk Hozzád, hogy kérjünk, esengjünk! S azért kérjünk, hogy örüljünk.

Uram, annak kell az Eucharisztia leginkább, akinek tömérdek a sebe, bűne, fájdalma! Add, hogy nagy, alázatos, erőt váró lélekkel menjek Hozzád! Minél több a fájdalom, annál többször, annál bensőbben, annál erőszakosabban! Egyik szent embered írta: „Nem tudom felfogni, miért nincsenek a sokat szenvedő lelkek nagyobb áhítattal az Eucharisztia iránt; hisz e nélkül csak kétségbeesés várhat rájuk!” Engedd, hogy az élet kétségei és kétségbeesései között feltekintsek Eucharisztikus Arcodhoz, a Közelihez, a Jóhoz, a Testvér-archoz!

Uram, nagy a te Jóságod. Azért van bennünk békétlenség, hogy Benned békét találjunk. Azért szenvedünk, hogy Benned megnyihüljünk. Azért kesergünk, hogy keserűségünk édesre változzék. Azért van öröm, mert van öröm is s mert az az öröm hírnöke az örömnnek. S Örö-

münk Te vagy, az Örök Öröm! Jézus, add nekünk fájdalmainkban a te örömödet, a te békédet, melyet a világ nem adhat, csak elvehet. Világíts lelkünk sötét templomában, mint Örökmécs és melegíts föl minket, ha didereg a lelkünk!

N A G Y S Z Í V, A R A N Y S Z Í V

Élet, mikor jössz közénk?

Kis jószág az emberi szív, furcsa kis jószág. Telve vággyal, törtetéssel, sikerrel, sikertelenséggel. A siker el nem bódítja, a sikertelenség le nem töri a fiatal szívet. S míg semmi le nem töri: fiatal a szív!

A fiatalság: erőt jelent, új, örökké új akarást, buzdulást, lendületet. Fiatalok vagyunk, telve a szebb élet vágyával. Lihegünk a diadalmas életért, lihegünk s megyünk, betelni nem tudunk. Mi ezt a szót: e l é g, csak a szótárból ismerjük. Mi ezt a szót: c s ü g g e d é s, a szárnyuk-szegett embertestvérektől hallottuk. A mi szárnyunk ép, nincs levágva, mi a bércek havasaiba lendülünk.

Elhagyjuk a rétet, a lápot, a hináros, békarokkás mocsarakat. M a g a s s á g! — mintha lelkünkben szakadt volna e szó. Fölség, királyi nagy-lelkűség. Élet meghódítása! Örök küzdelem a győzelemért! — ez kell a fiatalnak. Ez az ifjúság éneke. Élet tövestől, gyökerestől, törzsöstől, lombostól, virágostól, gyümölcsöstől, erős, királyi élet: Élet!

Ó Élet, mikor jössz közénk! Ó Élet, mikor gyulladsz meg bennünk! Mikor gyujtasz és élsz bennünk! Ó Élet, tüzes: mikor lobban a lángod bennünk! Mert a tűz akkor él, ha lángol s nekünk tűz kell, nem kormos, pernyés, roskadt parázs. A mi lelkünk tüzet-evő táltos-lélek. Csodalélek. Az kell nekünk, ki tüzet hoz!

Öbenne gyullad a szívünk

S most idehull közénk Valami, Valaki. (Mintha a Csillagokból hullott volna közénk, a tüztengerű Csillagokból.) Kinyitja tűzruháját mellén, kinyitja nagy Szívét s lobog a Szíve! S végigkiált nagyhangon a Csillagok alatt: Fiatlok, tüzet hoztam, nagy tüzet, ösit, újat; akarom, hogy lobbanjon minden láng, akarom, hogy lobogjatok, akarom, hogy gyútsatok!

Fiúk, a mi tűzünk a Tüzes Szívű, Tűz-Szerelmű Krisztus! A mi lángunk az örök Láng, a mi lángunk az egyedüli láng, minden más láng csak festett láng s lidérc.

Öbenne gyullad a mi szívünk! Öbenne teljesedik a mi életünk! Minden élet, mely benne nincs: hervadás. Ó Uram, mi hervadni nem akarunk!

Fölvesz, magába vesz minket Jézus! Kéri szívünket, ezt a parányit s gyakran álmosat: Add ide, fiam, szívedet!

Vedd Uram, szívemet! Te adtad, el is veheted. Nem veszed el, erőszakkal nem veszed el; azért adom oda, mert szeretlek; szeretlek, mert szeretsz. Tüzesen szeretlek: tüzesen szeretsz. Uram, Te égsz, én is égek, mert felgyújtottál. Uram, a tűzben minden tüzes.

Engedd, Uram, hogy az én vágyaim a te vágyaid legyenek s Vágyaid vágyaim. Örök, szent rád hallgatással áldd meg kis szolgálodat, Uram! Add, hogy a vágyaim, terveim, ötleteim, akarásaim Benned pihenjenek el, mint gyermek anyja ölén. Benned pihen az én lelkem, beléd dobom összes vágyaim, álmaim, összes nagy lendüléseim; Beléd, ki adtad tiszta vágyaimat.

Uram, legyek nagy lobogású, nagy dobogású szív! S legyek nagy erejű a kézben, az odaadó kézben! Réálisan, szentül szeressen az én fiatal szívem: határozottan, valósan, őszintén, két kézzel fogjalak, két lábbal keresselek, egész szívvel szeresselek s egész tudóvel lélekezz

zelek, egész gerinccel álljak, védjelek; minden tervem ter-
veddé legyen s mindent előtted végezzek, Szent Arcod
előtt végezzek.

Uram, drága, erős Uram, ki mindeneket látsz, ne
engedd, hogy mindenféle terveket agyaljak ki otthon,
iskolában, könyvek fölött és könyvek nélkül s mindenütt.
S mikor botor fejemmel össze-vissza ábrándoztam, akkor
menjek Hozzád. Ne így! Először szóljak Veled, csak
aztán velük: emberekkel, dolgokkal! Először lássam mo-
solyodat: s ne az emberekét, a hamisat. Először lássam
föltöltő mozdulatodat: mint az emberekét.

Legyek Uram, mint N e g r i százados, a hős, ki tizen-
ötéves korában ezt írta naplójába: „Te diadalmaskodjál
könyveimen és füzetekben. A te Keresztedről, a Te Szíved
Sebéből áradjon az erő és ösztönzés mindenhez, amit
írok, tanulok, gondolok és teszek. Mindent irántad való
szeretetből, Teérted és Országodért!”

Uram, ne állítsalak soha bevégzett tények elé, ha-
nem a megkezdett s még meg nem kezdett tények elé;
minden dolgomról kérjek tőled titkos intervjú, minden
gondolatomat Beléd gyökereztessem, minden szavam-
nak légy Kormányosa. Tanácsot kérjek tőled, ne csak
helybenhagyást.

Tanács Háza

Uram, Isten Háza legyen számomra Tanács Háza.
Ott vagy Végtelen Önmagad végtelen terveiddel a Ke-
nyérben, onnan induljanak az én terveim is. Kérdezzelek:
felelsz! Csak az a baj, hogy nem kérek gyakran tanácsot.
Pedig úgy akarsz igazítani engem s ezerszer jobban, mint
édessanya járni tanuló kisfiát.

S ha a Templomba nem siethetek: mindig siessek
Hozzád, ki l e l k e m b e n lakozol. Mert ha halálos

bűn nincs lelken: itt vagy, itt van lelkemben a Vég-
telen Úr. Uram, szóljak gyakran Hozzád, szóljak mindig!
S Te is szólni fogsz; válaszod mindig ajkadon van, csak
vársz, hogy elmondhasd nekem!...

Szent D'Arc Janka, a franciák hősnője, kit Isten
vezérként küldött a franciáknak a százéves háború végén,
csodálatos haditerveket készített az angolok ellen. Pedig
egyszerű lélek volt, tanulatlan pásztorleány. Kérdezték a
francia vezérkar tisztjei: honnan meríti bölcsességét? és
felelt:

— Ti a haditanácsból jöttök, a magatokéból — én
is haditanácsból jövök, az én haditanácsomból, Istenéből!

Ez kell Uram, mindig Veled tanácskozni! Te légy
az első, kit megkérdezünk s tiéd legyen az utolsó szó!

Miért kellene mindig megcsálnom Téged! Add, hogy
megértsem: akarod az én terveimet, ha jók, jobban mint
magam. Akarsz engem nagynak, tisztának, hősnek, tűz-
lelkűnek. Akarod a tagjaim erejét, akarod, hogy új ember
legyek, emberebb ember a tömeg-embereknél, a jövő
idők embere, diadalmas ember; nagybetűs Ember, örök
Ember! Te végtelenül többet akarsz belőlem, mint jó-
magam! Én arasszal mérek, s Rólad az áll Szent János
Evangéliumában, hogy nem arasszal, nem mértékkel
méred a lelket.

Uram, adj tüzet, hozz tüzet belém, mindennapisá-
gomba. Minden munkám lobogjon, minden álmom, ter-
vem, minden lelki s testi vagyonom. Tőled lobogjak, ne
sötét magamban sötét tűzekkel. Tőled vegyek aranyat,
tűzben próbált aranyszívet, tűz-szívet s ezzel a szívvel
menjek az emberek közé, menjek az én hivatásom
felé, az élet felé, menjek Feléd, ki életem Élete vagy.

Hordozták Krisztust . . .

Már a II. században ír Justinus, a keresztény filozófus, a szentmiséről védőiratot. Ő tanúskodik, hogy a keresztények magukkal hozták a földi terményeiket s odarakták az Oltárra. A püspök (ekkor még leginkább csak a püspökök miséztek, mert minden közösségnek volt püspöke; a papok csak segédkeztek a püspöknek) kiválasztotta a hibátlant, tisztát s szeplőtelenet az adományok közül: abból változtatta át Krisztus Testét s Véré.

S az az érdekes, hogy a keresztények nemcsak Krisztus Teste végezt hozták adományaikat, hanem a szegények, özvegyek s vagyontalanok végezt is.

Mily szép is volt: egy oltárról venni alamizsnát a szegények számára s Krisztus számára! Mert akkor a szegényekben Krisztus Testét látták, Titokzatos Testét, amint azok is, ha a kegyelem állapotában vannak!

Szentmise végeztével nemcsak a szeretet-adományokat osztották ki, hanem az átváltoztatott Krisztus-Testet is, mert akkor minden Szentmisén jelenlévő áldozott. Sőt nemcsak ők, de a távollévők is, kik hibájukon kívül nem jöhettek el a Legszentebb Titok megünneplésére.

A diákonusok törtek a Szent Kenyérből s öntöttek a Szent Vérből s vitték (mily örömmel vitték!) szét a lakásokba rabszolgáknak, patríciusoknak, szabadosoknak: keresztényeknek. Miután felszálltak a katakombákból s jöttek be a városba, a fórumon megszólította őket az őrálló katona:

— Mit vizstek?

— Kenyeret s Bort.

— Hadd látom! — s belenézett a kancsóba s nem sejtette, hogy Krisztus Vére piroslik ottan. Szétbontották a vászonkendőt: fehér cipódarab volt s nem tudta az őrálló, hogy Krisztus Teste az.

Igy mentek a diakonusok s vitték Krisztust a családokba, vitték örömmel, hittel, nagy keresztényi szeretettel. Fiatal, erős keblükre szorították az Urat. Merész, katonás római arcélükön finom mosoly villant s halk imát mondtak:

— Uram, viszünk a betegek közé, a nyomorultak, a szenvedők közé, a börtönbe, a sínylődők közé, a bányákban s arénákban izzadók közé. Azok közé, kik nem ülhetik a Te Unnepedet velünk. Mi, diakonusaid, szolgálunk Nekik, a Te Misztikus Tested tagjainak. Nekik, a tagoknak visszük a Főt, Téged, mert a tagok a Fő nélkül meghalnak, elrothadnak.

Igy vitték Krisztust a diakonusok s kezükbe adták azoknak, kik tudták a keresztények titkát, kik „szentek” voltak, kegyelemállapotban élő keresztények. És szóltak hozzájuk a diakonusok:

— Itt az erősek kenyere, szűzek bora. Testvérek, egyétek s igyátok az Urat! Ha holnap az arénában kell tigrisek s párducok közt meghalnunk, megőrölteznünk: tudjátok meg, hogy e megőrölt Gabona, Választottak Gabonája erőt ad nekünk! Testvérek, tartsatok ki Jézus mellett, Aki, íme, kitartott mellettünk az üldöztetésben!

Krisztushoz elhozni őket!

Igen, nekem is kell vinnem az Eucharisziát kifelé, kifelé, a Templom falai közül, a családba s minden szenvedőhöz. Rettenetes tudni, hogy itt a Templomban Krisztus s a Templomon kívül három lépésnyire lelki nyomorultak lelki börtönben: bűnben, hitetlenségben, lélek halálában.

Micsoda szörnyű kettősség! Énnekem mindenem Krisztus s nekik Krisztus: semmi, nulla, vagy éppen kárhozat! Nekem étel: nekik éhség! Nekem erő: nekik rejtély! Nekem otthon: nekik számkivetés!

Pedig Krisztus ugyanúgy akarja őket is! Akarja! Jaj, de rossz a kegyelmi „áruelesztés”. Rossz, mert rossz a „forgalom”, rossz, pang a kereskedelem! Egyik helyen annyi van, hogy dúsálódna benne; másutt meg nyomorognak, nincs semmijük az Eucharisztiaából s talán éhen is halnak!

1931-ben Kanadában két millió mázsa búzát égettek el, annyi volt a fölösleg, a bőség. De ugyanakkor Indiában 600.000 ember halt éhen s Kínában 60 millió ember küzdött az éhhalállal. Ime az áruforgalom hiánya s véres tapasztalása!

S ó, ha látnánk a lelkekbe! Ha tudnók, hogy most is millió lélek küzd a lelki éhhalállal s millióan halnak meg, dölnék el s talán soha többé föl nem kelnek... Protestáns testvéreink, mohamedánok, zsidók, hitetlenek, újpogányok, aposztaták s az egymilliárd megkereszteltlen: kiknek nincs Eucharisztiajuk!

Istenem, mi lesz velünk? Ki vagyok én, hogy nekem van Eucharisztiam? Tudok-e én gyermeki s felelősséggel teli lélekkel hálát rebegni az Eucharisztiaért? S tudok-e, van-e elég bátorságom hívni, akit tudok Jézushoz? Hívni, kényszeríteni kellene őket: nem bánják meg, csak senki se mondja nekik, szegényeknek!

Jöjj már, testvér; látod, hogy szomjazol s eldölsz, elepedsz; itt a Forrás, felüdülhetsz, itt a Bor, megvidulhatsz, itt a Kenyér, megújulhatsz, itt a Jézus, s Jézus a minden! Ma nem Krisztust kell vinni, mint a diakonusoknak, hanem Jézushoz a jézustalanok tömegét! Akit csak tudok! Jézus mily hálás érte! Kimondhatatlanul! „Szívbe írja” azokat, kik mások szívébe írják Jézus nevét!

Szét kell vinnem Jézus gondolatait, Eucharisztiaját az emberek közé! Az ég nem zárja magába esőit, hanem leküldi a tikkadt földekre: igyatok s termékenyüljetek.

Nekem is öntenem kell az Élő Vizek Forrását, Jézust, a tikkadt lelkekbe! Nem szabad szégyelnem!

Akinek szerető ember-szíve van s nem kaján, nem zsugori: az ad kincseiből annak, kinek semmije sincs! Törni, törni Jézus eucharisztikus Szívéből, ebből a nagy Rubintból annak is, kinek nincs semmije! Az Eucharisztia Apostolává, Követévé kell lennem, ha szeretni akarom az Urat bensősséggel, hősen, mint az apostolok!

A nagy szív: mindenkit Jézushoz hívl

A nagy szív: arany szív; tisztán, nemesen veri vissza, sugározza a Fényt! Az arany szív nagy kincs, mindenki kincse!

Engesztelő heroizmus

Aki nagyon, nagy szívvel szereti Jézust: az jóvá is tudja tenni azt, amit mások elmulasztanak. Tudja vigasztalni, engesztelni Azt, Akit megbántanak mások, azok, kiknek szeretniök kellene s kiket nagyon szeret Az, Akit mi is szeretünk. Őt állani mások helyett az Úr táborában; együtt szenvedni Jézussal, kit bántanak, káromolnak, üldöznek, gyűlölnék, újra, meg újra keresztre húznak tagjaiban, testvéreiben; szeretni Királyunkat, minél jobban gyűlölik, annál jobban szeretni, áldani, magunkat oda dobni érte: ez a keveseké, az Engesztelőké, Jézus heroikus embereié!

Csoda-e, ha Jézus az ilyen embereket legbizalmasabb barátaivá teszi, királyi udvartartásában kamarszolgálatra rendeli s egykor az örök örömek birtokosává teszi? S akik így, kilenc e l s ő p é n t e k i szentáldozásban megengesztelik Őt, azoknak biztosan odaigéri az egész boldog örökkévalóságot: „Isteni Szívem biztos menedékük lesz az utolsó pillanatban.”

A világháború alatt történt. Pas-de Calais tartomány-

ban istentelen katonák kifosztották a templomot, a Tabernákulumot feltörték, a Szentostyákat kiszórták a kehelyből, s az arany cibóriumot elrabolták.

Utánuk ír katonák jöttek. Nagyon elszomorodtak. Egyikük nagy árkus papírt húzott elő:

— Bajtársak, nem nézhetjük hidegen, hogy meggyalázták az Urat!

S nagy, ákom-bákom betűkkel ezt írta a papírra: „Feleletül az Oltáriszentség megszenteltetéséért, az alább nevezett katonák felajánlják életüket Istennek.”

Az ír fiúk aláírták nevüket.

Isten elfogadta áldozatukat. A következő ütközetben úgy haltak meg mind egy szálig, mint hősök.

Ma sokkal furcsább, sokkal pokolibb dolgok történnek Spanyolországban, a vörösknél, Oroszországban, Mexikóban s részben Németországban. A spanyol pribékek leírhatatlan módon kínozzák halálra a védtelen gyermekeket, szűzeket, papokat, hitvalló polgárokat s katonákat. Szentek tetemeit szórják ki és gyalázzák meg, mint Bayloni Szent Paszkálét s Szent Nárciszét. Nincs az a kegyetlenség, amit ki ne próbálnának a hithű katolikusokon egészen a keresztrefeszítésig, elevenen elégetésig, elevenen eltemetésig.

Vérfagyasztó orgiákon gyalázzák, köpdösik az elrabolt Oltáriszentséget. A Pokol kelt föl Isten Országá ellen! Kit bántanak a vörösök, kit támadnak a német fajimádók, mikor az Egyházat mindenáron elfojtani igyekeznek? S ki ellen dolgozik nálunk is titokban, de nagy erővel a földalatti istentelen szabadkőműves vagy vörös szervezkedés?

Isten ellen, Jézus ellen! Az Úr lett céltáblája két évezred óta minden bűnnek, minden fürtelemnek! Ma ki kell feszíteni a mellet, ma harc kell a harc ellen, ma

hősiesség kell, heroizmus! De éppen a modern krisztusi hőroszok tudják, hogy kevés a mi erőnk, kevés a mi elégtételünk! Azért kezükben van a kard, de kezükben van a Szív is, Isten Szíve s felmutatják az engesztelő szentáldozásokban Istennek az Istent. Ő, Jézus az, kiben a mennyei Atyának jókedve tellett s telik mindörökké!

Ma oda kell dobni az életet Istenért! De nem különcödve, nem bízva a mi odaadásunkban, hanem meg kell látnunk, hogy van itt Valaki, aki sokkal tisztábban, hősibben dobta oda magát Isten engesztelésére: Jézus! Vele kell egyesülni, szívünket Szívébe elsüllyeszteni, mint Tengerben s így Jézussal, Szívében kell odaadni magunkat Istennek s Isten ügyének! Az Ő nagy, arannyá égett Szívében!

K I F E L É T Ö R Ö É L E T

Több Krisztus-vágy

Vannak fiúk, kik nem olyanok, mint a többi fiúk, hanem akik egész szívükben valami nagy mélységet sejtene, mely üres s mely betöltődni kíván. Nem a félszegekről szólok, nem az áljámborokról, nem a farizeusokról, akikben olyan a vallásosság, mint dohos pincefalon a penészvirág. Vidd a napra s meghal. Vidd a tűzbe s elég. Vidd vallásosságukat a kísértés, az élet alig gyulladó tűzébe s hervadnak, elszáradnak, elperzselődnek.

Azokról se szólok, kiknek — mint mondani szokás — valahogy nincs „tehetségük” a vallásra. Nincs, mert nem akarják! Mert modernkedni szeretnének, hogy ők már túlvannak mindenben. Nincs bennük vallás, nincs eucharisztikus vágyuk a több életre, mert a szentmisén is inkább olvassák a sárga regényt, mint a Misszálét. Nincs eucharisztikus vágyuk, mert nincs hitük, nincs Krisztusuk, nem élményük Krisztus. Hozzátok szólok Fiúk, kik velük vagytok, a vallásoskodókkal s vallástalankodókkal — velük, s mégse velük, velük és ellenük. Hozzátok szólok, kikben van élet s ez az élet virágba akar szökni. Van benne virág s gyümölcsé kíván lenni. S a gyümölcs úgy-e nemcsak vasárnap s ünnepnap érkezik, érkezik mindig, csak süssön a Nap s legyen vize a földnek.

Igen, nagy titok az emberi szív. Nagy mélység, szakadék, örvény. S a szívünket mindig magunkkal hordjuk, titkainkat mindig magunkkal hordjuk, vágyainkat is

mindíg magunkkal hordjuk. S vágyaink úgy-e nem hét-köznapi születnek, hanem az öröm s az ünnepi hangulat fényében. Egészen úgy, mint mikor eucharisztikus ünnepet ülnék a Szentáldozásban s utána kimegyünk az életbe, ahol vágyaink is velünk maradnak.

Jó volna mindig így maradni

Odajárulunk az Eucharisztia asztalához, és eltelünk Vele. Krisztus szívünkben, ifjú szívünk minden dobbanása Szíve ritmusára dobban. Jézus csodálatos dolgokat sejtet velünk; mutat előre, mutat célokat, mutat eszményeket; mutat Önmagára és mondja: Én vagyok a Te erőd! Én vagyok a te Békéd. Kétkedő lelked békéje; zakatoló, hűtlen szíved „örök Mótora, Szent Mótora, az Örökkévalóság áramából táplálkozó Mótora. Én vagyok a te erős, fiús akarásod lendítőkereke; ha Én lendítlek, lendülsz; ha nem lendítlek a magasba, eldülsz. Én vagyok a te Örömed, én harcaid, kemény harcaid célja, értelme. Én vagyok Mindened, s minden, amit el tudsz ebbe a szóba gondolni: Jézus. Testem élteti testedet-lelkedet. Ha eljövök hozzád: lelked megittasul Tőlem s megerősödik, s lelked ereje kiszűrődik testedre is. Tested ruganyos s nem puhány, ha lelked nagy daccal áll ellen a Csábítónak, s én adom a dacot, a szentet, az igazit! Fiam, Én vagyok Mindened, amiért lihegsz, akár tudod, akár nem. Én vagyok lándzsa a jobbkezeden s hófehér Lobogó a balkezeden, én vagyok a pír orcádon s az izom tagjaidban: mert tőlem való, Te is tőlem való vagy: Vérem hullásában szültelek a Koponyák Hegyén, Véremben szüllek újra meg újra; Véremben nevellek s Testemmel Véremmel védlek, viszlek és dicsőítem meg minden nemes akarásod.

A Szentáldozásban Atyánk arzenáljában vívunk, s Atyánk próbálja s illesztgeti ránk a vértet, a páncélt, a

sisakot. — S valahogy mindig hamar kell otthagyni az arzenált! Nem tudunk elég jószabású sodronyíngot s páncélruhát találni. S ahol nem főd minket Isten páncélja, oly hamar, Fiúk, oly hamar talál minket ős Ellenségünk dárdája, akit Krisztus is „erős fegyveresnek” hívott. S mi mindig telve vagyunk Achilles-sarkokkal, ahol keményen fúródna belénk a nyilak, s nincs menekvés.

S ilyenkor, messze az Oltártól, messze az Atyai Háztól, a hidegben, az idegenben, a fronton, az életben jut eszünkbe: de jó volna, ha itt is otthon volnánk; ha Atyám Háza nagy volna, mint a mennybolt, mely mindenütt fölénk borul! De jó volna mondani: itt az én Atyám, Istenem, Jézusom; s ahol Jézus van, onnan messze van az idegenség, ott úgy harcolok, mintha Atyám arzenáljában harcolnék!

Egy nap az Úrral

S az élet nemcsak harc, hanem harctalanság is, béke is, unalom is, eseménytelenség, fásultság s reménytelenség. Próza, egyszerű próza, melyet nem művészek írtak, vagy művészek, de rossz kedvükben, nem ihletből, nem hivatásból, hanem hivatalból.

Az emberek könnyebben gondolnak háborúban, harcban Istenre, mint békében s unalomban. Az még csak imponál a fiúknak, hogy ők Istennel legyűrhetik a Pokol Fejedelmét. De nem mindenkinek jut eszébe, hogy Isten nemcsak a Seregek Istene, hanem a Béke Fejedelme is. Isten úr, király a köznapokon is, a háború mindig olyan, mint az ünnep. S ahol Isten van, ott harc van a békében is, ünnep köznapon is, mint az olyan királynál, aki városról-városra, országról-országra jár.

Vannak fiúk, akik igenis akarnák a hétköznapi ünnepét is. Akarnák, hogy piros betűvel álljon előttük

minden nap, Jézus Véréől pirosan, s minden óra is pirosan, Jézus Vérének párázatában. Vannak fiúk, akik egyszer megtapasztalták, mi az: J é z u s s a l l e n n i e g é s z n a p. Egy jó szentáldozás után, mikor az áldozás élménye s ereje az egész napot áthatotta s Jézus volt mindenre a felelet.

Csodálatos élet a Krisztussal való élet! Akik élték kevésbé s élük, azok tudják. Nemcsak imádság, hanem munkásság is. Előttük a könyv: mintha Jézus tartaná eléjük s mintha Jézusról olvasnának, a nélkül, hogy ez őket zavarná a tisztán profán tudományba való elmerülésben. Előttük a szerszám: s mintha Jézus vezetné karjukat. Előttük a fejtörő iskolai feladat, s mintha Jézus nőgatná őket és segítené. Előttük a testvér s a barát, a szülő, a tanár, az embertestvér s a testvértelen emberek egész zsibongó tömege, ott zajlik előttük is az élet minden színpompájában s bűvöletében, előttük is ott a sportpálya s ott a technika, az anyagi és szellemi kultúra s ott a munka: de valahogy minden dolgon s emberen kiverődik egy túlvilági Ember képe. Az Emberé, Kinél reggel együtt voltak a kenyértörésben s borivásban, s Ki velük jött, a hátuk mögött jött észrevétlen...

Hát miért nem lehetne mindig elhívni az Eucharisztikus Jézust a köznapokra? A köznapok ezernyi változatába, életünk minden mozzanatába?

Jézus közénk vágyódik

Mert nemcsak mi akarnók, hogy az Eucharisztikus Jézus szelleme köztünk maradjon, hanem Ő is. És Ő előbb, mint mi. Mert mi is csak azért, mert Ő. A mi hétköznapijaink vágya csak halk, gyöngé, elfáradt echója az ő nagy Velünk-maradási Vágyának.

Az ő Szíve nagy, hatalmas, az egész élet, hétköz-

nap és ünnepnap, munka és robot háza. Benne elfér minden tervünk s minden tervtelenségünk, elfér minden lendületünk: oly magas; s elfér minden alacsony köznapiságunk: oly mély. S higgyétek, Fiúk, inkább akarja a köznapokat, mint az ünnepeket. Mint Eucharisztikus Élete is inkább a c s e n d é, mint az allelujás miséké. Jézus most is názáreti életet él az Oltáron, hasonlót a mi életünkhöz. Jézus dolgoz, de látszólag színtelen életet él, hatása alig látszik, visszavonult. S azért él így, hogy elhiggyük: nem akar Ő örök hozsannákat, örök tömjénfüstöt és zengő éneket, hanem akarja, hogy életünk kövesse az övét. Legyünk egyszerűek, legyünk a hétköznapi emberek: de szívünk ne apadjon el Isten számára, mint Isten Szíve se apad el soha számunkra.

Az Eucharisztia Jézusa mélységes alázatában, kenyér-ruhába rejtettségében szimbolizálja, hogy kövessük mi is, kövessük, mint királyt, kinek ruhája a mi egyenruhánk. Kövessük valóságosan, legyen az életünk olyan, mint a kenyér, olyan, mint a Tabernáculumban rejtezkedő Kenyér, mely kívülről olyan, mint a többi kenyér: de alatta dobog egy Szív. Jézus akar a Szív lenni a mi életünkben, az egyszerűben, egész életünkben.

K Ö Z N A P O K K I R Á L Y A

Eucharisztikus rádiózás

Lent vagyunk a völgyben, az élet szakadékában. Fölöttünk Krisztus magasai, vágyai, lendületei. Benéztünk lelkünkbe: lelkünk mindenkor kívánja Krisztust, a Magasat, a tiszta Ormot. Lelkünk felfelé nyúlik, ágaskodik, s Krisztus lefelé. Kell itt valami hágcsónak lennie, melyen a mélyből a magasba kúszhatunk.

Kell lennie hágcsónak, mert Isten nem támaszt bennünk megvalósíthatatlan tiszta vágyakat; szent vágyakat.

Van is! Itt van az első: Krisztussal gyakran felvenni a kapcsolatot, az Eucharisztikus Krisztussal! Aki jól, bensőséggel áldozott reggel, annak lehetetlen, hogy egész nap felejtse az Urat. Aki a királynál volt díszében, annak lehetetlen egész nap nem gondolni a királyra!

A Gondolat viszi, sodorja magával tetteinket. Vegyetek nagy gondolatokat, s nagyok tetteitek! A Gondolat, ez a csodálatos, titokzatos valami dolgozik, zúg, nyugtalankodik, zakatol állandóan, mint a benzinmotor. A motor hajtja a luxusautót is! Nem a karosszéria, nem az ezüst sárhányó, nem a bársony fotőj! Megy, föltartóztathatatlanul hajtja az Életet: hajtja a Gondolat!

De nem a motor irányítja a gépet, hanem a volán s a volánon nyugvó emberi kéz. Fiúk, lehet a Gondolatot is irányítani, lehet odavinni, ahova akarom. Lehet Jézushoz vinnil Lehet a szándékot s célot Jézusra célozni!

Miért nem gondolsz többször az Úrra? Az Eucharisziára? Nemcsak szentséglátogatásban, hanem akkor is,

mikor elmész a Templom mellett s a nagy sietségben nem térhetsz be hozzá. S mikor kint vagy az életben, kint a Természetben, ebben a széles Isten-Templomban. Micsoda nagy dolog: Ha barátom ablaka alatt elmegyek, sokszor észre se vesz barátom. De Isten mindig észrevesz: meglátja az én feléje törekvésem, az Eucharisztikus Isten megérzi, ha gondolatomat feléje irányítom.

Mert igaz, nem úgy van jelen az Isten a természetben, mint az Oltáron. De ugyanaz az Isten van jelen mindenütt, aki az Eucharishtiában! Mint a rádióhullámok is mindenüvé eljutnak. Ott, a Tabernákulumban az Eucharisztikus Leadó, de az Eucharisztia sugarai, ereje mindenüvé eljutnak, s mindenütt fel lehet fogni őket gondolattal, lelkünkkel, ezzel a kis detektorossal is! Fiúk, gondolhatunk Őrá, bárhol vagyunk! Az iskolában, otthon, játéktereken s futballmeccseken; gondolhatunk Őrá hegyitúrázás, úszás és korcsolyázás közben. Gondolhatunk a nehéz s unalmas iskolai feladat közben; ebéd s vig kacagás közben, sírás és bánat közben: gyakran, mindig! Gondolhatunk rá, mint Akitől erőt vettünk ma reggel, vagy amikor éppen áldoztunk; gondolhatunk Őrá, Ki új erőt fog belénk lövellni a következő szentáldozásban.

És csodálatos Felvevője is van az Istennek. Kis szikratávírókon, szívünkön, alig adunk le pár szikrát: gondolatot s buzdulatót: Ő felfogja, Isten felfogja! Felfogja s nyomban küldi az ő rádiós üzenetét: mindig válaszol a mi gondolatunkra! mindig aktualizat, mindig, ami éppen kell, mindig boldogítót, mindig eligazítót!

„Nagy baj volna, ha a Szentségi Jézussal csak a Templomban lehetnének összeköttetésben. Amint a napvilág akkor is körülvesz és megvilágít bennünket, ha nem is állunk közvetlen sugarai alatt, úgy az Úr Jézus is eljuttatja hozzánk szeretetének néhány sugarát és e

sugarak felmelegítenek, megerősítenek." (B. Eymard: Az Isteni Nagyszentség.)

A két Krisztus-tabernákulum

Nagy erő már ez a gyakori fohászkodás Krisztushoz, az Eucharisztiahoz. Minden eucharisztikus lélek, minden modern Krisztus-szerető ember csinálja. De van még más mód is! Van annak, aki a Szentáldozás után nem tagadta meg Jézust. Vagyis nem követett el halálos bűnt.

Fiúk, közöttünk áll Valaki. Itt rejtekezik Valaki közöttünk. Akit mindig kerestünk és keresni fogunk. Aki szeret minket; aki mindig előttünk jár s mindig nyomunkban; akinek a neve Fény, s mégis láthatatlan; akinek a neve Közelség, s akit mégis ellökünk magunktól gyakran. Jaj, csak soha halálos bűnnel el ne lökjük: mert a halálos bűn kitaszítja a lélekből az — Istent! Mert Isten áll közöttünk, Isten van mibennünk: ha a megszentelő kegyelem rajta van a lelkünkön. S amíg a megszentelő kegyelmet el nem veszítjük: Istent sem veszítjük el!

Igen, le tud jönni a magasokból a tiszta szellő, mert a Magasság lent van a mélységben, lelkünkben. Igen, van hágcsó a Fehér Ormokra a mély szakadékból, mert az Ormok nyúlnak a szakadékba, lelkünkbe.

Tabernákulum a lelkünk: a Szentháromság Tabernákuluma, ha nincs rajtunk halálos bűn! A Szentáldozásban pedig Jézus Krisztusnak Tabernákuluma vagyunk, az Istenember Tabernákuluma!

Igaz, valódi Tabernákulumok, olyanok, mint az Oltáré, csak 10—15 percig lehetünk a Szentáldozás után: addig, míg a kenyér színe fel nem oldódik testünkben. De aztán? Ó Fiúk, Jézus nem olyan vendég,

hogy eljön és nem hoz semmit; s elmegy, s nem hagy nálunk semmit! Igen, elmegy, de a megszentelő kegyelmet növelte bennünk, s ez a növekedés megmarad, ha a Szentáldozás után Jézus el is távozik tőlünk. Igen, elvonulnak a nagy eső után az esőfelhők: de a rétek új erőből duzzadnak, a virágok nevetnek, a föld megporhanyul s terem.

Ha a megszentelő kegyelem bennünk van, Fiúk, Isten van bennünk! De ha áldozunk, még jobban Isteneben vagyunk s Isten bennünk. Ez nem fantóm, ez véres valóság, Jézus Vérének valósága, olyan valóság, mint a Mester szava: „Aki eszi az én Testemet és issza az én Véremet: énbennem marad, és Én őbenne.” (Ján. 6, 56.)

De hogyan maradjunk Vele? Itt a kincs lelkünkben, itt a vágy is! Hogyan kössük össze?

Eucharisztikus jelszó

A japán udvariasság megkívánja, hogy a vendéglátó elkísérje vendégeit a hajóhoz. Induláskor az elutazó egy szerpentin-szalag végét dobja a parton álló ismerőse felé, aki elkapja. Az utas pedig az egész tekercest tartja kezében. S amint a japánok hiszik, minél hosszabb a szalag, annál tovább tart a közelség, a közvetlen barátság.

A Szentáldozásban Jézus vendégünk. Aztán tovább megy, mint Istenember visszaszáll a Tengerbe, az Atya Őlébe. De kegyelmeivel, erejével, a megnövekedett megszentelő kegyelemmel itt marad velünk. S itt marad még közelebből, ha fohászainkkal, ezekkel a láthatatlan szalagokkal összekötjük lelkünket vele. S minél több a fohász, annál hosszabb a barátság. Mi-

nél erősebb lendületű, minél bensőségesebb, lelkibb: annál nagyobb a közelség, a meghitt barátság.

Válassz egy ilyen fohászt. Például: „Jézus, Trónod a szívem!” Válassz egy ilyen jelszót, vonzót, tömöret s ezzel kösd össze az Eucharisztikus Jézust a hétköznapi Jézusával!

Trónod volt, Uram, a szívem, mikor a szentáldozásban szívtrónomon voltál. Most nem vagy úgy benne, nem egészen úgy, mint az Oltár Tabernákulumában: De a Trónt tisztán kell megőriznem mindig!

Ha jön az élet szürkése s lenyom a maga üreségével, unalmával: nem lankadok! Jézus, Trónod a szívem: Ne engedjük megfakulni a Trónt!

Ha jön a Kísértő, ez a rettenetes Trónkövetelő: mondom: Jézus Trónod, a Tiéd a szívem! A Trónod erejével feszülök ellene minden gonosznak. A Trón Ura erők Ura!

Ha jön a bűn, az utca, az érzékiség, ez a nagy Trónfeldöntő, mondom: Jézus, Trónod a szívem! Nézek a Trón Királyára, az Örök Szépre s nem engedem magam elbódíttatni hazug szépséggel, hazug örömmel!

Ha jön az álnokság, barátaim gonosz, léha beszéde, ez a hízelgő, ravasz Trónbitorló: mondom: Jézus, tiéd a Trón, másnak nem adom! Nekem a Trón ereje kell, nekem a Trón dacossága kell!

Ha jön bármi, ami nem Jézustól jön: mondom: a Trón foglalt, a Trón szívem Trónörököséé, lelkem Nagyhercegéé, Jézus Krisztusé!

Ha jön a szenvedés, a fájdalom, a sikertelenség, a kisémmizés és így tovább: mondom Jézusnak: most is Tiéd a Trón! Uram, sötétség hull most a Trónra, nem mint a szentáldozásban: fény; — de a sötétségben is megvéded a Trónt s megvédem a sötétség hatalmaival szemben!

S ha jön az öröm, ha jön az élet vidámsága, a

kitörő lelkesedés, vigasság: akkor is: Jézus, tiéd a Trón! Az öröm még inkább akar szétömlni, megosztódni, mint a fájdalom: osszuk meg Jézussal: ő adja a tiszta örömet. Minden tiszta öröm a Trónról csapódik felénk, a Trónról, hol Jézus láthatatlanul, de valóságosan királykodik!

S ha nem jön semmi, nem bánt semmi, nem örvendtet semmi: akkor jöjjön ismét lelkünkéből a jelszó, a sóhaj: Jézus, most is tiéd a Trón! Holnap, vagy holnapután ismét a Trónra szállsz királyi fönségben a szentáldozás percében: csak semmi port, foltot, semmi piszkot a Trónra!

Szüzen őrizzem Éretted, Jézus, Király, a Trónt, Magamat!

Életünk egysége

Hogy micsoda energiaforrás ez a „jelszó“, azt ki se mondhatom! Mert titok ez a fohász, amit egyedül Jézus ismer és én s nem szabad senkinek elmondani, legfeljebb Jézus követének, a lelkiatyának. És kicsi, rövid, egyszerű és minél egyszerűbb, annál jobb. És minél természetesebb, annál jobb. Ha természetes, sohase lesz belőle erőltetés és fejfájás és sohase megúnt, mert mindig olyan jelszót csinálok, amilyen éppen való, ami kell, ami egészen nekem szól!

Nem új dolog ez! Minden Szentnek volt ilyen jelszava. Szent Ignácé, a nagy Hódítóé: „Mindent Isten nagyobb dicsőségére!“ Asszisi Szent Ferencé: „Istenem, Mindenem!“ Szent Szaniszlóé: „Én nagyobbra születtem!“ Stb. (Sőt minden nagy embernek volt ilyen titka, jelszava. Sokszor csak halála után tudták meg. Ez vitte őket, ez ruganyozta őket, ha elernyedtek!)

Nem új dolog! Ma ezren s ezren csinálják és éppen

fiúk, modernek, életakarók, az Eucharisztia és az Isten-bennünk gondolat megelőil Van, kié így hangzik: Jézusom, Éretted! Van, kié így: Jézus, tiéd mindenem! Vagy: Krisztus a Királyom! Vagy: Közel az Isten!

S a miénk, az eucharisztikus jelszó: valamikép az Eucharisziára is vonatkozik. Vagyis összeköti a mindennapiságunkat a nap legnagyobb örömeivel, tényével: a Szentáldozással. A Szentáldozással, az elmúlttal s az eljövendővel, mely előre veti fényét. És minden eucharisztikus ténnyel is összeköti. A Szentség-látogatás megfürdeti, megerősíti, a Szentmise megörvendezteteti s új életre serkenti. Ilyen eucharisztikus kistitok éppen az imént leírt: „Jézus, Trónod a szívem!”

S így valami nagy, szent e g y s é g van napunk s munkáink között, napi imádságaink s a szentáldozás között!

Igy életünk nem lesz süket egyhangúság, hanem énekes, dalos lelkeség! Mert az életen, ezen a csodálatos dobos valakinek a Keze játszik! A dob is szürke, mégis dobban. Az élet is szürke s mégis dobog és muzsikál, ha Jézus ujjait engedjük játszani rajta!

Haditerv

1. Addig kell kitartani az egyes „jelszavak” mellett, amíg hatással vannak ránk, amíg emelnek, „ütnek”, visznek...

2. Ha már elkopott, elhasznált, nem szabad erőltetni: újat kell választani; más oldalról megfogni ugyanazt a problémánkat. Néha bensőséges, „meleg” jelszó-titok kell; máskor kemény, metsző, „fagyos”.

3. Mindíg tanácsot kell kérni Jézustól az új jelszó felől. Legjobb az Eucharisztia előtt, vagy még inkább szentmisén, szentáldozásban.

4. Legjobb, ha lelki naplót vezetünk s abba bevezet-

jük nemcsak nagy lelki élményeinket, elhatározásainkat s a minket megfogó nagy gondolatokat; hanem a jelszót is.

5. Aki többet akar tenni, az eseileg jegyezheti is a jelszó elmondásának számát. Felírhatja pl. este hányszor használta s hányszor nem használta, mikor kellett volna. Lehet csinálni haditervet is: pl. a jövő héten naponként ennyiszor... kell alkalmaznom. S így könnyebb számonkérni magunktól az elv- s a tervhűséget.

6. A „terv” lehet lelkünk számára atlétika, sport; de sohase rekordhajhászás... Könnyedén kell csinálni a jelszót; ha zavar s megfájdul tőle a fejünk, inkább ne csináljuk. „Jobb a szeretet szám nélkül, mint a szám szeretet nélkül.” (Müller L.: A kistitok.)

7. Reggel a felkelésnél azonnal rá gondolhatunk; ezt meg kell szokni, hogy az első képzet-társítás a felébredésnél a jelszó legyen. Mennyire más a nap, ha a nap első perce Jézusé!

8. A jelszó használata ne legyen pusztá emlékezés, gondolat; hanem élő, lüktető valóság! Bizalmas szóváltás a Mesterrel. A lelkünk mélyéig hatoló! Necsak szó (magunkban, befelé, Jézus felé kiáltó szó); hanem tegyük is azt, amire Jézus a Szentlélek szava, vagy saját lelkiismeretünk szava által buzdít. Mit ér az egész, ha nem tesszük azt, amiért az egész van?!

9. A gyakorlat sok mindenre megtanít. Fiúk, tanuljunk a gyakorlatból! Bele kell harapni az almába, ha akarjuk tudni: jóízű-e?

A T E S T M I S Z T É R I U M A

Új test és Krisztus Teste

A régi olimpiászok kora megelevenedik. Ma már nem tartják „modern”-nek azt, aki nem ismeri a sport nagy eseményeit, vagy még inkább, ha a sport ellen szót mer emelni. Ma alig van esemény, mely annyira lázba hozna millió és millió fiatal szívet, mint az Olimpiász. Valóban: Ich rufe die Jugend der Welt, — mint a berlini olimpiai harang hirdette, a világ ifjúsága arra-felé fordul, ahol a 129 olimpiai bajnokság sorsa eldől...

Aztán nézem a mai, krisztusi életű, vagy korán elhunyt, de jellemes és eucharisztikus fiatalságot: ott is, szinte kivétel nélkül látom a testnek azt a nagy, de tiszta kultuszát. Szeretik ezek a fiatalok, mint Pier Giorgio Frassati a hegyeket, a turisztikát, a vizeket, szeretnek minden egészséges sportot s tisztelik az atlétikát, edzik testüket s tisztelettel bánnak vele.

Mi lehet az oka, hogy éppen az eucharisztikus, fiatalos lelkek szeretik a szép, az erős, az edzett testet? S úgy találjuk, hogy mind eucharisztikus életükben, mind turista- és sport-életükben valami közös, nagy vonal húzódik: az élet, a bő élet vágya!

Ma újra kell mindent felfedezni! A test kultuszát is, a lélek kultuszát is! A testkultusz: gimnasztika és sport. A lélekkultusz: eucharisztikus élet!

Ma a lelkek mélyén, a fiatalság lelkén valami csodálatos, örömteli és nagyerejű akarat rejtőzik: az élet ösztöne, az élniakarásé, a diadalmas élet győzelméé! Ma

odamegy az Ifjúság, ahol életösztöneire választ kap. (Sajnos, oda is megy, ahol csak ígérnek neki, de ahol éppen életösztöne ellen irányul a támadás!) Adjatok az ifjúságnak nagy terveket, nagy bensőséget, nagy komolyságot, nagy lehetőségeket a munkabekapcsolódásra: s ezrével találtak vállalkozót! Ma érzi mindenki, aki fiatal tud lenni, hogy élni kell, mert élet nélkül hullák vagyunk s munka nélkül nullák vagyunk! Valami vívódás van ma minden modernben: tétovázunk, de tudjuk, hogy ott nem szabad tétováznunk, ahol az élet ígérete szegődik mellénk, hiszen éppen az életért szaladunk, lihegünk . . .

Kell valami ma, amiért érdemes küzdeni és dicsően halni; s minden fegyelem, minden edzés, minden erővétel testünkön s lelkünk kényelmén: kissé meghalás. Adjatok célt, amiért érdemes elhullatni a vért s lesznek vértanúk!

Adjatok tüzet, amely nem füstöl, nem pisálkol, hanem magasan lobog, tiszta fényben lobog: lesznek vértanúk a tűzért! Milyen nemes gondolat volt az utolsó olimpiász tűzgondolata: tüzet vinni végig az országokon, szent tüzet! A kivétel ostoba volt: nekünk nem az ógörög tűz kell, ne Hephaistos papja gyújtsa meg: hanem az öröklámpa!

Amíg nem veszik észre az emberek, hogy Öröklámpa és olimpiázi tűz egyre célóz: a nagy, isteni dolgokban elégő vágyra, addig nem ismerik fel a sport lelkét se!

Ha majd keresztény értelemben üzzük a sportot, Fiúk, akkor majd nem kell Szent Pálnak ezt írnia felőlünk: „Mindaz, aki résztvesz a versenyben, mindenben erőt vesz magán; azok, hogy hervatag koszorút nyerjenek, mi pedig hervadhatatlant.” Hanem ezt írják majd az eljövendő versenyzőiről: „Résztvettek a versenyben, nemcsak, hogy hervatag koszorút nyerjenek, — hanem

hogy hervadhatatlant. Erőt vettek testükön, hogy testük lelküknek erős Temploma lehessen."

Szép idők, boldog idők, eljövendő idők, az új, győzedelmes katolicizmus váravárt ideje!

Élet pírja

Nincs, egyáltalán nincs messze az Eucharisztia testüktől, testünk ruganyos, fiatalos lendületétől.

Mily nagyszerű szimboluma volt ennek a Grál-legendának. A Grál a monda szerint szent edény volt, melyben az Üdvözítő néhány csepp vérének őrizték. A Grált magas hegyen őrizték a Grál-lovagok. Egyszer Parszival, a legnemesebb Grál-lovag megkérdezi az ősz Trewrezentet, hogy mi is a Grálnak ereje. Az aggastyán felelt:

Egy tekintet
E köre elég, hogy megint egy
Héttel tovább élj s a halál
Sebezhetetlennek talál;
A Grál osztja az élet pírját,
Évszázadokig ifjan bírják
Testüket mind az emberek,
Kik sokszor rá tekintenek.

(Nagy József: A Grál-lovagok.)

Mert Jézus Teste lelkünkbe száll elsősorban, de lelkünk nagy egyesülésben van testünkkel s a lélek energiái megjelennek a testen is. Micsoda erőforrás az Eucharisztia a tisztaság megőrzésére! Márpedig a tisztaság a legnagyobb életerő!

Aki szereti Jézust s veszi gyakran az Eucharisziát, buzgón, szívből, szükségből, vágyból: azon valami szokatlan életöröm, életkedv, élethódítás ömlik el. Mert Jézus a béke, Jézus a fegyelem, Jézus a lázas idegek hűs

fürdője, Jézus a biztonság. Jézus ereje a lélekből, lel-
künkől árad testünkre, márpedig a modern elsatnyulás
és testi degeneráltság is a lélekből jött elsősorban: tehát
a l é l e k b e kell az új erő!

Nehéz út előtt állunk. Ki tudja, mit hoz a jövő! El
tudjuk-e viselni ép testtel, ép lélekkel az eljövendő idők
borzalmait? Lesz-e erőnk s merészségünk a jövő vezeté-
sét kezünkbe fogni? Lesz erőnk: ha már most hozzá-
szokunk a nagy erő-vételhez, erő-evéshez, az Eucharisz-
tiához! S leszünk, mint Illés próféta, kiről azt írja az
őszövecség, hogy az Úr ételéből evett s ivott, s ettől az
erőtől negyven napig tudott gyalogolni étel-ital nélkül...

Ma még lehet áldozni. És ha majd nem lehet?
Most hajnal van. „A Szent kenyér az Egyház hajnali aján-
déka ébredő gyermekeinek” (Linhardt). Az Egyház leg-
szívesebben fiataloknak osztja a Szent Kenyeret, mint
az édesanya is legszívesebben kicsinyeinek szeg kenyé-
ret. Mi lesz, ha beesteledik? — Ha életszükségletünk az
Eucharisztia ma: holnapra se hagy Jézus Eucharisztia
nélkül minket! Jézus nem bírja elhagyni övéit, kik szeretik!
Jézus nem bír ellenállni, ha esengve kérjük: maradj ve-
lünk, mert esteledik. Jézus velünk marad, s felismerjük
a Kenyérszegésben, Eucharisziájában, hogy velünk ma-
radt. S ha Jézus velünk: ki ellenünk?

K n u t e R o c k e korának legjobb futballistája volt
az Egyesült Államokban. Egy alkalommal egyik keleti
városban volt neki s csapatának mérközése. Társai mind
katolikusok voltak, csak ő nem.

A mérközést megelőző éjszakát izgatottan, lázasan
töltötte. Nem bírt aludni. Kiment a hotel teraszára, hogy
a hűs hajnal kissé lecsillapítsa. Egyszer csak megjelenik
egyik kollégája, majd a másik, végre sorra mindegyik
és sietnek lefelé. Kíváncsi volt Rocke, hová mennek ily
korán és ily nyugodtan társai. Észrevétlenül utánuk lopód-

zott. Társai a templomba siettek a korai misére. A szentmisén mindannyian megáldoztak.

„Valószínűen nem sejtették ezek a fiatal emberek, — írja vallomásában Locke — hogy sietésük és buzgóságuk milyen mély hatást tett rám. Amikor aztán láttam, hogy mindnyájan az áldoztatópadhoz mentek, és arra gondoltam, hogy ezért több órai alvást feláldoztak, döb-bentem rá igazán először: milyen nagy hatalom a vallás ezeknek a fiatal embereknek az életben! Ebben az órában megismertem a fényt, és láttam, hogy mi is az, ami tulajdonképpen mindig hiányzott életemből...”

„Nemsokára nekem is meglett az örömöm, hogy csapatommal együtt térdeltem az áldoztatópadnál...”

Az Eucharisztia ad értelmet minden sportnak, s erőt minden igazi test-tiszteletbe. Az Eucharisztia annyira megdicsőíti a testet, hogy a hittudósok vallják: ha máshonnan nem is volna bizonyos a test föltámadása az utolsó ítéletkor: „akik áhítattal vették az áldozást”, azok teste így is feltámadna. Mert Jézus mondotta: „Ez az a kenyér, mely a mennyből szállott alá. Nem úgy, mint atyáitok a mannát ették és meghaltak: aki e kenyeret eszi, örökké élni fog.” Jézus az emberi testnek dicsősége, fénye, titokzatos ereje...

A nagy Vérrokon

Jézus nemcsak a lelkünkbe jön a szentáldozáskor, hanem testünkbe is! Lelke lelkünkkel egyesül, Teste testünkkel! Ugyan, Fiúk, ki látott ilyet valaha! Melyik király vagy vezér léphet ily közel embereihez? Senki, csak Jézus Krisztus, Királyunk, testünknek is Királya!

Jézus megtestesül bennünk: hozzánk jön, bennünk lakik a szentáldozásban. Krisztus-hordozók vagyunk! „Az Úr Teste mintegy körülfogja a mi testünket, mint neme-

sebb rész befödi és uralkodik rajta: mi mintegy Krisztus Testébe öltözünk és a mi testünk az Úr testévé lesz. Ereinkben Krisztus vére folyik és kimondhatatlan egyesülésben összeforrunk Vele. Az Isten és az Angyalok szeme megakad e látványon; a mi földi szemünk nem látja, mert égi látvány." Ezeket a szavakat Boldog Eymard írja.

Kimondhatatlan dolgok ezek! Érezni kell! A kenyeret enni kell! Testünk követeli a maga táplálékát: testünk is szebb, dicsőbb virágzást akar! Fiúk, ne csúfoljuk meg testünk vágyait kis örömmel. Testünk Jézus örömeit akarja!

Élet kell nekünk! S olyan élet, amilyent a legnagyobb magyar eucharisztikus lélek, Prohászka Ottokár akart nektek: „Magyar ifjúság! Neked élned, virágoznod, boldogulnod kell; elhervadnod, elpusztulnod nem szabad! Életet szomjazok neked... Tavaszt akarok hozni rád, melyben lelked kivirágozzék, világosságot, színt, tüzet akarok szórni rád, hogy szép világod legyen, világod, hol ragyogó eszmék izzanak, hol tiszta, meleg érzelmek fakadnak, hol nemes, küszködő, nagy gondolatok, vágyak törtenek."

Fiúk, Krisztus s az Egyház nem ellensége nagy vágyaitoknak, nem ellensége a testnek, sportnak, semminek, ami nemes, vagy megnemesíthető. Csak a túlzást, a halált nem akarja. Mint Szentatyánk nemrégiben írta a német ifjúságnak: „Sokat hallotok a sportról. Mértékkel és okos cél szolgálatában a test edzése jótétemény az ifjúság számára. Mostanában azonban a sport területén való foglalkoztatások sokszor olyan méreteket öltenek, hogy azok sem a test és a lélek harmónikus kiképzésére, sem a családi életközösség szükséges ápolására, sem a vasárnapi istentisztelet kötelességére nincsenek tekintettel."

De ha ezek a túlzások elmaradnak: minden sport és testápolás, test-szeretet stb. helyénvaló, krisztusi, katolikus.

Mert az Egyház nem manicheizmus, mely gyűlöli a testet. S Krisztus nem átkozza a testet: hanem megszenteli, felemeli; saját titokzatos Testének tagjává teszi. Aki vétkezik teste ellen: vétkezik Krisztus Teste ellen! Aki szereti testét, szeresse mint Krisztus testének tagját.

A természet kórusa

Meg kell találnom az Eucharisztikus gondolatokat kint az életben is! Az életből, életemből, emberekből, törtéensekből motívumokat, mozgató erőket veszek, színeket, hogy eucharisztikus életem annál duzzadóbb legyen s színesebb.

Egész napom, hajnalom és ébredésem, nappalom és étkezésem, járásom-kelésem, munkám és üdülésem: olyan legyen, hogy méltó legyen Ahhoz, akit gyakran magamhoz veszek a Szentáldozásban! Meg kell mutatnom az Urat lelkem kiépítésén, testem viselkedésén! Fegyelem kell a testre: ahogy Szent Pál akarja: „Mindig hordozzuk testünkön Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen a mi testünkön!” Kell, hogy testemmel, lelkemmel hódítsak az Úrnak!

Aztán kijjebb megyek, az igazi „testiség”, anyagiság világába, a Természetbe. Akarom látni a Természet nagy bibliáját, olvasni akarom benne az Eucharisztia nyomait, betűit! Látom, hogy Jézus innen hozta a szőlőt és bűzakalászt, innen hozta Testéhez s Véréhez az anyagot. Én is megtelek a Természet képeivel, hogy megértsem jobban Jézust! Mert szimbolum a Természet, Isten szimboluma. Az Eucharisztia szimboluma is!

A tavaszi föld tele van illattal, színnel, zamattal. Szánt-vet a föld népe. Nagy akarattal, nagy lendülettel, bízva az Úrban, Ki megáldja a barázdákat.

Igy kell dolgozni, nagy kedvvel, nagy akarattal. S így kell nézni az Űrra, Aki a mi dolgoz életünk Kenyere. Lelkünk barázda. Krisztus növekedik benne. S mily boldog a barázda, mikor hullámszik benne a széles, aranyló vetés! S mily boldog a lelkem, ha nálam van nemcsak a vetés, hanem a Kenyér, az Eucharisztikus!

Borgias Ferenc, a kasztíliai alkirály (aki később szent is lett) nagyon szerette a Természetet; úgy járt-kelt benne, mintha a Paradicsomban lenne. S néha megtelt a szíve forró, hullámszó Isten-szerelemmel, úgyhogy nem bírta már magába zárni. Botjával ütögetni kezdte a fákat, a köveket, a virágokat, melyek útja mellett állottak, és sírva mondta e szavakat:

— Ne beszéljetelek, virág-húgocskáim; ne szóljatok, szikla-bátyáim! Ne mondjátok és ne kiáltozzátok oly hangosan, oly erővel, hogy ilyen jó Istenünk legyen! Hiszen nem bírom már a folytonos kiáltozást!

Ó Természet, ó dicső Természet! Énekelj csak, kiálts és dalolj minden embernek. És harsonázz annak, aki meglátja benned az Eucharisztikus Isten csodáit!

Hogy meglátták ezt az Eucharisztia szerető emberek! Prohászka így elmélkedett a szentgyörgyi búzaföldek között: „Csodálatos Oltáriszentség! Csodálatos még abban a búzamagban is, melyből lisztet készül, mely kint lengett s az esti csillagokból megtudta rendeltetését; mely a kék búzavirággal ölelkezett s beszélt örök szeretetről és hűségről; melynek kalászát lengette a szél s alázattal s vidám készséggel hajolt meg hullámaiban.” (Soliloquia. I. k.)

KIRÁLYOK KIRÁLYA

E G Y S É G, T E S T V É R S É G

Vértestvér, Vérkirály

Tudjátok, mi a szentmise? Ugy-e elsősorban áldozat, Jézus áldozata értünk. Jézus könyörgő, hálálkodó, imádó, Istent engesztelő áldozata!

S mi az áldozás? Nos, már ez a jó magyar neve is mondja: az áldozatból való részvétel. **Áldozatévés.** Egyesülés (communio) Azzal, Aki Önmagát áldozza fel az Úrnak.

Miért van tehát itt Jézus?

Hogy segítsen rajtunk, gyógyítson minket: igen, ezért is; de nemcsak ezért. Hogy fogadja hódolatunkat: igen, de nemcsak ezért. Hogy hozzá siessünk minden bajban: igen, de nemcsak ezért. Hogy élő valóság legyen minden tiszteletünk; mert mily nehéz volna, ha csak a történelmi Krisztusra lehetne gondolnunk. Krisztus itt járt a földön, aztán elment! De hogy itt van s leszáll az Oltárra: most körülfoghatjuk, szerethetjük, becézhetjük, imádhathatjuk! Ó, mily jó, hogy közel az Úr! Az Eucharisziából tüzek csapnak felénk, melyek fölmelegítik imáinkat! Igen, igen; ez valami új dolog! De ez se minden!

Jézus azért van itt az Eucharisziában elsősorban, mert áldozat. Ó, ez hideg, rideg szó! Értelmetlen! Nem is tudom, mit jelent! De ha azt mondom: Jézus azért van itt, hogy nevünkben odaadja Önmagát Istennek, Édesatyjának: hát ezt már értjük. Hogyne értenők mi, kik fiúk vagyunk, hogyne értenők a Fiú hódolatát Édesatyja iránt!

Azért van itt az Oltáron, hogy újra meg újra megtestesüljön, testbe öltözzék, az emberek közé jöjjön; azért, hogy folytassa a mi lelkünk kibékítését Istennel

Ha csak egyszer bántottuk volna meg az Istent: nem kívánhattuk volna az Eucharisziát! De mert ma is bántják az Istent, mi is bántjuk, és meg fogjuk bántani (I): szabad kérni az Eucharisziát:

Uram, jöjj ismét és engeszteld meg helyettünk az Atyát! S Jézus oly jó volt: nem várt a mi kérésünkre, elénk szaladt az ő nagy Ajándékával: Önmagával; ideadta kezünkbe Önmagát, hogy felajánlhassuk Istennek az Istenfiát, az Istenembert!

Ezért írja Szent Pál: „Egy az Isten s egy a Közvetítő az Isten s az emberek között: az Ember Jézus Krisztus, ki mindenkiért odaadta magát váltságul.”

Jézus a nagy Imádó, az Adorator, s mi most vele imádjuk az Atyát. Vele kapcsolódunk abba a félelmetes, de felemelő Isten-tisztelésbe, amit Jézus Krisztus állandóan felajánl érettünk.

Mert egy vagyunk Jézus Krisztussal. Nagy családot alkotunk Vele. Ő a családfőnk. Egy Testet, Corpus Christi Mysticumot, az Ő Titokzatos Testét alkotjuk vele! Ő a mi Főnk, mi a Tagok. S most a szentáldozásban van a tagokban, bennünk, igazán vér, tiszta, krisztusi vér. Most lett igazán bensőségessé a mi nagy egygyénővésünk Jézus Krisztussal. Most vagyunk igazán Jézus Vértestvérei! Most vagyunk igazán gyermekek; most ismeri meg rajtunk az Isten az ő gyermekeinek jelét, a keresztl jelét, mikor az új keresztségben részesültünk...

Krisztus nem fér a szívünkbe

Egy vagyunk, szent egységben vagyunk Jézussal, Testvérünkkel, elsőszülött Testvérünkkel! Ó, mily jó ez! Mily nagy erő jön ebből. Erők ereje! Mindenható erő!

S mivel a mi Főnk imádkozik s felmutatta magát Istennek, mi is egyesülünk Vele! Amint egyek vagyunk vele, mert eljött szívünkbe: éppígy egyesülünk az Ő imáival, érzéseivel is!

Fiúk, Testvéristenünk van! Ti tudjátok, hogy jó testvérek között lenni! Egymásért tűzbe menő testvérek között! Ha egyik testvér szomorkodik: megfelelődik szomorúsága, mert megosztják testvérei. Ha örül, megkettőződik öröme, mert őszinte testvérei örülnek. Vegyük át mi is Jézustól, édes Testvérünktől, Vértestvérünktől az Ő lelkületét. S mondjuk:

Uram, Urunk, Atyánk, Istenünk, Örök Király, Végtelesség Királya! Nézd a mi lelkünket! Nem jövünk üresen! Jézust hozzuk eléd: Egyszülöttedet, Istengyermeke-det s a mi nagy Testvérünket! Ő imád Téged szüntelen, most magunkhoz vettük, mi most egyek vagyunk Vele, most gazdagok, dúsgazdagok, testvérgazdagok vagyunk!

Adjuk kincsünket, mutatjuk, lásd meg, nézz le ránk és fogadd el kis, gyöngé kezünkből ezt a nagy Ajándékot! Igen, gyermekek vagyunk, emberek s végtelenül parányiak. S kincset hordozunk, alig bírjuk, szinte összeroskadunk nagy Krisztus-Kincsünk alatt. Mert a lelkünk most telve van Vele. Most a Krisztus nem fér a szívünkbe, Ő sose fér a szívünkbe, most kicsordul Krisztus a szívünkön, Krisztus hódolata, végtelen lelkülete kicsordul az ajkunkon, most a Krisztus imádkozik, Jó Atyánk, Hozzád.

Odaadjuk magunkat örökös Istenhűségre, mint a legenda vitézei, Grál-szolgálatra, Úr-szolgálatra! Mily dicsőség szolgálni Neked, ha tudjuk, hogy Gyermeke

előbb szolgált Neked! Ha tudjuk, hogy most is szolgál Neked a mi szívünkben!

Fogadd el hát, Uram, Jézus kezéből, aki Fejünk és Vezérünk, fogadd el minden lelki vagyonomat: minden tehetségemet, képességem, lendüлетem, minden fiatalságom, vágyamat, küzdelmemet, nappalomat s éjjeletem, minden rejtett s el nem rejtett valómat.

Uram, Krisztus a mi Királyunk! De mi „Krisztus társörökösei” vagyunk! Ha Jézus: Király, mi is királyok vagyunk! Nekünk, az ő Vérében királyoknak, Királyunk Jézus! Jézus „a királyok Királya, uralkodók Ura”. Mi most Első Királyunkkal, a Krisztussal, adjuk oda magunkat, a királyi népet, királyi hittel, királyi fönséggel, királyi hűséggel!

Együtt minden testvérrel

Nagy testvértelenség szakítja ma szét a szíveket! Nagy testvériséget keres a világ! Nagy testvériséggel kell áldozni ma! Kibontani a Krisztus-testvériség gondolatait! Ahogy a testvériség apostola, Szent Pál írta: „Az áldás kelyhe nemde Krisztus Vérében való részesülés-e? És a kenyér, melyet megtörünk, nemde az Őr Testében való részesülés-e? Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik egy kenyérben részesülünk.” (I Kor. 10.)

Igen, ha a tagok élő, valóságos, véres kapcsolatba jutnak a Fővel: egymás között is titkos, valóságos, élő, szent kapcsolatba jutnak! Ha a szőlővesszőket a Tővére, nedve hatja át, akkor a vesszőkben is ugyanaz a friss szőlőnedv kering!

Ez a szent, misztikus egység elsősorban azokra vonatkozik, akik együtt áldoznak. Hogyne! Hiszen őbennük most valóságosan áramlik, emelkedik, csobog

az ősi, a Szent Vér, Krisztus Vére. Egy Testet esznek, egy Vért isznak.

Hasonlók a Hét Vezérhez, kik vérszerződéssel pecsételték meg az együvé tartozás ígérését. Mi is vérszerződést kötünk egymással, Fiúk, ha Krisztus vére hatja át lelkünket.

Az együtt-áldozók olyanok, mint a tengerparton fürdőzők: együtt emelkednek a tenger nagy dagályával; egy áram jár közöttük, egy áram játszik velük, egy áram vidámitja őket. Minket is át-átjár a Krisztus Vére, az egy-Vér; ránézek testvéremre, diákbáratomra, diákellességemre, szegényre, gazdagra, fiúra, lányra, ismerősré, ismeretlenre; a különbségek most mind eltűnnek, itt fontosabb dolog van mindennél: testvériség! Ránézek arra, aki velem áldozik s mondom: benned is ott van a Krisztusvér! Ránézek Krisztusra s mondom: Jézus, hozzád jöttünk, s Te mihozzánk, társaimhoz eljöttél, mert őket is szeretet, mint engem!

Szociális lelkű áldozás! S ahová a szociális érzés, az együvé-tartozás érzése kell: oda kell elsősorban a közös áldozás! Szép az, ha egy intézetben közös áldozás van: akkor van valami mérhetetlen nagy egység az intézet tagjai között! De százszorta szebb és természetesebb és hasznosabb: ha a család áldozik együtt. Apa, anya, gyermekek! Mert a családban van a legnagyobb emberi összetartozási ösztön és kötelesség; a házaság titok, titka hasonló ahhoz, mely Krisztus és Egyháza között van. A család szentély! Idehozni a szentélyt: itt tölteni olajat a szentély örökmécsébe!

Fiúk, szeressetek s ne szégyeljétek a családdal áldozni! Mint a régi keresztények! Mindazt a szépséget felemleni, megöntözni Jézus Vérével, hogy minden Istenért legyen! Minden családi szépséget, kincset, s panaszt, bánatot Jézus lába elé terjeszteni! Az szereti igazán a

családot, aki egész családjával le tud térdelni az Áldozató Asztal mellél S kell, főleg ma kell szeretni a családot, mikor minden el akar távolítani a családtól, a sok klub, egyesület, játék, szenzáció, mozi stb. Aki hűséggel tud kitartani a családban, azzal nem igen bír a bolsevizmus, ateizmus. S ma már jóformán csak az tud kitartani a család tisztelete, szeretete, hűsége mellett: aki Jézus Vérével szenteli meg a családi együvértartozást!

A milliókkal . . .

Aztán azokkal is egyesülünk a szentáldozásban, akik nem áldoznak, de a kegyelem állapotában vannak. Ha a megszentelő kegyelem lelkükben van: lelkükben van Jézus is; nem ugyan az Ember Jézus, hanem az Isten Jézus, a teljes Szentháromság. S ha most egészen közel vagyok, szinte egy vagyok Jézussal a szentáldozásban: akkor közel vagyok, szinte egy vagyok a kegyelemben élő testvéreimbekkel is, a sok-sok millióval.

Hallatlan magasság, fönség! Alaszkától Európáig, Izlandtól a Tűzföldre élnek kegyelemben emberek, katolikusok, vagy büntelen keresztények, vagy az igazságot komolyan kereső pogányok; mind testvérek, Krisztus népe! S én egy vagyok velük, szent egységben. Mert lelkemben van a Krisztus! S Krisztus misztikus egységben van velünk, mindannyiunkkal!

Érdemes a kegyelem állapotában élni: aki nagy családhoz akar tartozni! Érdemes áldoznia annak, aki dolgozni akar az emberekért, aki apostolkodni akar! Igen, nálunk az Egyház tanításában, Krisztus Evangéliumában minden összefügg s nem lehet tagadni Krisztus testét a nélkül, hogy el ne veszítenők az igazi felebaráti szeretet rúgóit!

Nem kell külön szeretnünk az embereket: csak

e g y e d ű l és makacsul és szenvedélyesen Krisztust! Az emberekben is csak Krisztust! Azokban is, akikben még nincsen a Krisztus, vagy akik bűnnel elűzték maguktól Krisztust! Azokban az eljövendő Krisztust; a Krisztust, aki ott áll szívük ajtaja előtt és bebocsátást kér!

Itt van a szentáldozás szociális jelentősége: igazán megokolja, miért szeressük az embereket, a szegényeket is; mert lelkük van s lelkük nagy egy-testhez tartozik, Krisztus Titokzatos Testéhez. Aki nem megy vissza eddig az egy-testig: ma már alig bírja szeretni az embert igazán! Nem tudom, miért: de minden ilyen nehéz kérdésre csak az Egyház, Krisztus adja meg a választ! Vagy Krisztusból nézni mindent: vagy minden elveszett!

Azért kell tehát nagy szívvel áldozni mindig, mert a szentáldozással a nagy Szívet, Krisztus-Szívet, minden lélek Szívét vesszük magunkhoz! Azért kell tehát nagy szeretettel gondolni Krisztus-vételkor az emberekre is, mert az egész Krisztust szeretjük, a Főt és a Tagokat!

Nyissuk ki hát lelkünk zárait, az önösség, az önzés, kicsinyesség, rövidlátás zárait, pattantsuk le lelkünk szép kapuiról! Kinyitni a lelket, hogy minden ember elférjen benne; mert elfér benne, ha Krisztus van benne; mert Krisztusban elfér minden ember és Krisztus akarja, hogy eljöjjön Hozzá minden ember! Krisztus minden ember Királya akar lenni.

Könyörgés mindenki nevében

Mily jó is vagy, Uram Jézus, ki itt vagy a csöpp kenyérben. Ez a kenyér mindenki kenyere, lelkek kenyere, élet Kenyere!

Most nálam vagy, ki mindenkié vagy, most én is mindenkié vagyok s mindenki enyém. Most valami mond-

hatatlan áradás van köztem s az emberek között; most lelkemen játszik a Te Ujjad; a Te Ujjad játszik s ember-testvéreim hallgatják. S várják tőlem, követüktől, hogy szóljak a nevükben Hozzád! Szent Bort adtál kezembe s én sorra kínálom vele a szegény embermilliókat, kik soha, egész életükben nem ihatják Véredet. Legalább Véred párázatát engedd nekik Uram, általam, az imát, mely Véredből felszáll értük. Te imádkozol értük bennem most, engedd, hogy az én fiúszívem is imádkozzék értük, a Mindenkiért!

Nézd, Uram, a nyomorult embermilliókat, kik lelki rongyokban, bálványimádásban dideregnek. Kezemben, szívemben vér és tűz, „tűzes vér és véres tűz”, add nekik is ezt a tüzet s ezt a vért. Uram, áldd meg bő áldással a missziókat, melyek a pogányok közé viszik a te Véredet, piros szent Véredet. Áldd meg apostolaidat, hithirdetőinket ott Kínában és Brazíliában, Indiában és Ausztráliában, Afrika tikkasztó rengetegeiben s a Lappok hideg országában. Hullasd Véred esőit a száraz Szaharára, vidd Véred tűzét a hideg északi tájakra. Vidd Testedet Japánba és Oroszországba, vidd Nagyszentségedet szét az egész világra!

Uram, most szent egységben vagyok az Egyházzal, mert az Egyház a te Misztikus Tested. Áldd meg az Egyház nagy terveit, áldd meg a Szentatyát, helytartódat; a püspököket, pásztorainkat, papjaidat, lelkünk őreit. Áldj meg minden keresztényt, minden szenvedőt, minden szegényt és proletárt, minden gazdagot és szívtelen nagyurát. Áldj mindenfelé, most szabad kérnem, mert most igazán testvérem minden ember: s ugy-e a testvérek imáját testvéreiért meg nem veted!

Uram, áldd meg azokat, akikért én valamikor dolgozni fogok: ne menjek majd akkor üres kézzel hozzájuk, hanem sok-sok előre küldött imával, erővel.

Kérlek még, add áldásodat azokra, kik a többenél is szorosabb egységben vannak velem. Szüleimért könyörgök, kiktől az életet vettem és a sok fáradságot; miként Tőled vettem az örök életet s tömérdek munkádat, mellyel meg akarsz menteni. Testvérkéimért könyörgök, kik megtanítanak, milyen lelkülettel nézzek Rád, Testvér-Krisztusom. Barátaimért, kik jelképezik a te barátságodat. Ellenségeimért, kiket meg ne vessek, mert Miattad szeretnem kell őket; hisz Te is szeretted engem, Uram, mikor még ellenségedként viselkedtem. Tanáraimért könyörgök, gondviselőimért, nevelőimért: kiknek annyit köszönök s kik képei a te tanításodnak, mellyel engem tanítasz...

Engedd, Uram, hogy nagy, királyi szívvel járjak-
keljek az Emberek között. Engedd, hogy Véredből erőt
vigyek minden ellenséged ellen, minden ateizmus
ellen. Mert akarom, hogy akik most gyűlölnék, majdan
ők is szeressenek s jó testvéreidként Veled szent egység-
ben lehessenek. Engedd azért, ahol lehet, tipornom a
Sátán képét, hogy eljőjj közénk, Emmanuel, „velünk az
Isten!”

Igy, Uram, így nézzek az emberekre, bennük Téged,
képedet lássam. Így becsüljem meg őket: tagjaidat! Így,
ilyen diadalmas, fölényes lélekkel menjek közéjük. Mert
aki áldozik, annak kell hogy kinyíljék a szíve minden
emberi iránt. S így, aki gyakran áldozik, az az igazi
ember, az emberek embere; „emberfölötti ember”.

A szentáldozás nem jámborkodás, hanem óriási
titok és óriási erőforrás az emberszeretet terén. Óriási
lökés, lendület, „élan vitale” az élet számára. Aki szereti
Krisztust, áldozzék! De aki szereti az életet, az kétsze-
resen áldozzék! S aki Krisztusban, az Ő Titokzatos Testé-
ben akarja látni, szeretni, építeni a világot: az áldozzék,
áldozzék, áldozzék! Vegye Krisztust, hogy szerethesse
Krisztust, az egész Krisztust: Őt, az Emberfiát s őket, az
emberek fiait! A királyfiakat s a királyok Királyát!

Mint oroszlánok . . .

Az eucharisztikus lélek: bátor, hős, diadalmas lélek! Aki Eucharisziával töltekezik, az tud egyenes vasgerinccel állni, szembeállni minden tévedésnek, minden hitványságnak! Erős: mert erősen táplálja az Erősek Étele! Aranyszájú Szent János mondja, hogy „az áldoztató Asztaltól úgy térjünk vissza, mint tüzet lehelő oroszlánok s mint a Sátán rettenetes ellenfelei!” Oroszlán-szívvel áldja meg az Úr az eucharisztikus lelket! Fénytől fehérlő, tüztől bíborló szívet ad Jézus a gyakran, a jól áldozóknak!

Fiúk, mi, az Eucharisztia élői, vagyunk az új emberek! A fény emberei a modern sötétségben! Az Eucharisziát szerető lélek sas-lélek, magasröptű! A sásról beszélük, hogy a Napba szokott nézni. Felszáll a felhők közé s szembenéz a Nappal, szeme bírja a Napot! Aki Jézus szemébe nézett, Nap-szemébe, az kitarja lelkét a fénynek. Annak lobog a lelke akkor is, ha leszáll a magasból; mint Mózes arca, ki a Hegyen Istennel beszélt.

Aki nagy, királyi, diadaltól roskadozó lelket akar, aki jellemet, minden modern fekete eszmével szembe szállót akar: annak Jézus Vére kell! Bele kell merülnie Jézus Vérébe, ebbe a Tengerbe. Siegfriedről azt tartja a legenda, hogy sárkányvérben fürdött, azért volt verhetetlen. A mi lelkünk verhetetlen, ha Jézus Vérében fürdik, ha Őt eszi, issza. Jézus az élet Értelme, élet Élete, vérünk, dacoló vérünk Vére!

Mitől félünk? az árnyékunktól? Bizony árnyékunktól ijedezünk! Mert minden alacsonyság, jellemtelenség, minden rejtett vagy harcos istentelenség, minden pöffeszkedés és gonoszság: árnyék, ember árnyéka, Istenhűség árnyéka, az élet-fény árnyéka! Árnyékunk! Mert tudjátok, mi az árnyék? A fény hiánya, a fény tagadása! Az árnyék annyi, mint a „nincsen”, a semmi! A semmi nem valami, az árnyék nem valami!

S aki istentelen, az semmi, mert abból hiányzik az Isten fénye! Aki istentelenséget terjeszt: nagy káoszt, nagy semmit terjeszt! Minden istenellenesség csak addig terjeszkedhetik: ameddig bírja a fény a harcot. Ha egyszer elfogyott a fény: csak fekete árnyék borul a Földre, élet árnyéka, szomorúság, erőtlenség, blazírság, tehetetlenség.

Mi lesz, ha mi, a fény emberei megijedünk saját árnyékunktól? Mi lesz, ha odaállunk fény-fogónak azok elé, akik szomjazzák a fényt? Mi lesz, ha nem szórjuk ki az élet-fényt azokra, akikre ki kell szórunk? Azért kaptunk Eucharisziát, meleget, tüzet, fényességet: hogy vigyük, szórjuk azok felé, kik hidegek. Hogy legyenek azok is és éljenek, akiknek a neve a Nincsen s a Halál.

Jaj, sokszor félünk azoktól, akik ellenünkben terjesztik, árulják az ő semmijüket, féligazságukat! Mi félünk azoktól, mi, akiknek egyedül volna jogunk arra, hogy tőlünk féljenek! Mert az árnyéktól még senki se vakult meg, de a fénytől igen! Mint nemrég behozta a Szovjet a fény-kínzást. A foglyot kétszer kiteszik fél-fél óráig a vakító reflektor-fény elé s leszíjazzák, hogy másfelé nem fordíthatja fejét, sem szemét be nem csukhatja. A villanyfény lassankint teljesen megvakítja a látót s iszonyatos kínos szemgyulladás és pusztulást okoz...

Mi, kik a Fénynek birtokában vagyunk: tőlünk félniök

kellene a sötétség embereinek! Akié a fény, azé a hatalom! Akié az Isten, azé minden! Akié az Isten, attól féljenek Isten ellenségei, mert annak kezében van a villám, a vakító! Annak lelke lángot lövell! — Igen, ha mi nem imádkozunk ellenségeinkért, Isten ellenségeiért, talán örökre elvesznek! Akinek lelkében Isten, annak kezében Isten hatalma! Akitől elfordulnak azok, akik Istent hordozzák: azoktól talán Isten is elfordul — örökre! Nem jó Isten házanépét bántani!... A Király „társ-örököseit”!...

De nem így, nem átokszóval kell rontanunk Elle-neinkre, hanem adni nekik, ami nincs nekik! Adni bátran, biztosan, nem ijedezve! Aki Istennel, a Fénnyel (mert „Isten a Fény”) töltökezik, az ne rettegjen, az emelje fel Hozzád, Uram, a lelkét! Emelje fel szívét, mint piros mécses az élet éjtszakájában!

Lüktető eszmék

Csak annak van joga Eucharisztikus Fáklyává lenni, aki maga is egészen áttüzesedett az Eucharisziától! Mi pedig, az új, a modern, a nagyakarású Ifjúság, oda akarjuk dobni lelkünket Jézus tüzeibe s tüzelni akarunk!

Akarjuk, hogy fölfakadjon szívünk Jézus előtt! Nem akarunk idegen cafrangot, nem akarunk régi, beszajkózott, iskolás szavakat; hanem meztelen lelkünket akarjuk odavetni Istennek s Isten nagy gondolatainak! Igaz, Isten röntgen-szeme átlát a szóruhán is; de mennyivel könnyebb dolgoznia az Úrnak, ha kitakarjuk lelkünket s minden sebünket, s minden reményünket megmutogatjuk az Úrnak!

Akarjuk, hogy az Eucharisztia nagy, megbabonázó, egyetlen Eszménk s Életünk legyen! Hogy vonzzon, röptessen, emberek s dolgok fölé lendítsen! Hogy áldozatot

kérjen tőlünk: egy fiatal élet hősi áldozatát! Azok az eszmék, melyek távol vannak, a plátói világban valahol messze: vértelenül, hidegen suhannak végig fölöttünk s a történelem fölött.

Minden eszmének kissé közülünk, köztünk kell születnie s nagyon hozzánk, a hús-vér-emberhez szólnia: akkor nem suhan el vértelenül fölöttünk! Mert a mi lelkünk telve van a több élet vágyával, a fölöttünk s köztünk boruló, szétboruló élet vágyával! Úgy szeretnénk egy szebb világot, egy csodaszép világot, mesevilágot s mégis valóságos világot! Mert mit érnek a szép világok, ha el nem érhetők, ha nem ennek az esendő, fiatalos élettől serkenő léleknek szólnak! Mit érnek az eszmék, ha magasukból ránk nem hajlanak, ha meg nem ölelik a mi fázó, didergő lelkünket!

Oly eszméket kér az élet, melyek magasak és elérhetők, melyek szépek, de nem a holdsugár távoli fényében, melyek köztünk vannak s mégis mindig fölöttünk! S csak azért fölöttünk, mert soha föl nem érhetők teljesen! Ma is, mint mindig, csak azok az eszmék mennek, melyek együtt élnek velünk! Melyek szinte együtt kelnek velünk s együtt fekszenek, együtt lélegeznek velünk; melyek jóbarátaink, együtt örvendeznek velünk az örömben s vigasztalnak a bánatban. Eszmék kellenek, melyeknek húsuk s vérük van; s csak azok nem látják meg bennük a húst és vért, akik maguk is vértelenek, akik lelki vérszegények s vakok!

Fiúk, ilyen közelivé kell tenni Eucharisziánkat!

Nemcsak az Eszmének kell közel jönnie hozzánk, hanem az Eszmét kifejező szavaknak is! Minden hódító eszmének nagy, szép, örökökértkü szavakkal, s a való élet, a földi élet szavaival kell jönnie! S ma: az utca, a nyilvános élet szavaival, a mozik s reklámok szavaival, a rekordok s olimpiászok szavaival, a rádió s repülő-

technika szavaival, a modern szavakkal, új s ősi szavakkal! Ma minden eszme az utcára kívánczik, az életbe kívánczik, a családba kívánczik s a fiatalság lelkére pályázik! Minden eszme csápokot bocsát ki magából: s csápjai elnyúlnak a diákasztalig s az unalmas házidolgozat fölött odaterpeszkedik a diákszemek elé. Ma minden nagy eszme kikívánczik a plakátokra, a versenyekre s a tudományokba! Ma az eszmék nemcsak katedrán akarnak ülni, hanem a szemekben, a lelkekben, a szívekben!

Tanuljunk korunktól! Eucharisztia-eszménk legyen élő, lüktető eszme, nagy, szép, vérpezsdítő szavakba, magával rántó szavakba öltöztetett Eszme! Vigyétek magatokat Jézus elé azokkal a szavakkal, melyek nagy hatással vannak rátok! Ha az ember azokkal a szavakkal imádkozik, amelyek a Templomon kívül bántják s hatnak rá: akkor szívét hozta az Úr elé! Ha a szívünkben fakadnak fel szavaink az Úr előtt: majd az Úr is szívünkhöz beszél! Ha el tudjuk mondani az Úrnak gondjainkat úgy, ahogy barátunk előtt kipanaszkodjuk magunkat: akkor Krisztus a mi barátunk, s nemcsak valami idegen úr, kinek muszáj leróni az imádás adóját!

Szeressük az Urat a mi szívünkkel, a mi szemünkkel, a mi érzelmünkkel, a mi tetteinkkel, a mi szavainkkal! Szeressük az Úr Krisztust a mi magunkkal, a mi idegzetünkkel, a mi kezünkkel, a mi mellünkkel, a mi gerincünkkel, a mi húsunkkal, vérünkkel, a mi lelkünkkel, a mi életünkkel, s azokkal a jelekkel, szavakkal, melyek életünkben valók s életünkbe valók!

Élet rokonai

Ma olyan eucharisztikus fiúk kellene, akik megértik Jézus terveit, az életbe gyökerező terveket! Olyanok kellene, akik szeretik az életet! Kiknél „élet” és

„katolikus“ egy! Mert egybeköti s kibontja bennük az Eucharisztia!

Oly fiúk kellene, akik modernnek, merészek, vidámak, erősek, hősök! Kik szeretik a természetet, de szeretik mindenekfölött az Istent. Mert mindent Istenért szeretnek! Akik szeretik az érzést, az élet bensőségét, hullámozását, szeretik a tiszta vért: de szeretik azt is, aki Vérével itat minket!

Kellene fiúk, kik egészen be tudnak illeszkedni a mának légkörébe, ebbe a zavaros, ideges, túlfeszült, várakozó légkörbe. Kellene fiúk, kiken az elektromossággal telt légkörből villámok csattannak ki, mert ők is telve villamossággal, a lélek villamos sugárzatával! Kellene fiúk, kik nem ijednek meg az új villámoktól, a robajtól, a dörgéstől! Kik a viharban nem félnek, hanem kiállnak a csattogó égzengésbe s megélik a vihart, az élet viharait, a viharban Isten ítéleteit s Isten szerelmének kiszüléseit. — Mint Stolz Albán.

Jött a vihar szele, Stolz utitársai magukra húzták csuklyájukat s szaladtak a menedékház eresze alá. Stolz, a papköltő, fölűszott a legmagasabb sziklafokra, kihúzta büszke fejét a csuklyából s úgy bámult a viharba. Szerette a vihart, mert az ő lelke is telve volt viharral!

Hej, Fiúk, be szép az élet! így is, a sok zűrzavar, betegség, ziláltság ellenére is! Be szép az élet, mert az élet mindig Isten felé tart! Mi is az Isten felé tartunk! Aki szereti Istent: az érzi Isten Ujját a nagy történelem pulzusán s a kis, köznapi történések pulzusán, s a történések pulzusán érzi Isten gondolatának lüktetését! Lüktet az Isten gondolata: de boldog, aki szereti az életet Istenért!

Boldogok vagyunk, ha az élet nem idegen nekünk! Ha azt mondhatjuk az új, erős Életnek, hogyha rábukkan-

nunk: szeretlek s el nem eresztlek, ha egyszer megszeretlek!

Lejárt azoknak az ideje, kik halvány, vértelen, üveg-házi életre akarták kárhóztatni a katolikus Fiatalokat! Miénk az Igazság! Mi Isten napjában s napszámában vagyunk, élünk s mozgunk, s dolgozunk! Megyünk előre, a katolicizmus diadaláért! Mi nem kérődzünk megemésztett s rosszul emésztett marxista vagy liberális eszméken! A mi igazságaink újak, mert akkor új valami, ha élet van benne! S a mi igazságainkba vért, új életet fogunk önteni! Mi maiak vagyunk s miénk a holnap! Akik a tegnap vízenyős elveiért, rothadt elvekért lelkesülnek, azok a halálért lelkesülnek, azok a „halál rokonai”! Mi az Élet rokonai vagyunk! Krisztus győz! Uralkodik! Ha Krisztus győz: mi is győzünk! A mi győzelmünk Krisztus! Ha a Nagykirály győz: a Nagykirály „társörökösei” is győznek!

A boldogabb holnapért

Azoknak sincs helyük az Eucharisztikus Fiatalok között, akik álnokul, vagy tudatlanul azt vallják, hogy maradjon Jézus a Templomban! S maradjon eucharisztikus lelkesülésünk a Templomban! Ezek megcsonkítják az életet! Nem, a mi Krisztusba szerelmes életünk ki akar robbanni az életbe! Az egész életet be akarja tölteni, minden zeg-zugát, minden óhaját ki akarja tölteni az eucharisztikus katolikus Élet! Mert a katolikus élet eucharisztikus élet s nincs életebb élet az eucharisztikus életnél!

Minden, ami haladás, kultúra, teljesítmény, rekord s nagyiramú, nagyöblű alkotás: ami igazán kell ma: az nekünk is kell! S nekünk az is kell, ami még ma nem mindenkinek kell, de ami kell, hogy a mával együtt mi is el ne múltunk, hanem átevezzünk a boldogabb holnapba!

Aki egészen a máé s álma nincsen a holnapra: az a mával együtt a múltba süllyed! De mi, a boldog, a szentebb holnapok gyermekei: mi nem múlunk el a mával, a mi igazi mánk a holnap s a holnapután! Nem érkezett még el a katolikus világ diadala, csak álmainkban: ne féljetek, jön a mára holnap!

Jön, s viharléptekkel közeledik, föltartóztatni nem lehet, jön az igazi kor, az Isten légkörével telt kor! Amikor a szembenálló társadalmak lerakják egymás lába elé a fegyvert, mert egymásban Krisztust fogják látni s Krisztust szeretni a rongyos proletárban s a bankigazgatóban. Egymást fogják majd szeretni, mert egymásra talál-
nak az Áldoztató Asztalnál, s egymásra talál-
nak, mint tagok a Krisztus Testében! S gyűlöli-e a tag a tagot?! S ha szeretni fogják az emberek egymást Krisztusban: Krisztus győzni fog. Mert a gyűlölet: vereség; a szeretet: győzelem!

Nem vagyunk alul; csak látszólag! Krisztus mondta nekünk: Bízatok, reméljetek, Én legyőztem a világot! Krisztus mondja nekünk: Az én keresztem mindig felül fog maradni az élet szennyes árjában. Hiába üldözik Egyházamat s hiába feszítik meg újra és újra testvéreimet s testvéreimben Engemet: ha felmagasztaltatom a földről, mindeneket magamhoz vonzok! — Ha Krisztus Egyházát üldözik, Krisztust üldözik, s Krisztus akkor vonzza magához az embereket, mikor kiszögezik csúfságul a keresztre! Az Egyház épp a z é r t fog győzni, mert látszólag alul van. S minél inkább megalázzák, annál inkább fel fog magasztaltatni!

Micsoda gondolat: mi nem veszíthetünk! Minket eltiporni nem lehet! Ha fényesen ragyog az Egyház csillaga: akkor fény hull ránk is, az Egyház Testének élő tagjaira. Ha elhomályosul az Egyház csillaga: mi akkor is fényben vagyunk: a r e m é n y fénye hull reánk! S

minél makacsabbul tolakodnak a sűrű, piszkos felhők a csillag elé, annál szebben fog ismét előragyogni! Mert a felhők nem érnek a csillagokig! A csillag fényét elvehetik tőlünk ideig-óráig, de örökre nem!

Ma még fölöttünk az elmúlt századok pora, piszka, ólmos felhője; holnap még fejünk fölött a nagy sötétség, de holnapután már megszólal az Úr s holnapután már meghalnak a felhők! Jöjj, Uram, Jézus! Hullasd lelkünkre a fényt s a meleget! Adj szívet nekünk: tieidnek! Adj gerincet, mellet, öntudatot, boldog várakozást s boldog munkálkodást s boldogabb Rádtalálást!

A Diadalmas Eucharisztia

Éppen mert remélünk a győzelmünkben: azért dolgozunk, azért kell minden erőt s heroizmust kockáztatni Jézusért! Azért senki se küzd, ami szükségkép alul marad a küzdelemben! De bizalom az eszményben, a győzelemben: felvillanyozza a bátortalant s a bátrt! S minél nagyobb nekiszánással munkálunk Jézus győzelmén, annál közelebb a győzelem! Az Eucharisztikus Király győzelme! Mert az új katolikus győzelem az Eucharisztia győzelme lesz! A XX. század az Eucharisztia százada — szokás mondani. A modern katolicizmus diadalmas előretörése egybenőtt az Eucharisztia diadalával! Nézzétek a modern, szentéletű Fiatalságot (Wágner: A Nagy Király katonái), mind egytől-egyig eucharisztikus lélek! A mai katolikus fiúnak eucharisztikus katolikusnak kell lennie! S ha ma az Ifjúság eucharisztikus: a katolikus holnap is eucharisztikus; mert a holnap az Ifjúságé!

Nézzétek az Eucharisztia diadalát, már onnan a középkortól kezdve napjainkig, az Eucharisztikus Világkongresszusok szédületes sikerét... Jelei az Eucharisz-

tikus Világdiadalnak! Ebben bízunk, ezért állunk munkába! Egy kézzel öleljük az életet s ugyanazzal az Eucharisztikus Urat!

Úgy, mint Pier Frassati, az olasz berlini nagykövet fia; aki nagy bravúrral vezette saját autóját: de a Templom előtt meglassította kocsiját s míg balját a volánon pihentette, jobbával nagy keresztet rajzolt magára. Igen, mint ez a nagy sportoló, kinek szenvedélye volt lovagolni a tüzes csikón, „Parsziválon” az Apennin-hegységben: de a kápolnát mindig észrevette s mindig köszöntötte — lóhátról — az Oltáriszentség Jézusát! Igen, mint ez az arisztokrata egyetemi hallgató, ki annyi humorral tudta barátait mulattni: de természetességgel szúrta közbe viccei közé: „Ejnye Fiúk, majd elfelejtettem, holnap éjjeli szentségimádás lesz, remélem, ott leszünk mindnyájan!” Frassatinak is minden ereje az Eucharisztikus Jézus volt! S ezért volt vidám, életrevaló!

Mert az eucharisztikus fiú élelmes és nem alattomos, merész, új, kezdeményező, nem vonul sarokba, kiáll a hitért! Nem álmodozik, bár álmai vannak; nem veszti lába alól a talajt, bár szeme mindig az Égen! Egész lelkével csüng a földön, mert egész lelkével csüng Isten Országán s Isten Országába itt van közöttünk, köröttünk.

Ismét Frassati jut eszembe. Egyszer az egyetem nagy fekete táblájára felhívást akasztott ki, mely a húsvéti szentáldozásra serkentett. A cédulát letépték. Erre új cédulát tűzött ki, nagyobbbat. Megint letépték a baloldali kollégák. Addig ment a fölragasztás-letépés, míg a cédula 64 cm-nyi lett végül. De célját elérte, mert az egész egyetem a húsvéti szentáldozásról beszélt!

Kedves Fiúk! Élet áradása legyen életünk! Eucharisztikus áradás, gátszakítás! Életet az életbe, jézusi életet, közelít, meleget, hősit, győzedelmest! Akkor eljön Jézus Krisztusnak, az Eucharisztikus Királynak diadala közénk!

M A G Y A R O K Ö R Á L L Á S A

A magyar ég alatt

Magyarok vagyunk, Uram, vérben, lélekben, a legtöbben névben, s mindannyiunk a szív vágyaiban magyar! A szeretet nagy, közös akarásaiban. Magyarok a magyar ég alatt, a kék Duna s a szőke Tisza vizei mellett.

Ha felnézünk az Égre: be másképp szaladnak itt a felhők, mint idegen országban! Ha testvér-magyar arcokba nézünk, be másképp ragyog az arcunk!...

S ha az Égre nézünk, az Egek Egére, kissé mást látunk, mint mások. Ott látjuk a Szent Magyarokat, Istvánokat, Imréket, Lászlókat, Szent Erzsébeteket, Margitokat, Jolántákat s a többi, mind a harminchárom Szentünket és Boldogunkat.

S ha az Egek Egein is túlnézünk: a Te Arcod is másképp látszik fölöttünk. Be másképp tükröződik az Isten és Örökkévalóság közöttünk! „Magyar Isten” nincsen, de van a „magyaroknak Istene”. A magyarnak kissé másképp kell kereszténynek lennie: magyarul! Más-kép kell legalább egy kevésbé szeretnünk nekünk az Istent, mint a germánnak, szlávnak; nekünk magyar szívvel kell szeretnünk minden nemzet közös Atyját. A mi vérünk, ha nem is tiszta turáni vér, de megőrizte sajátos ősi jellegét, a keletit, a nomádét, a hősét, a kóborlóét, az úrét! A dacosat, a nemest, a nagyvonalút, a büszkét, a magyart!

Uram, sokszor gondolom: ha igazán magyarok volnánk, olyanok volnánk, mint a Szent Lászlók, Nagy Lajo-

sok és Hunyadiak, Rákócziak és Széchenyi Istvánok: akkor igazán nagyok lennénk, fejedelmi nép, úri nép, mint a népek között. Nem nagy szereplésüket értem ezeknek a Nagyoknak, hanem lelkületüket. Lelküket, melyben nem volt külön oltára Istennek s Hazának; hanem mindenre úgy tekintettek, mint egyre, az Egy Isten akaratára. Pro Deo et Patria et Libertate: mindez egy volt náluk: meggyőződés, szeretet, kötelesség.

A pún barbár így kiáltott fel a római szenátusban, látva a négyszáz szenátor fejedelmi komolyságát: Itt mindannyian királyok! Mi is, Uram, ha egészen örököltük volna nagy őseink jellemét, hitét, erejét, mi is mindannyian királyok lehetnénk. Mert a magyar jellemet királyi jellemnek alkottad, Uram, ha megtisztítjuk a magyar hibáktól és gyöngéktől. Csakhogy a magyar jellemet megrontotta az, ami bennünk salak, bűn, alacsony-ság: megromlott a magyar „faj”, nem a vérkeveredéssel, hanem a mindenféle idegen s behozott bűn keveredésével, mely a magyar, lappangó bűnököt is felszínre hozta...

Véres viadalog

Ezt a nemzetet mindig tépte a vihar, mert viharálló, bátyánálló népnek teremtettél minket, Uram.

Nyugat várában dédelgetted a germán s latin népeket, minket kiküldöttél a Keleti Bástyákra, állani a zivatart, a tüzes villámokat, állani mint kemény vasvitéz, leeresztett rostéllyal. A szívünk vadul kalimpált a páncél alatt, nehéz alabárdunk ki-kidőlt kezünkből, mert nehéz volt végigállni ezeréves örállásunkat: — de nem könyörültél rajtunk, nem szüntetted a vihart, a harcot, nem hívtál Nyugatra melegedni minket, nem semmisítettél meg minket s nem állítottál mást a mi helyünkre.

Ha mi rosszul álltuk a vártát, az Ellenség be-betört

Nyugat belső váraiba, a kolostorokba, a templomokba, bántotta kedves népedet, a kultúra és Hit népeit. S ha mi fölálltunk s nyilainkkal távolúztuk Kelet s Dél hordáit: nyugati kedvenceid is fellélekzettek s áldották Nevedet.

Minket nem áldottak, csak bántottak. Ritkán áldottak, ritkán adták ide kincseiket. Nekünk kellett ki-kiruccannunk Nyugatra kincsekért. S ha a Hitet se küldted volna el hozzánk, hah, mi lett volna velünk, Uram!?

Mi nem voltunk kedvenceid: nem kíméltél minket, mert a magyart katonának, vitéznek, hősnek teremtetted. Nem kíméltél minket, mert ha kíméltél volna minket: nem kíméltük volna magunkat. Mi nem tudunk kis dolgokkal bibelődni; nem volt időnk követ faragni, kelyhet cizellálni: nekünk a Kard való elsősorban, a szablya és kopja. S ha nincs kibe döfni kardunkat kifelé: talán egymásba döftük volna idebenn. „Veréshez szokott fajta” vagyunk! A magyart küzdelmes, sok sebbel ékes fajnak teremtetted, Uram. Sebeink a mi dicsőségünk! Halottaink a hőseink!

Ha mi másért nem állunk ki, ha a Keresztért nem küzdünk: elesünk, céltalanok vagyunk. Igenis akarunk új, nagy erővel, ősök erejével küzdeni régi Ideáljainkért, a régi hivatásunk jegyében!

Ha végigszalad a vonat a Dunántúl bogárhátú, muskátlis, petuniás ablakú házai között: mindig azt nézem, hol csillan fel a Kereszt, a templomkereszt. Tudom, Uram, hogy ott vagy a Kereszt alatt, eucharisztias jelenlétben. Onnan áldod bús, szegény népünket, onnan adsz erőt a szenvedő magyarnak! Uram, erő kell a szenvedőnek, nagy erő a nagy szenvedőnek...

Miért nem nyílik meg jobban a magyar szív, Uram? Miért is nem vagyunk Eucharisztikus Nemzet? Nem, az Eucharisztia nem a nyugalmasoké elsősorban, hanem a dolgozóké. Mert a kenyér, a Tested, a Te Tested bizonynyal étel s a Te Véred bizonynyal ital. Annak

kell enni s inni Téged, aki dolgozik, fárad Érted. A nagy munkában többet kell enni, jobbat kell enni. S Belőled erő megyen ki, mert Te vagy az erők Ereje. Uram, erő kell, hogy erősek legyünk, hogy dacolhassunk a harcban.

Ha erőink elapadnak: eldőlnék s ha mi eldőlnék, sokan eldőlnék; s ha mi eldőlnék még egyszer, nagy zuhanással: talán többé föl se állunk...

Miért kellene elpusztítanod ezt a Népet, Uram!

Miért kellene elbuknunk a nemzetek szégyenére? Miért kellene hiába lennünk nagynak vágyainkban, nagynak álmainkban, s meghalnunk, ha felébredünk?

Oly szépek a magyar álmok s a tiszta magyar álmok oly igazak! Uram, csak az álom maradt meg már bennünk, mindenünket elvették azok, akiknek mi semmi-jüket se bántottuk soha! S most Hitünket, Eucharisziánkat, Tégedet akarnak elrabolni tőlünk! Uram, a Vörös Sarló le akarja kaszabolni reményeinket még zöldben, le akarja aratniérés előtt a magyar búzatáblákat, hogy e búzatáblák ne teremjenek kenyeret s a kenyérből ne legyen a Te Tested! Uram, nagy baj, hogy ily csonkák vagyunk; de v a g y u n k! S ha a Vörös Sarló learat minket: n e m l e s z ü n k! Nem érik be az a gabona, melyet zöldjében aratnak, nem érik be az a remény, melyet idő előtt learatnak!

Add, hogy megfogjuk a Te nagy érzéseidet az Eucharisziában. Uram, a jövőben meg nem állunk, ha eucharisztias néppé nem leszünk, mert csak isteni erővel tudjuk a ráánkváró feladatokat megoldani. Ismét hivatást bízál ránk az új faji mítosz, faji pogányság ellen s a bolsevizmus ellen! Nem, erősek nem vagyunk, s köztünk is sokan árulók és sokan tudatlanok; de ha Te segítesz, mindenre képesek vagyunk!

Ügy vagyunk bőségesebb eucharisztikus életre, Uram, mint azok a szegény alföldi tanyaiak, kik papírból vág-

tak ki „ostyát” s hordozták körül a tanyákon Úrnapiján. Mert messze van tőlük az első templom s mert Eucharisztia nélkül élni nem lehet. Uram, adj nekünk, adj a kenyérkereső magyarnak apostolokat, kik elviszik népünknek az Élő Kenyeret!

Jézus a magyar búzaföldeken

Jézus itt jár a magyar búzaföldeken s a magyar szőlőhegyeken...

Itt jár a Bánát s a Kisalföld szőke búzatáblái között, itt a dunántúli s tiszatáji réteken, ahol ezernyi ezer virág és illat veszi körül. Jézus erre jár, mifelénk, magyarok között jár...

Szereti Jézus a magyar tájakat. Ahol felnyúlik egy-egy karcsú vagy barokk torony a magyar földön: tudjuk, hogy ott lakik Jézus, vagy szeretne ott lakni. S azért lakik köztünk, s azért akarna minden más, nemkatolikus imaházba is eljönni, mert szereti a magyart...

Jézus itt jár a magyar tájakon s szeretettel néz a virágokra, a magyar tulipánra, szekfűre, bazsarózásra, melyekkel Tabernákulumát díszítjük.

Jézus azt akarta, hogy a földünk terményei megdicsőüljenek az ő Oltárán, s azért „anyagi valósághoz kötötteen, anyagban hordozhatóan akart ittmaradni köztünk, látható, fogható, ízlelhető anyagban a miénk lenni; és az aranyos hullámú búzaföldek szűzfehér, eleven lisztjére s a nevető szőlőgerezdek kristályos, nemes nedvére esett szentséges választása. Étel és ital akart lenni itt a földi mesgyéken, mindenható, édes szeretettel hajolt anyagiságunk fölé és megszentelte azt. Megszentelte azzal, hogy beszívta erdőink illatos párázatát, földjeink kenyeréből újíttotta meg vérét és erejét, kútjaink vizéből oltotta istenajka szomjúságát és kiválasztotta a szőlőszemet és a búzakaralást örök velünkmaradásának szent-

séges hordozójául." (P r o h á s z k a: Élő Vizek Forrása.)

Krisztus kenyerét s a mi kenyerünket lisztből gyúrlják, egy búzából őrlik, egy kalászból cséplik, egy földről aratják. Krisztus borát a mi borunkból veszik. Egy kenyéren él velünk. Mert a Szentmise és áldozás nemcsak a lelkünk lakomája, hanem Jézusé is velünk...

Magyar kenyérhimnusz

Miért ne lehetne hát így imádkoznunk nekünk, magyaroknak:

Uram, látod, nem jövünk üres kézzel, mikor asztalodhoz jövünk. Jövünk magyar lisztünkkel, lánglisztünkkel, hogy lángoló Szíveddé s fehér Testeddé változtassa szolgád a Te Nevedben. Uram, nagy dolog az: adni Té néked! De így akartad, adjunk valamicskét a miénkből: hogy Te is ide adhasd Magadat egészen.

Uram, Kenyérkirály és Vékirály! Engedd, hogy egy nagy kéréssel rakhassuk Oltárodra ezeket az adományokat, ezeket a papod által megszentelt, tiszta s szep-lőtelen adományokat, a magyar földek, a magyar hegyek adományait. Engedd, hogy mikor eljössz a kenyerünk színe alá s borunk színe alá, engedd, hogy ott találhas-sad a mi nagy, magyar kérésünket, a föld kérését, a hegy kérését s kérését minden magyaroknak...

Ez a mi szerény kérésünk: hadd legyen Uram, hadd legyen mindig tiszta, puha kenyerünk Szent Tested szá-mára; s hadd legyen mindig piros borunk Szent Véred számára. Engedd, hogy a magyar búzatáblák roskadoz-zanak az új terméstől s a magyar szállófürtök repedjenek a kövérségtől. Engedd, hogy e népnek, melyet úgy szeretsz, legyen mindig kenyere elég s legyen szállóje, bora a lágy kenyérhez.

Kenyerünkéből veszel, hogy lelki kenyerünk lehess, borunkból, hogy életünk vére lehess. De Te nem vagy

szűkmarkú s ha megereszted az Ég felhőit, hogy öntözzék a magyar mezőket, hogy teremjen kenyér az Oltárra: engedd meg jobban a felhőket, hogy teremjen kenyér minden magyar asztalára is. Te királyi bőkezűséggel hintetted tele a földet szépséggel, termékenységgel, áldással: miért ne hintenéd tele százszorosan, mikor saját Testedről s Véredről van szó!

Neked termeljünk; s úgy-e, a királynak termelők nem halnak éhen s nem látnak szükségét! Neked szüreteljünk; de úgy-e a királynak szüretelők nem szomjúhoznak?! A királynak jobbágya is úr: mint a régi királyi szolgákat nevezték eleinte „jobbágyok”-nak a magyar történelemben. S a királyi jobbágy sorsa követi a királyét: ha a király dulkálódik, gazdag a jobbágya is.

Akkor talán megérti majd a magyar, hogy testi kenyéren túl kell lelki kenyér is. De amíg százezrek éheznek ebben az országban, Uram, hogyan hirdessük nekik az Élet Kenyerét?

Add, Uram, hogy magához térjen ez a Nép, Néped, mely miattad s éretted annyit szenvedett; s boldogan áldhassa Szentséges Neved. Hogy királyi rendeltetése, királyi élete méltó legyen Hozzád, Királyához!

T A R T A L O M

KIRÁLYI ÉLET KIRÁLYI VÉRBŐL	—	—	—	—	—	3
Az új Életigenlők	—	—	—	—	—	3
Az új Földszeretők	—	—	—	—	—	4
Új vér, erős faj	—	—	—	—	—	5
Hősök Kenyere	—	—	—	—	—	7
Testvériség tüze	—	—	—	—	—	8

VELUNK AZ ŰR

KÖZÖTTUNK KRISZTUS	—	—	—	—	—	13
Örök eucharisztikus év	—	—	—	—	—	13
Piros, dobogó Szív	—	—	—	—	—	14
A harmat, a folyó, a Tenger	—	—	—	—	—	15
Milyen a Tenger?	—	—	—	—	—	17

JÓILLATÚ ÁLDOZAT	—	—	—	—	—	20
A hideg áldozat	—	—	—	—	—	20
A tüzes áldozat	—	—	—	—	—	21
Csorduló Vér	—	—	—	—	—	23
A tűz lelke	—	—	—	—	—	24

ERŐSEK, HŐSÖK KENYERE	—	—	—	—	—	28
Egy-dobogású szívek	—	—	—	—	—	28
Testünk törvénye	—	—	—	—	—	31
Szüzeket nevelő Bor	—	—	—	—	—	32
Vérünk s Jézus Vére	—	—	—	—	—	33
Erősek kenyere	—	—	—	—	—	35
Példák, példaképek	—	—	—	—	—	37

BENNÜNK AZ ŪR

VÁGY, VÁGY, VÁGY	— — — — —	41
A Végtelen kell énnekem	— — — — —	41
Lobogó szívek	— — — — —	43
Őrök május	— — — — —	44
Értelem gyermeke	— — — — —	45
Vágyak vágya	— — — — —	46
Lelki vágyak forrása s tengere	— — — — —	47
GYÓNÁS AZ ŪRNAK	— — — — —	51
Elesettek	— — — — —	51
Választottak siratása	— — — — —	52
Atyámhoz megyek	— — — — —	53
Jézus fülébe gyónni	— — — — —	55
Új vendégség	— — — — —	56
Amikor leszáll az est	— — — — —	57
JÖJJ EL, SIESS MÁR	— — — — —	59
Te vagy egyedül elég	— — — — —	59
Elrejtett Király	— — — — —	60
Csillagosok és Csillagtalanok	— — — — —	62
Szemtől-szembe	— — — — —	64
Küzdelem az Ūrral	— — — — —	65
ELJÖTT JÉZUS	— — — — —	68
Egyszerű tisztelet	— — — — —	68
A test imádkozik	— — — — —	69
Csend és zűrzavar	— — — — —	71
A te embered vagyok	— — — — —	72
A lélek sebei	— — — — —	74
Teleírt kérvény	— — — — —	75
MINDIG ŐRÜJETEK	— — — — —	78
Élet fénye	— — — — —	78
Vitatkozás az Őrömtelenséggel	— — — — —	80

Mosolygó Hegyek	—	—	—	—	—	—	82
Győzelem ritmusa	—	—	—	—	—	—	84
Izleljétek, édes az Úr!	—	—	—	—	—	—	86
Már nem fáj semmi	—	—	—	—	—	—	87

ÉLET KIRÁLYA

KIRÁLYI KIHALLGATÁS	—	—	—	—	—	—	91
Mint vaknak a látás	—	—	—	—	—	—	91
Mit akar a Királylátogatás?	—	—	—	—	—	—	92
A Palota etikettje	—	—	—	—	—	—	94
Kijönni az Úr fényében	—	—	—	—	—	—	96
SZENVEDÉS ÓRÁI	—	—	—	—	—	—	98
Hogy Hozzád szaladjunk	—	—	—	—	—	—	98
Telj meg a fénnel!	—	—	—	—	—	—	100
Eddig semmit sem kértetek	—	—	—	—	—	—	101
NAGY SZIV, ARANYSZIV	—	—	—	—	—	—	104
Élet, mikor jössz közénk?	—	—	—	—	—	—	104
Öbenne gyullad a szívünk	—	—	—	—	—	—	105
Tanács Háza	—	—	—	—	—	—	106
Hordozták Krisztust	—	—	—	—	—	—	108
Krisztushoz elhozni őket	—	—	—	—	—	—	109
Engesztelő heroizmus	—	—	—	—	—	—	111
KIFELE TORÓ ÉLET	—	—	—	—	—	—	114
Több Krisztus-vágy	—	—	—	—	—	—	114
Jó volna mindig így maradni!	—	—	—	—	—	—	115
Egy nap az Úrral	—	—	—	—	—	—	116
Jézus közénk vágyódik	—	—	—	—	—	—	117
KÖZNAPOK KIRÁLYA	—	—	—	—	—	—	119
Eucharisztikus rádiózás	—	—	—	—	—	—	119
A két Krisztus-tabernákulum	—	—	—	—	—	—	121
Eucharisztikus jelszó	—	—	—	—	—	—	122

Életünk egysége	—	—	—	—	—	—	—	124
Haditerv	—	—	—	—	—	—	—	125
A TEST MISZTÉRIUMA	—	—	—	—	—	—	—	127
Új test és Krisztus Teste	—	—	—	—	—	—	—	127
Élet pírja	—	—	—	—	—	—	—	129
A nagy Vérokron	—	—	—	—	—	—	—	131
A természet kórusa	—	—	—	—	—	—	—	133

KIRÁLYOK KIRÁLYA

EGYSÉG, TESTVÉRSÉG	—	—	—	—	—	—	—	137
Vérestvér, Vérkirály	—	—	—	—	—	—	—	137
Krisztus nem fér a szívünkbe	—	—	—	—	—	—	—	139
Együtt minden testvérrel	—	—	—	—	—	—	—	140
A milliókkal...	—	—	—	—	—	—	—	142
Könyörgés mindenki nevében	—	—	—	—	—	—	—	143
ÉLET ÁRADÁSA	—	—	—	—	—	—	—	146
Mint oroszlánok	—	—	—	—	—	—	—	146
Lüktető eszmék	—	—	—	—	—	—	—	148
Élet rokonai	—	—	—	—	—	—	—	150
A boldogabb holnapért	—	—	—	—	—	—	—	152
A Diadalmas Eucharisztia	—	—	—	—	—	—	—	154
MAGYAROK ŐRÁLLÁSA	—	—	—	—	—	—	—	156
A magyar ég alatt	—	—	—	—	—	—	—	156
Véres viadatok	—	—	—	—	—	—	—	157
Jézus a magyar búzaföldeken	—	—	—	—	—	—	—	160
Magyar kenyérhimnusz	—	—	—	—	—	—	—	161

